

Tha Thứ Tình Yêu

Contents

Tha Thứ Tình Yêu	1
1. Chương 1	2
2. Chương 2	4
3. Chương 3	7
4. Chương 4	9
5. Chương 5	10
6. Chương 6	12
7. Chương 7	13
8. Chương 8	14
9. Chương 9	15
10. Chương 10	18
11. Chương 11	20
12. Chương 12	22
13. Chương 13	23
14. Chương 14	26
15. Chương 15	28
16. Chương 16	29
17. Chương 17	32
18. Chương 18	33
19. Chương 19	35
20. Chương 20	37
21. Chương 21	38
22. Chương 22	40
23. Chương 23	42

Tha Thứ Tình Yêu

Giới thiệu

là câu chuyện về một Ôn Văn trở về nước sau hai năm ở Châu Âu, mang trong mình vết thương lòng

1. Chương 1

Khi ngó đồng trên đại lộ Champs Elysées nở rộ lần thứ hai, tôi chính thức kết thúc cuộc sống kéo dài hai năm ở Châu Âu, quyết định về nước.

Hai ngày trước báo cho Mễ Nhi, khi nghe thấy giọng nói quen thuộc mà vô cùng hưng phấn truyền đến từ đầu bên kia điện thoại, khoảnh khắc đó tôi liên hồi hận. Một cảm giác chẳng lành tràn ra trong lòng - dựa vào tính cách thích lúc nào cũng làm quá lên của cô ấy, cũng vì hai năm không gặp mà nảy sinh, cô nàng gọi là “tâm tình kích động”, tôi không biết bảo cô ấy đi đón tôi xuống máy bay có đúng hay không nữa.

Nhưng mà, ba ngày sau, khi tôi đi xuống cầu thang cuốn trong sân bay, sự thật chứng minh dự cảm của tôi là vô cùng chính xác.

Một cái bảng trang trí một con bướm màu hồng thật to, bên trên viết “Chào mừng Ôn Văn về nước!” ____ điều này khiến tôi phân vân có nên đi tới hay không, hành khách trong đại sảnh đã bị cái bảng khoa trương này thu hút ánh mắt, chứng minh: tôi chính là “Ôn Văn” kia đó.

“Tiểu Văn! Ở đây! Ở Đây!” Ngay lúc tôi theo bản năng đi chậm lại thì giọng nói ngọt ngào của Mễ Nhi đã truyền từ xa tới.

Ngay sau đó, một vật thể màu phấn hồng lao nhanh về phía tôi, trước khi tôi kịp né tránh thì đã ôm tôi thật chặt.

“.....Cô Hứa Mễ Nhi, chỉ có hai năm không gặp, cô cũng không cần phải bày ra như thế này chứ, tôi chịu không nổi.” Khó khăn kéo cái tay ôm chặt cổ tôi của cô ấy, tôi vẫn nhìn chằm chằm cái bảng bị cô ấy vút xuống đất.

“Này này! Cậu cũng biết chúng ta đã hai năm không gặp rồi mà!” Mễ Nhi kéo tôi đi về phía trước, trong miệng không ngừng oán hận: “Tôi còn cho rằng chị hai cậu quyết định cấm rễ ở nước ngoài luôn rồi.”

“Lần này sẽ không đi nữa chứ!” Đi tới cửa, cô ấy đột nhiên dừng lại, nhìn tôi.

“Uh, sẽ không.” Hai năm, để cho tôi thuận lợi lấy được học vị thạc sĩ thiết kế và giám định đá quý, cũng du lịch khắp các thành phố nổi tiếng lớn bé của Châu Âu rồi. Sau này có ra nước ngoài nữa, cũng chỉ vì công tác hay du lịch thôi.

“Vậy thì tốt rồi.” Mễ Nhi vừa lòng sau khi nhận được câu trả lời, chuyển hành lý của tôi lên chiếc ô tô màu trắng của cô nàng.

“Đêm nay tập trung ở quán bar của Tề Phóng, bọn họ muốn tụ họp với cậu, mở tiệc chào mừng.” Mễ Nhi khởi động xe, cười nói cho tôi, trên mặt có vẻ rất là gian xảo.

“Mình mệt, hôm khác đi.” Tôi dựa vào ghế phụ, cầu xin Mễ Nhi tha cho tôi một mạng.

Lịch múi giờ còn chưa điều chỉnh lại, ở trên máy bay mấy chục tiếng đồng hồ lại không nghỉ ngơi tốt, bây giờ thứ tôi nhớ nhất là cái giường rộng hai thước trong nhà. Còn đám bạn xấu kia, dự rằng hội chào mừng đêm nay sẽ trở thành hội phê bình, đương nhiên trốn được liền trốn.

“Không được!” Đề nghị của tôi bị một câu cự tuyệt. “Vừa đi là hai năm, gọi điện về đã ít lại càng ít hơn, giờ trở về, lại còn muốn trốn trong nhà nghỉ ngơi?!” Nói xong, cô ấy vỗ vỗ tôi, thật “tốt bụng” an ủi: “Yên tâm, nếu như đến lúc đó bọn họ có ”trừng phạt” gì cậu, mình nhất định sẽ giúp cậu!”

Mới là lạ! Tôi liếc xéo cô nàng.

Hứa Mễ Nhi, “người điên” mười phần này đến lúc đó chỉ mong càng náo nhiệt càng tốt, làm gì còn nghĩ đến giúp tôi. Hơn nữa, tôi có chút hoài nghi, rốt cuộc có phải là cô nàng đề xuất với đám Tề Phóng, muốn mở cái “hội chào mừng” quỷ quái gì đó, để phát tiết nỗi bất mãn trong lòng cô nàng ra hay không.

“Được, quyết định vậy đi. Cài dây an toàn vào, mình lái xe.”

Biết không có đường nào cãi lại, tôi quyết định tiết kiệm chút sức lực.

Lúc quay đầu cài dây an toàn, tôi liếc thấy phía trước có một chiếc xe màu đen chạy băng băng, cùng với bóng lưng ngồi cạnh cửa quen thuộc kia ____ Vệ Phi!

Xe chạy về phía trước, tôi không quay đầu lại, chỉ là nhìn qua kính bên cửa, nhìn thấy anh ta đang được tài xế giúp ngồi vào trong xe.

Bên trong thùng xe nhỏ nhỏ phát ra tiếng nhạc dịu êm.

Tôi nhắm mắt lại.

Vệ Phi, ngay ngày đầu tiên tôi về nước lại gặp được anh.

Là ông trời muốn nhắc nhở tôi thường xuyên, chớ quên hận anh sao....

Đã thế thì, cho dù không gặp anh, tôi vẫn luôn nhớ kĩ vì anh mà thêm nhiều vết thương lên thân tôi.

Những vết thương vĩnh viễn không cách nào phai mờ.

Quán bar của Tề Phóng vẫn làm ăn tốt như trước kia.

Tôi ngồi ở một góc trong đại sảnh, bên cạnh là Mễ Nhi, trước mặt là Tề Phóng và Lâm Viễn Trí ____ ba người này, tất cả đều là bạn tốt tôi quen từ thời trung học.

“Hội phê bình” trong dự đoán rốt cuộc chấm dứt khi tôi đưa ra ba hộp quà tinh xảo trước mặt bọn họ. Đương nhiên trước đó tôi đã bị ép uống vài ly rượu mạnh Cocktail màu sắc khác nhau.

“Oa, Tiểu Văn, ở nước ngoài mấy năm, tửu lượng lên trông thấy.” Mễ Nhi tử tử thưởng thức vòng tay mới trên cổ tay, vừa cười vừa nói.

“Cậu quả thật thay đổi rất nhiều.” Tề Phóng nhận ly Vodka thêm đá của tôi từ bồi bàn, đưa tới trước mặt tôi, ánh mắt trong trẻo giống như nghiên cứu nhìn tôi.

“Ừ? Nói thế nào?” Nhận cái ly uống một hớp, tôi nhú mày nhìn cậu ta, cảm giác cay nóng hòa cùng lạnh lẽo ngập tràn trong cổ họng.

“Trở nên.....dịu dàng.” Vừa dứt lời, Lâm Viễn trí không khách khí cười ha hả.

“Đi chết đi!” Không nhận được rửa thắm. Ba người đang ngồi đều biết, đây là từ tôi khinh thường nhất.

“Là thật.” Lâm Viễn Trí đáp lời. “Ngoan ngoan nhận ”trừng phạt” của tụi tôi, nếu như là Ôn Văn trước kia, đó hẳn là chuyện không thể nào.”

“Mặc kệ mấy người.” Không khách khí trợn mắt nhìn bọn họ, tôi đứng lên, kéo Mễ Nhi cùng đi toilet.

Bước nhanh về phía trước, bỏ qua tiếng cười càn rỡ của hai người đằng sau, kì thật, trong đáy lòng cũng có chút cảm động. Chẳng phải là tôi trở nên dịu dàng, mà là đêm nay, khi vừa mới gặp nhau, hai người bọn họ cho tôi một cái ôm khiến tôi cảm thấy cực kì ấm áp. Là bọn họ, còn có Mễ Nhi làm tôi xác định được, trong thành phố này còn có người quan tâm tôi, yêu quý tôi, coi chuyện tôi quay về là một chuyện lớn.

Chí ít, tôi không cô đơn.

Cho nên, đêm nay tôi quyết định bản thân thuận theo, nhận cách thức “Đón gió tẩy trần” của bọn họ ____ chỉ vì tình bạn bọn họ dành cho tôi.

“Tiểu Văn, chuyện cậu trở về, Vệ Phi, anh ta....có biết không?” Lúc trở lại, Mễ Nhi hơi do dự hỏi.

“Có phải là nên báo cho anh ta một tiếng không, dù sao hai năm qua anh ta vẫn một mực hỏi thăm tung tích của cậu.”

“Mình đã không còn bất kì quan hệ gì với anh ta nữa, không phải sao.” Tôi nghiêng người nhìn bản thân trong gương, giọng điệu hơi hợ.

“Nhưng mà.....” Mễ Nhi còn muốn nói gì nữa, nhưng giống như lại không tìm được từ, đành phải than nhẹ một tiếng, buông tha.

“Mình đã không còn liên quan đến anh ta, đã kết thúc từ cái đêm anh ta đuổi mình ra ngoài kia rồi.” Dừng một chút, tôi lại thêm một câu. “Từ nay về sau, mình cũng không muốn dính dáng gì đến anh ta nữa.”

Mễ Nhi há miệng thở dốc, nhưng cuối cùng lắc đầu không nói gì, theo tôi ra khỏi toilet.

Lễ phục đám cưới bị tùy ý vứt trên sofa, những bức ảnh tán loạn trên bàn trà, tiếng chỉ trích phẫn nộ, tiếng đóng cửa thật lớn.....

Đêm, tuyệt thật nhiều, thật lạnh.

Một mình đi trên con đường tối, gió thổi quét qua mặt giống như dao cắt.

Nhưng mà tim càng đau hơn _____ bởi vì đôi mắt sâu thẳm mà quen thuộc kia, lại lộ ra vẻ lạnh giá cùng không tin tưởng.

... ..

Rẽ vào ngõ nhỏ, trước mặt là gương mặt dâm dục bỉ ổi.

Vùng vẫy, quần áo bị lột ra, thân thể giống như bị gió xuyên qua.

Sau đó hình như có rất nhiều máu, từ giữa hai chân nhỏ xuống tuyết, thật đỏ, thật tươi đẹp....

Ba giờ rưỡi đêm, tôi giật mình tỉnh dậy từ trong giấc mộng.

Giấc mơ đó đã biến mất thật lâu, lại lần nữa xuất hiện trong đêm đầu tiên tôi quay trở về.

Đi tới bên cửa sổ, châm một điếu thuốc, hít một hơi thật mạnh, trong lòng cực kì nóng, nhưng chân tay vẫn lạnh cóng.

Quen biết Vệ Phi gần ba năm, đó là quà tặng đêm trước khi kết hôn anh ta tặng cho tôi. Thà rằng tin một tội danh người phụ nữ khác bịa ra, tin một đồng ảnh được chỉnh sửa cũng không chịu nghe người sắp lấy anh ta là tôi nói một câu. Nhưng cũng vì sự phẫn nộ và không tin tưởng của anh ta, tôi mất đi một sinh mệnh nhỏ trong bụng, một sinh mệnh anh ta còn chưa kịp biết đến sự tồn tại. Trong đêm đó, đứa nhỏ kết tinh tình yêu mới nửa tháng của hai chúng tôi, không còn nữa.

Mễ Nhi nói, không phải tất cả đều là lỗi của Vệ Phi, cô ấy muốn tôi quên đi.

Nhưng mà tôi không làm được. Rồi đi hai năm, tôi có thể quên đi ngọt ngào ân ái với anh ta ngày trước, nhưng ánh mắt lạnh thấu xương của anh ta tối hôm đó, giống như một nhát dao sắc nhọn đâm mạnh vào lòng tôi.

2. Chương 2

Một tuần sau, tôi vào làm việc ở một công ty vàng bạc đá quý. Tổng giám đốc Paul của công ty là đàn anh của tôi khi còn học ở Pháp, một người đàn ông Pháp lãng mạn, tao nhã lại nhiều sáng tạo. Trước khi Paul rời nước Pháp đã từng nói với tôi, để tôi sau khi về nước thì tới công ty của anh ấy giúp đỡ. Dưới tình huống không lợi dụng quan hệ đặc quyền thì tôi cũng rất thích cộng tác với anh, bởi vì tài năng xuất sắc và sức hấp dẫn tỏa ra trên người anh. Dựa vào bằng cấp lấy được ở nước Pháp, tôi đảm nhận chức vị nhà thiết kế của công ty, công việc dần dần bắt đầu vào quỹ đạo. Hơn nữa tôi phát hiện, có lẽ là do cùng trường, trong phương diện thiết kế, tôi và Paul hỗ trợ nhau rất tốt, ý tưởng thường thường ăn nhịp với nhau.

“Vivian, chủ nhật này có một bữa tiệc trong giới kinh doanh, không biết anh có vinh hạnh mời em làm bạn gái (*) của anh không?” Dừng xe dưới lầu nhà tôi, Paul nắm tay tôi lên, nhẹ nhàng hôn một cái, trong mắt cười hời.

(bạn gái ở đây mang nghĩa là người cùng đi đến bữa tiệc)

Sớm quen động tác, giọng điệu ngỏ lời thân cận và lễ phép này của người nước ngoài, tôi cười trả lời: “Có thể.”

“Như vậy thì, ngủ ngon.” Paul hôn lên gương mặt tôi một nụ hôn tạm biệt.

“Ngủ ngon.” Mím cười chấp nhận xong, nụ cười của tôi cứng lại trên gương mặt. Bởi vì qua bờ vai anh, tôi nhìn thấy một người đứng cách đó không xa. Xem nhẹ phút chốc trái tim đập kịch liệt, tôi làm như không có chuyện gì tiền Paul, hít sâu một hơi, lẳng lặng chờ ở đó. Vệ Phi từ chỗ tối đi ra, chống cây gậy, bước chân không lưu loát nhưng thân hình vẫn thẳng tắp, tao nhã cao quý trước sau như một.

“Đã lâu không gặp.” Đi tới trước mặt tôi, anh ta khẽ mở miệng, con mắt chăm chú nhìn chằm chằm mặt tôi.

“Đúng vậy, thật lâu rồi không gặp.” Nụ cười hoàn mỹ, giọng nói lạnh nhạt vững vàng, nhưng chỉ có tôi mới biết, trong lòng tôi run rẩy bao nhiêu.

“Em....khỏe chứ?”

“Rất tốt.”

“Hôm nay trễ rồi, khi nào có thời gian, anh muốn nói chuyện với em.”

Tôi không biết có gì để nói, nên chỉ là nhún nhún vai, không trả lời. Anh ta hơi động đậy, dường như thay đổi trọng tâm. Tôi biết, bây giờ anh ta đứng rất khó khăn.

“Nếu như tuần sau rảnh, đến lúc đó sẽ liên lạc lại.” Không biết là vì không muốn đứng trước mặt anh ta, hay là nguyên nhân khác, lúc này tôi chỉ muốn nhanh chóng kết thúc nói chuyện.

“Được.” Anh ta gật đầu, nhìn tôi, trong mắt thoáng hiện tia sáng.

“Tôi mệt rồi, lên lầu trước đây.” Quay đi không nhìn anh ta, tôi xoay người đi về phía cầu thang.

“Đúng rồi.” Tôi nghĩ nghĩ, quay đầu lại, anh ta vẫn còn đứng đó. “Là ai nói anh biết tôi đã trở về?” Nghĩ tới lời Mẹ Nhi nói tại quán bar đêm đó, tôi nghi ngờ là cô ấy tiết lộ chuyện của tôi với anh ta.

“Không ai cả.” Anh ta đáp. Nhìn thấy vẻ mặt không tin của tôi, anh ta cười cười. “Nghỉ ngơi sớm đi, anh đi trước.”

Nói xong, chậm rãi xoay người, tài xế đã nghênh đón từ lâu. Tuy rằng không quá sáng, như tôi cực kỳ khẳng định, tay anh ta vì dùng quá sức mà run run, thân thể cũng cứng ngắc. Nhưng anh ta vẫn cự tuyệt sự giúp đỡ của tài xế, một mình khó khăn đi tới cạnh xe. Gió thổi đến, bay bay một góc tây trang của anh ta, khiến bóng lưng càng gầy yếu hơn. Khi anh ta đến trước cửa xe, tôi mới đột ngột phản ứng lại, bản thân mình vẫn nhìn anh ta từ lúc anh ta rời đi.

Nắm chặt tay, tôi thu lại tầm mắt, quay người đi. Nhưng mãi cho đến khi trước lúc ngủ, tôi vẫn không hiểu được, nếu đã không có ai báo cho anh ta, thì vì sao anh ta lại xuất hiện dưới lầu nhà tôi.

Âm nhạc, quần áo lộng lẫy, bồi bàn, Cocktail, cùng với tiếng chào hỏi xã giao lịch sự khắp phòng, tất cả đều nhằm chán đến vô cùng. Tôi bắt đầu hối hận, không nên đồng ý tham gia cái tiệc rượu này với Paul. Sau khi dạo với anh một vòng, bắt chuyện với gần mười người gọi là nhân vật nổi tiếng trong giới kinh doanh, tôi kéo kéo tay anh.

“Em ra ngoài hít thở không khí một chút, khi cần thì qua đó tìm em.” Tôi chỉ vào ban công bên kia đại sảnh.

“Được.” Paul sẵn sàng cười cười, sau đó bắt đầu dĩ nhún vai. “Rất chán phải không, nhưng mà không còn cách nào khác.”

“Em biết.” Tôi cười, đưa ly rượu cho bồi bàn, rời đi. Đi ra nơi đầy tiếng người, mùi khói thuốc, còn có tiếng ly rượu chạm vào nhau, tôi cảm thấy bầu không khí trên ban công thật trong lành. Mặt trăng tròn trong trẻo mà lạnh lùng sáng ngời trong bầu trời đêm, xung quanh bao phủ hương hoa nhàn nhạt. Đúng lúc tôi ngửa đầu lên mới chợt phát hiện, trong góc ban công còn có một người. Nhưng bởi vì không gian rộng, nên

khi vừa đến đã không phát hiện ra. Tôi kinh ngạc quay đầu, mượn ánh sáng trong đại sảnh, nhìn thấy thân hình quen thuộc, còn có đường nét gương mặt hoàn mỹ.

Vệ Phi cứ vậy nhìn tôi, nghiêng người dựa trên lan can, ánh mắt trong suốt. Không cách nào giả vờ như không phát hiện, tôi tiến lại chào hỏi. “Thật khéo.”

“Đúng vậy.” Anh ta nhìn tôi, tư thế không thay đổi. “Sao không nói chuyện phiếm với bọn họ trong đó?”

Trong ấn tượng của tôi, trường hợp này anh ta dường như chưa bao giờ ra ngoài ngắm phong cảnh.

“Thói quen của em vẫn không thay đổi.” Anh ta khẽ nhếch miệng, hỏi một đằng trả lời một nẻo.

Thói quen? Anh ta là chỉ thói quen tôi lúc nào cũng không chịu được không khí nhàm chán trên bàn tiệc, cuối cùng thích lén lút chuồn đi, ra ngoài hít thở không khí? Nói như vậy, anh ta nhìn thấy tôi sau đó, nên đặc biệt ra đây đứng chờ tôi? Không đâu! Trong lòng phủ nhận một cách chắc chắn, bản thân tự đứng suy đoán lung tung.

“Anh không ngờ hôm nay em cũng tới.” Anh ta nói. “Cùng đi là bạn em?”

“Uhm, là ông chủ công ty.”

“Công việc thuận lợi chứ?”

“Không tồi.”

Cứ như vậy, anh ta hỏi, tôi đáp, cảm giác vừa quen thuộc vừa xa lạ. Ngoại trừ cái đêm rời khỏi anh ta kia, giống như chúng tôi chưa từng xa cách. Nhưng rất nhanh, Paul xuất hiện.

“Vivian, chúng ta có thể đi rồi.” Paul đi tới trước mặt tôi, đồng thời nhìn về phía Vệ Phi. “Vị này là...”

Tôi lại giới thiệu cho hai bọn họ.

“Chào anh, ngưỡng mộ tiếng tăm Vệ thị đã lâu.” Paul nhiệt tình vươn tay.

“Chào anh.” Vệ Phi cũng buông tay phải nắm gậy, bắt tay với anh.

Chờ bọn họ chào hỏi xong, tôi đến bên cạnh Paul. “Chúng ta đi thôi.”

“Được. Vậy...anh Vệ không đi sao? Tiệc rượu cũng gần kết thúc rồi.”

“Không, tôi còn muốn chờ một lát.” Nói xong, Vệ Phi nhìn về phía tôi, nói, “Hẹn gặp lại.”

Biết là anh ta chỉ chuyện hẹn tuần sau gặp nhau, tôi ừ một tiếng, tính trả lời. Sau khi đi được vài bước với Paul, trong đầu chợt lóe lên, tôi quay người đi lại. Thấy tôi đi rồi mà quay lại, Vệ Phi có chút kinh ngạc, nhú mào nhìn tôi.

“Anh không thể đi?” Tôi nhìn theo chân anh ta. Theo những người xung quanh nghe thấy thì có lẽ là hỏi quá đột ngột.

“Anh không biết.” Hơn nửa thân hình anh ta vẫn dựa vào lan can, tư thế từ đầu đến cuối vẫn chưa thay đổi, giọng điệu thực tế.

“Thắt lưng có đau không?” Lời vừa ra khỏi miệng, tôi liền hối hận. Vì sao vẫn còn quan tâm anh ta!

“Có một chút.” đúng hơn là “cực kì”, đó là sự hiểu biết của tôi về anh ta. Tôi nhìn anh ta, nhất thời không biết nên tiếp tục làm gì bây giờ.

“Có việc gì cần tôi giúp không?” Paul đại khái nghe ra đầu mối, cũng đi tới hỏi.

“Không cần, cảm ơn.” Khách sáo cự tuyệt xong, Vệ Phi thấy tôi cũng không có ý tứ rời đi, trên mặt hơi bất đắc dĩ. Anh ta chuyển mình, muốn đổi trọng tâm từ lan can qua cây gậy, nhưng rõ ràng rất nhọc nhằn. Hơn nữa, tôi để ý, hai chân anh ta lúc này nhìn như không có sức lực. Toàn bộ cánh tay dựa cố gắng dùng sức, Paul ở một bên, hết nhìn anh ta lại nhìn tôi. Còn tôi, vẫn đang đứng im không nhúc nhích.

“Cẩn thận!” Vệ Phi rốt cuộc cũng đứng thẳng lại đột nhiên quơ tay, tôi há miệng còn không kịp ra tiếng, ngược lại Paul kêu lên, bước nhanh tới đỡ anh ta.

“Cám ơn.” Ổn định thân thể xong, Vệ Phi ngẩng đầu, nhìn tôi vẫn đang đứng im không nhúc nhích, cảm xúc phức tạp trong mắt trộn lẫn bi thương chợt lóe rồi biến mất.

“Đưa di động cho tôi, gọi điện cho tài xế sang đây.” Dừng vài giây, tôi đi tới, đưa tay đòi điện thoại.

“Không cần, đợi lát nữa tự anh ra ngoài.” Ánh mắt anh ta trở lại như bình thường.

“Vậy được rồi, chúng tôi đi trước.” Nói xong, không đợi Paul mở miệng, tôi đã kéo cánh tay anh đi vào đại sảnh, tôi không quay đầu lại, để lại Vệ Phi một mình đứng đó.

“Vivian, em làm sao vậy?” Khi lên xe, Paul rút cuộc nghi ngờ hỏi.

“Em hôm nay thật lạnh lùng.”

“Không có gì, em muốn về nhà.”

“Được rồi.” Anh bắt đầu dĩ thử dài. “Phụ nữ thật phức tạp, không hiểu nổi.”

Không để ý đến đánh giá của anh, tôi ngồi trên xe, nhắm mắt lại. Trong đêm tối, không ai thấy được trong lòng bàn tay tôi có dấu móng tay thật sâu. Vừa nãy, tôi gần như đã muốn xông tới đỡ anh ta, đau đớn trong lòng bàn tay khiến tôi giữ lại lý trí, lãnh khốc đứng tại chỗ. Có lẽ là Paul nói đúng, đêm nay tôi thật lạnh lùng, nhưng chỉ là đối với Vệ Phi mà thôi.

3. Chương 3

Chỉnh lý tư liệu khách hàng hết một ngày xong, tôi ngẩng đầu nhìn đồng hồ trên tường___ sắp sửa chín giờ. Xung quanh rất yên tĩnh, bên ngoài phòng làm việc cũng đã tối đen, tất cả đồng nghiệp đã về từ sớm. Bưng ly cà phê đã pha một tiếng trước trên bàn lên, tôi đi tới cạnh cửa sổ. Cảnh thành phố về đêm rất đẹp, nhưng tôi không thích. Cúi xuống nhìn ánh đèn đường như lúc nào cũng âm áp lay động, lại càng làm nổi bật sự cô đơn của tôi hơn. Đường như mỗi người bên cạnh đều có chuyện để làm sau khi tan tầm___Paul về nhà gọi điện thoại chủ nhật mỗi tuần cho ba mẹ anh ấy, Viễn Trí đang cùng vị hôn thê bay tới Las Vegas nghỉ ngơi, Tề Phóng ở trong quán bar của cậu ấy, cuộc sống về đêm của cậu ta mới vừa bắt đầu; Mễ Nhi, tuy vừa mới chia tay bạn trai, nhưng nửa tiếng trước gọi điện thoại tới, cô ấy hưng phấn thông báo mới gặp được “điểm ngọt” ở nhà hàng....Mà tôi thì...

Thực ra, đêm nay tôi cũng có hẹn___cuộc hẹn với Vệ Phi. Chẳng qua hẹn lúc sáu giờ chiều, mà tôi lại để bản thân kéo đến chín giờ. Tôi cố tình trước đó thêm vào cuộc gặp với hai khách hàng không có trong dự định, cố ý để tất cả công việc chuyển sang sau ba giờ chiều, cố tình để bản thân trước giờ cơm tối bận đến tối mất tối mũi, để hủy cái hẹn với Vệ Phi. Bởi vì từ sau khi gặp nhau tại bữa tiệc đêm đó, tôi phát hiện, tuy trong lòng vẫn ngập tràn oán hận không nghĩ ngờ được đối với anh ta, nhưng đôi khi, lời nói và hành động lại không chịu kiểm soát mà lộ ra sự quan tâm. Vốn là muốn từ nay về sau cắt đứt liên lạc với anh ta, nhưng kì lạ là gặp nhau ba lần trong khoảng thời gian ngắn, thật giống như cuộc đời tôi hoàn toàn không có cách nào có thể thoát khỏi anh ta. Tệ hơn là, rõ ràng trong lòng hận, thân thể đôi khi lại không kiềm chế được ___ cái cảm giác mâu thuẫn lại không thể kiểm soát này khiến cho tôi cảm thấy rất nguy hiểm, cũng thật đáng buồn. Cho nên, tôi để mình lỡ hẹn với anh ta tối nay.

Cà phê lạnh nuốt xuống thật đắng, nhưng lại khiến cho đầu óc càng tỉnh táo hơn. Chỉ có không dính dáng gì đến anh ta nữa, mới có thể mau chóng quên đi quá khứ, sống một cuộc sống mới. Nhưng khi tôi bước ra khỏi cửa taxi, tôi biết ý nghĩ hoàn hảo “không còn dính dáng gì đến anh ta” ít ra là tối nay không được rồi.

Vệ Phi đứng ở đầu cầu thang, lẳng lặng nhìn tôi xuống xe, nhìn tôi trả tiền, nhìn tôi đi về phía anh ta.

“Anh nghĩ em sẽ không đến.”

Tôi thoáng giật mình, anh ta lại đợi hơn ba tiếng.

“Bề bộn nhiều việc à?” Anh ta nhìn tôi, ánh mắt bình tĩnh, không có tức giận hay oán trách lỡ hẹn. Không thích bịa có, nên tôi không trả lời. Anh ta hiển nhiên là đang chờ tôi trả lời cho nên cũng không nói. Hai người cứ như vậy nhìn nhau....gió nhẹ nhàng thổi qua người, có chút lạnh. Đúng như vậy không phải là cách, tôi hơi ngẩng mặt lên nhìn anh ta: “Vội cả ngày, tôi muốn nghỉ ngơi rồi. Nếu như không phiền, tôi lên lầu trước, có chuyện gì sau này nói.”

Kì thật, tôi cho là đối với anh ta, chỉ biết không ngừng nhắc nhở nỗi đau đêm đó của tôi, vả lại, tôi không muốn nói lời kịch liệt gì với anh ta cả, lại càng không tính cho anh ta biết cảnh ngộ của tôi.

“... ..”

“... ..Xe anh đâu?” Thấy anh ta tạm thời không có ý gì khác, tôi vừa định quay người lên lầu lại phát hiện gần đó không có xe của anh ta.

“Trong nhà tài xế có việc, anh để anh ta về trước rồi.”

“Vây...tạm biệt.” Tôi quay đi, sau lưng im lặng một lát. Khi tôi vừa bước lên bậc thang, giọng nói của Vệ Phi thản nhiên vang đến. “Em đang trốn.”

“Trốn tránh”, hai chữ này cộng với giọng điệu chắc chắn của anh ta khiến tôi vô cớ nổi giận____anh ta dựa vào cái gì mà cho rằng tôi phải trốn anh ta! Người bị thương tổn từ đầu đến cuối đều là tôi! Mà anh ta, nhẹ nhàng nói một câu, thật giống như tôi làm chuyện có lỗi với anh ta vậy! Chẳng lẽ, khi anh ta không tin tôi, đuổi tôi đi, khiến tôi xảy ra sự cố sau đó, tôi còn phải vui vẻ đón chào, ngoan ngoãn nghe lời anh ta sao!

Tức giận vô cùng, tôi quay đầu lại, cười lạnh, “Hừ, anh cho rằng tôi vì cái gì phải trốn tránh anh?”

Anh ta không nói, trong mắt hiện lên sung sướng tính kế thành công.

“Được! Anh không phải muốn nói với tôi sao? Vây thì lên nhà tôi.”

Giờ phút này, tôi không thêm quan tâm cái “trốn tránh” anh ta nói có phải khích tướng tôi hay không, chỉ là bất chợt hạ quyết tâm không kéo dài như vậy nữa, vậy thì nói rõ ràng một lần đi.

“Nhưng có điều...” Tôi cười nhìn anh ta. “Nhà tôi ở trên lầu bốn, không có thang máy.”

Anh ta chớp mắt, không biết có nhìn thấy ánh mắt khiêu khích của tôi hay không, chỉ là bước đến cầu thang.

Trong hành lang truyền đến tiếng cây gậy chạm vào sàn nhà chậm chậm, không theo quy tắc nào, còn có tiếng thở nặng nề rõ ràng. Tôi bước lên bậc cuối cùng của lầu hai, đứng dựa vào tường, Vệ Phi cách tôi nửa cái cầu thang. Chợt thấy anh ta có chút thở không ra hơi, trong lòng có khoái cảm trả thù. Mất gần hai mươi phút, chỉ đi được nửa tầng trệt, mà trên trán anh ta đã bắt đầu chảy mồ hôi. Nhưng khoái cảm trả thù tồn tại không lâu, khi tôi nhìn anh ta cất lực nhắc đôi chân cứng ngắc lên bậc thang không biết lần thứ bao nhiêu, thì nó đã biến mất, thay thành một chút không đành lòng____tôi lại quan tâm anh ta!____Sự thật này quả thực khiến tôi buồn phiền.

“Tôi lên lầu mở cửa trước.” Sắc mặt tôi không tốt nói một tiếng.

Vệ Phi còn đang đứng thở phì phò nghỉ ngơi ngẩng lên nhìn tôi, sau đó im lặng gật đầu.

Gần như là lao lên lầu, trong lòng không nhịn được khổ sở____bởi vì ánh mắt vừa rồi của anh ta, bộc lộ đau đớn cực kì rõ ràng. Tuy chỉ trong chớp mắt, nhưng tôi biết, anh ta đại khái thấy được vẻ căm giận và không kiên nhẫn trên mặt tôi nên mới có vẻ mặt ảm đạm như vậy. Nhưng bây giờ tôi cũng không phải vì anh ta, mà là vì bản thân không tốt. Nhưng anh ta hẳn là bị thương hại. một người vẫn luôn kiêu ngạo, lần đầu tiên lộ ra ánh mắt này trước tôi. Tôi biết là vô ý nhưng quả thật đánh trúng yếu điểm của anh ta, mà tôi chẳng hề vui sướng, ngay cả “khoái cảm trả thù” ban nãy cũng không xuất hiện nữa. Ngược lại, trong lòng có cảm giác chua chát, có chút đau.

4. Chương 4

Sau khi vào cửa, Vệ Phi gần như là ngã vào ghế sofa, ngón tay trên tay vịn trắng nhợt, hơi chút run rẩy. Đồng thời quay mặt vào trong sofa, gương mặt anh ta cố nén đau đớn. Tôi nhìn anh ta một lúc, cuối cùng vẫn đi qua, lấy một cái gối lót lưng cho anh ta, vừa tự nói với chính mình, đó chỉ là bù đắp cho vô ý thương tổn anh ta ban nãy, vì tôi không muốn mình thiếu anh ta cái gì.

Né tránh cái nhìn chăm chú của anh ta, tôi lấy một chai nước suối trong tủ lạnh ra, sau đó nghe thấy tiếng anh ta từ phía sau truyền đến.

“Xin lỗi.” Anh ta nói.

Tay tôi run lên, suýt chút nữa làm đổ nước ra khỏi ly. Lại nghe anh ta nói tiếp: “Chuyện đêm đó, anh vẫn muốn nói xin lỗi với em. Anh không nên không tin em, lại càng không nên bị tức giận kích động không nghe em giải thích mà hiểu lầm em. Chuyện đó, tất cả đều là lỗi của anh...Nếu như xúc phạm đến em, anh xin nhận lỗi với em.”

Chờ anh ta nói xong, tôi đặt ly nước trước mặt anh ta. Về mặt anh ta nghiêm túc mà thành khẩn, chăm chú nhìn ánh mắt tôi. Nhưng mà——“có một số chuyện xảy ra sẽ không thể cứu vãn được.” Tôi cố gắng nói nhẹ nhàng, kì thật trong lòng đau từng cơn.

“... ..Anh biết.” Anh ta nhận lời nói của tôi, nói rất nhỏ. “Anh không muốn vì sai lầm của mình lúc đó mà viện cớ. Nhưng mà sau khi anh ra khỏi nhà, đột nhiên tỉnh táo lại, anh biết anh không nên độc đoán như thế, phải nghe em giải thích. Vì thế anh quay về, nhưng khi về đến nhà thì em đã đi rồi.”

“Đương nhiên! Chẳng lẽ tôi còn phải chờ anh về đuổi tôi đi sao?” Nhớ đến tình cảnh lúc đó, giọng nói của tôi chợt mang chút trào phúng. Đêm đó, khi anh ta nói hi vọng có thời gian một mình yên lặng suy nghĩ, tôi đau xót hỏi anh ta, tôi có cần biến mất khỏi nhà anh ta không, kết quả, anh ta cho tôi đáp án: “Tùy cô.” Sau đó mở cửa đi ra ngoài. Gió lạnh từ khe cửa tràn tới, cho dù chưa nói câu đó thì giọng điệu và ánh mắt rét lạnh của anh ta——vẫn lạnh đến lòng tôi.

“Em...” Anh ta hơi nhíu mày, khe thở dài. “Em cũng không cần phải nói gay gắt như thế. Em biết anh sẽ không làm vậy mà.”

“Không, tôi không biết. Tôi chỉ biết vào cái đêm trước khi trở thành cô dâu, trong lòng tôi dạt dào vui sướng đó, đặt một đồng thứ gọi là ”bằng chứng” ở trước mặt tôi, tôi chỉ biết anh lựa chọn tin tưởng mấy tấm ảnh mà nữ thư kí “thông minh tài giỏi” lại sùng bái anh đưa cho, cũng không chịu nghe tôi giải thích một câu; tôi chỉ biết anh dùng ánh mắt nói cho tôi, tôi là một con đàn bà không chung thủy; tôi chỉ biết anh nói “tùy” tôi có đi hay không; chỉ biết là bởi vì anh, tôi thiếu chút nữa——” Chuyện cũ lần lượt tái hiện trước mắt khiến tôi không nhận được lạnh lùng lên án. Nhưng khi nói xong câu cuối cùng, tôi chợt tỉnh táo, máy móc dừng lại, quay đi không nhìn anh ta.

“... ..Thiếu chút nữa? Thiếu chút nữa cái gì?”

Không biết là anh ta quá nhạy cảm hay là về mặt mắt tự nhiên bao nhiêu trên mặt tôi, anh ta nghe ra điều tôi giấu kín.

“Không có gì.” Tôi bình tĩnh trả lời anh ta. Tất cả chỉ đến đây là dừng, phần còn lại, anh ta không cần phải biết. Hơn nữa, cho dù nói cho anh ta, cũng không cách nào bù đắp được, ngược lại sẽ dây dưa mãi.

“Em đang giấu cái gì?”

Hiển nhiên câu trả lời của tôi không có sức thuyết phục, anh ta vẫn kiên trì. “Nói cho anh biết, em thiếu chút nữa làm sao?”

“Đã nói rồi, không sao cả!” Tôi đứng lên, mặc kệ trong mắt anh ta có bao nhiêu hoài nghi và khó hiểu, hạ lệnh đuổi khách: “Đã khuya rồi, ngày mai tôi còn phải tăng ca.”

Vệ Phi lặng lẽ nhìn tôi thật lâu, sau đó, anh ta rũ mắt xuống, vịn cây gậy, từ từ đứng lên. Khoảng cách bốn tầng lầu, tôi không chắc Vệ Phi có khả năng tự mình đi xuống hay không, với lại, hình như xuống lầu càng khó giữ vững trọng tâm hơn lên lầu.

Đứng ở cửa nhìn anh ta cực kì miễn cưỡng đi xuống bậc đầu tiên, trong lòng tôi hung hăng tự nói, đây là lần cuối cùng! Tôi giúp anh ta chỉ vì không muốn anh ta xảy ra chuyện gì không may ở trước cửa nhà tôi mà thôi, thêm cả việc này nữa tạo nên cái kết hoàn mỹ nhất cho lần gặp nhau đêm nay của hai chúng tôi____ ít nhất tôi hết tình hết nghĩa được. Sau đó, tôi tới đỡ anh ta. Đột nhiên được tôi giúp, Vệ Phi quay đầu lại nhìn tôi một cái thật sâu, sau đó tiếp tục cố gắng làm cái chuyện cực kì khó khăn đối với anh ta.

Tôi đứng ở bên phải anh ta, đưa tay vòng qua eo, đỡ lấy trọng lượng cơ thể anh ta, đồng thời cảm giác được chân phải yếu ớt vô lực của anh ta. Cột sống bị thương làm cho chân phải anh ta gần như mất khả năng cử động, đó cũng là lý do tôi chọn đứng ở bên này.

Bậc thang một tầng lại một tầng giống như dài vô tận không có kết thúc, tôi thậm chí cảm giác được thân thể anh ta khẽ run ngày càng rõ hơn, đành phải không ngừng tăng sức ở cánh tay, nâng eo anh ta lên, giúp anh ta ổn định trọng tâm. Trong mười tiếng chuông đồng hồ thật dài chỉ có tiếng hít thở đều đặn, sự im lặng giữa hai chúng tôi làm tôi có cảm giác thiếu chút hít thở không thông.

Cho đến khi rốt cuộc đi tới hành lang, đứng ở vệ đường, tôi lại không thấy trút được gánh nặng, toàn bộ sức nặng thân thể Vệ Phi gần như đặt lên người tôi.

“Tôi giúp anh gọi xe.” Tôi cố gắng đỡ anh ta, anh ta ngay cả nói cũng hết hơi, không nói gì, hơi chút thở dốc, sắc mặt tái nhợt. Sau đó, dưới sự giúp đỡ của tài xế taxi, tôi đưa anh ta vào trong xe. Khi sắp đóng cửa thì tôi chợt thấy anh ta nhú chặt mi, hai tay để trên đùi, đốt ngón tay trở nên trắng bệch. Bộ dạng khổ cực của anh ta khiến tôi có chút khổ sở, trong chốc lát, tôi cảm thấy quyết định để anh ta lên lầu của mình xấu xa mà nực cười bao nhiêu. Rốt cuộc tôi phải làm sao? Hành hạ anh ta? Nhìn anh ta đau đớn, sau đó bù đắp từng chút đau khổ năm đó tôi chịu đựng?

Nhìn taxi trên con đường từ từ đi xa, tôi mới xoay người đi về. Lúc lên lầu, tôi đi thật nhẹ, nhẹ đến mức không làm đèn cảm ứng sáng lên. Tôi và Vệ Phi, không biết có phải kết thúc như vậy không, từ nay về sau không còn liên quan gì nữa. Tôi chỉ biết, bốn phía tối thui, từng bước lại từng bước, cảm thấy giống như một muốn chết, trong lòng cũng giống như có thứ gì đè xuống, cảm giác mệt mỏi rã tương phản với màn đêm.

5. Chương 5

Trong phòng tiếp khách của công ty, một đôi nam nữ cùng ngồi trên sofa, trang phục lịch sự, giống như thân thiết. “Cô Ôn.” Thấy tôi đẩy cửa vào, hai người đứng lên bắt tay với tôi.

“Chào hai người, mời ngồi.” Tôi ngồi xuống đối diện với hai người họ, đặt cuốn catalogue trên tay xuống. Công ty chúng tôi ngoại trừ tiêu thụ trang sức đá quý còn đáp ứng yêu cầu thiết kế riêng của khách hàng, Hôm nay là cuộc hẹn trước với hai người này, hi vọng chúng tôi làm nhẵn cười cho họ.

“Đây đều là các mẫu mới nhất trong năm nay của công ty chúng tôi, hai người có thể xem trước một chút.” Tôi mở catalogue ra, đưa tới trước mặt họ.

“Cô Ôn, nghe nói cô du học từ Pháp về, cho nên chúng tôi tin tưởng mắt thẩm mỹ của cô,” Cô gái mang vẻ mặt hạnh phúc cười nói với tôi. “Cô nói tôi thích hợp đeo kiểu nhẫn nào?” Nói xong vươn tay trái ra trước mặt tôi.

Đó là một cánh tay được bảo dưỡng rất tốt, hơn nữa còn rất duyên dáng. Tôi cười cười, nói thật: “Cô Trần, ngón tay cô mảnh mai thon dài, với lại làn da trắng nõn, về cơ bản là các kiểu đều thích hợp, mà năm nay thịnh hành khéo léo tinh xảo.” Tôi dừng một chút, tiếp tục nói. “Thực ra tôi cho là, nhẫn là loại trang sức có giá trị kỉ niệm rất lớn, nhẫn cưới lại càng có ý nghĩa hơn. Cho nên tôi để tùy cô quyết định, còn nhà thiết kế, tôi cho là chỉ có tác dụng dẫn đường thôi.”

“Ừm, được, chúng ta bàn bạc một chút.” Cô gái cười gật đầu.

Tôi ngồi đối diện, nhìn hai người tùm đầu vào chăm chú thảo luận, trong đầu hiện lên cảnh năm đó tôi cùng Vệ Phi lật catalogue công ty đá quý đưa tới. Cuối cùng tôi chọn một kiểu thanh nhã khảm bên trong, vòng

là bạch kim, khảm lên là kim cương màu hồng phấn do Vệ Phi chọn, cực kì đắt, nhưng quả thật đẹp vô cùng. Mà bởi biến cố đêm trước khi kết hôn, tôi vẫn chưa kịp đeo lên tay chiếc nhẫn mình chọn. Bây giờ cũng không biết nó ở nơi nào, hoặc nói, nó có còn hay không.

Nửa tiếng sau, tôi lấy được kiểu dáng bọn họ đã chọn kĩ, điền xong đơn đặt hàng, tôi chạy vào văn phòng Paul. “Em muốn xin nghỉ buổi chiều.”

“Sao vậy? Khó chịu chỗ nào à?” Paul quan tâm hỏi. “Sắc mặt của em không tốt lắm.”

“Không sao, em chỉ hơi mệt một chút, nhưng công việc hôm nay em làm cũng gần xong rồi.” Tôi không nói cho anh, là vì đôi người yêu vừa này kích thích thị giác của tôi, khơi dậy hồi ức của tôi, bây giờ lòng tôi rất loạn, nóng lòng muốn tìm một chỗ xả ra.

“Ồ, không thành vấn đề.” Paul nhún vai. “Gần đây em đúng là rất vất vả, trở về nghỉ ngơi đi, ngày mai gặp!”

“Cảm ơn, mai gặp.” Quay người đi ra cửa văn phòng, tôi cảm ơn Paul quan tâm đồng thời lặng thầm xin lỗi anh. Tôi biết bản thân không nên để cảm xúc cá nhân ảnh hưởng đến công việc, nhưng bây giờ tôi không khống chế được.

Trên đường đi tôi gọi điện cho Mễ Nhi, cô ấy đang tập trung sáng tác tiểu thuyết, xem như là nghề nghiệp tự do, cho nên lúc nào cũng có thời gian. Tôi kêu cô ấy đến quán bar của Tề Phóng chờ tôi. Khi cô ấy tới, Tề Phóng đang tự mình rót ly rượu thứ ba cho tôi. “Cậu cuối cùng cũng tới.” Tề Phóng ở sau quầy bar lộ vẻ mặt bất đắc dĩ, đồng thời hất cằm về phía tôi. “Chị hai này từ lúc bước vào đây đã là bộ mặt như cái bị rách, hỏi cô ấy, cô ấy còn nói không có chuyện gì, giờ cậu đến thì tốt rồi, hai người từ từ trò chuyện đi, tôi còn có việc phải đi ra ngoài.”

“Sao vậy?” Mễ Nhi đi tới, sau đó nói. “Tiểu Văn, thật ra mình cũng có chuyện muốn nói với cậu....”

“Để lát nữa rồi nói, giờ uống rượu với mình.” Tôi kéo cô ấy ngồi vào góc khuất trên sofa.

”Cậu.....làm sao thế? Mễ Nhi nhìn thấy một lỗ bia đã mở ở phía sau, hơi giật mình.

“Có chút phiền, nên đã xin nghỉ rồi.” Tôi bật nắp một chai, tu một hơi.

“.....Vì anh ta?”

“Anh ta? Cậu nói Vệ Phi?” Tôi đưa chai bia cho cô ấy. “Chút chút.” Tôi không muốn nói dối bạn thân mình.

“Hai người.....”

“Không có gì, mình và anh ta không có vấn đề gì.” Qua chuyện lần trước một tuần rồi, tôi và anh ta không liên lạc nữa, lại càng không chạm mặt.

“À.” Sau khi đáp lại, Mễ Nhi không nói nữa.

Đều nói khi tâm trạng không tốt thì tửu lượng cũng chịu ảnh hưởng. Sau khi tất cả các chai trước mặt đều trống không, tôi bắt đầu cảm thấy hơi choáng váng. Mà Mễ Nhi, không liên quan đến tâm trạng, tửu lượng của cô ấy vốn không tốt, giờ đã nghiêng qua dựa vào thành sofa, không biết có phải ngủ rồi không. Tôi nhắm mắt lại, tựa lưng vào chỗ dựa mềm mại trên ghế, thái dương hơn giật giật đau đau, sau đó tôi nghe Mễ Nhi nói khẽ: “Tiểu Văn....Mình nói....chuyện của cậu cho Vệ Phi rồi.”

“Cậu nói cái gì?” Tôi đột ngột mở mắt ra, nhìn cô ấy đang say: “Hôm qua....Vệ Phi tới tìm mình....”

Giọng nói của cô ấy hơi lè nhè, nói đứt quãng. “Anh ta hỏi mình, cậu....xảy ra chuyện gì....Sau đó, mình nói cho anh ta.....”

“Cậu nói cho anh ta cái gì rồi?” Tôi xông lên túm lấy hai vai cô ấy, cô ấy tròn mắt nhìn tôi, ánh mắt mờ mịt. “Chính là....chuyện kia....mình cảm thấy, anh ta vẫn còn rất yêu cậu, mà cậu lại....”

Cô ấy đột nhiên ngồi xuống, kéo tay tôi. “Cho anh ta biết cũng không phải chuyện xấu, biết đâu giữa hai người....”

“...Cậu nhất định là viết tiểu thuyết tình yêu quá nhiều rồi!” Sững sốt nửa giây, tôi giật tay cô ấy ra, bỏ lại một câu, lao ra khỏi quán bar. Bình rượu trên bàn bị tôi va vào đổ xuống, phát ra âm thanh thanh thúy liên tiếp.

“Shit!” Tôi cố sức đẩy cánh cửa vừa dày vừa nặng ra, cả thế giới giống như một màu đen tối.

6. Chương 6

Đêm mà tôi lao ra khỏi quán bar đó, tôi nhận được điện thoại của Mễ Nhi__xin lỗi cái “tự ý quyết định” của cô ấy. Thật ra, tôi cũng không trách cô ấy, Mễ Nhi không có ý xấu, mà tôi cũng không phân biệt rõ tốt xấu. Nổi giận, nhưng trong lòng lại cực kì hoảng. Không biết kể tiếp Vệ Phi lại có phản ứng gì__tôi thật sự không muốn vạch trần hồi ức đau đớn, để lộ bộ dạng yếu ớt đau thương trước mặt anh ta. Đối với anh ta, tôi phải lạnh lùng mà kiên quyết. Vì thế, tối đó tôi thu dọn qua loa quần áo và đồ dùng hằng ngày, chuyển vào phòng trọ của Mễ Nhi, tiếp theo là xin nghỉ ba ngày, tắt di động, không cho Vệ Phi có cơ hội tìm được tôi. Tôi cắt đứt toàn bộ liên lạc với bên ngoài, Mễ Nhi lại mỗi ngày gọi điện vài lần đến nhà tôi, kiểm tra hộp thư thoại trong điện thoại, đối với chuyện giữa tôi và Vệ Phi, cô ấy vẫn luôn cho rằng còn có thể xoay chuyển được. “Để thời gian chữa lành vết thương, đừng dùng “hận” để tra tấn bản thân” đây là chủ trương từ trước đến giờ của cô ấy. Tuy rằng tôi cảm thấy, có một số việc không phải nói buông là buông được, nhưng tôi chưa bao giờ tranh cãi với cô ấy, chúng tôi tôn trọng quan điểm của nhau.

Khi cô nàng kiểm tra hộp thư thoại của tôi lần đầu tiên xong, trước khi kịp mở miệng, tôi đã “cảnh cáo” cô nàng: “Nếu có, thì đừng nói nội dung Vệ Phi nhắn lại cho mình.” Chắc là không muốn chọc giận tôi, nên Mễ Nhi cực kì nghe lời mà im lặng “chấp hành”.

Mặt trời lặn ngày thứ ba, tôi ngồi bên cửa sổ hút thuốc, lòng đã từ từ bình lặng, không còn hỗn loạn như trước, nhưng tôi không đủ sức cam đoan mình vẫn sẽ giữ được phần bình tĩnh này trước mặt Vệ Phi.

“Nói cho cậu biết một chuyện.” Mễ Nhi cầm điện thoại đi tới, vẻ mặt nghiêm túc.

“Chuyện gì?”

“.....là về Vệ Phi.”

“Mình nói rồi, mình không muốn biết.” Tôi kẹp điếu thuốc, hít mạnh một hơi, quay đầu nhìn ra cửa sổ.

“Tình hình của anh ta hình như không tốt lắm.” Không để ý đến tôi, Mễ Nhi tiếp tục nói. Giọng điệu của cô ấy bình thản, nhưng lại nghe được trái tim tôi đập dữ dội. Tôi nhìn về phía cô ấy, cố gắng hỏi một cách hời hợt. “Thật không?”

“Người giúp việc nhà anh ta nói.”

“Người giúp việc nhà anh ta để lại thư thoại cho mình?” Tôi cảm thấy hơi khó hiểu.

“Không, là hôm nay mình nghe thư thoại anh ta nhắn lại cho cậu, mới gọi điện tới nhà anh ta hỏi.” Nói xong, cô ấy bấm điện thoại, đưa tới bên tai tôi. Tôi không đẩy ra, chỉ chốc lát, trong điện thoại truyền ra tiếng anh ta nói thật nhỏ: “.....Tiểu Văn, anh muốn gặp em.”

Không xin lỗi, không có kích động, chỉ một câu ngắn ngủi đầy mệt mỏi và thiếu sức vô cùng rõ ràng, sau đó lại truyền đến vài tiếng ho nhẹ, rồi không còn âm thanh gì nữa, thư thoại kết thúc.

“Mấy ngày trước bệnh tim của anh ta tái phát, sau đó vẫn liên tục sốt nhẹ, buổi chiều mới chuyển biến tốt hơn, nhưng vẫn không cách nào xuống giường.” Mễ Nhi vừa nói vừa nhìn tôi, rồi hơi thở dài:

“Cậu hẳn là nên đi thăm anh ta đi?”

Vì cái gì! Vì cái gì anh ta nói muốn gặp tôi, thì tôi nhất định phải đi gặp anh ta! Bộ dạng bây giờ của anh ta cũng không phải là do tôi! Tôi trừng Mễ Nhi, không nói lời nào. Nhưng mà ngón tay kẹp điếu thuốc lại

vì câu lẩm bẩm của cô ấy mà chợt run rẩy. Tôi gần như đã quên tim anh ta không tốt, đã quên từ nhiều năm về trước, vì ngũ tạng hao tổn mà sức miễn dịch của anh ta giảm xuống nhanh chóng. Nhưng mà_____

“Tự cậu suy nghĩ đi.” Mễ Nhi nhìn tôi thật sâu, khi quay đi còn thêm vào một câu, “Sau ngày anh ta đến tìm mình hôm đó, ở dưới lầu nhà cậu đột nhiên chóng mặt ngã xuống, lúc ấy trời còn đổ mưa to, còn nữa, nghe người giúp việc nhà anh ta nói, anh ta còn mặc kệ bất cứ ai ngăn cản, khăng khăng muốn gắng gượng xuống giường đi tìm cậu, không biết bây giờ thế nào rồi.”

Mễ Nhi nói xong đi ra ngoài. Tôi gục đầu giữa hai chân, trong phút chốc cũng không biết nên làm gì mới được. “Tiểu Văn, anh muốn gặp em” Giọng nói kèm tiếng ho khê của anh ta vang vọng bên tai.

___ Anh ta khăng khăng muốn đi tìm cậu.....

___ Ai cũng không can được, không biết bây giờ thế nào.....

Tôi cứ ngồi co lại ôm đầu gối, mãi cho tới khi ngón tay cảm thấy nóng rát mới ngẩng đầu lên, dụi tắt điều thuốc, rồi đi ra cửa dưới ánh mắt hài lòng của Mễ Nhi.

7. Chương 7

Trở về Vệ trạch, tất cả đều quen thuộc như vậy mà lại phảng phất như thật xa lạ. Nhìn thấy tôi tới, những người giúp việc vừa cười thân thiết, vừa đi thông báo cho Vệ Phi. Quản gia Lý mẹ vừa dẫn tôi đi qua phòng khách rộng lớn về phía phòng ngủ chính, vừa nói cho tôi, buổi chiều Vệ Phi gọi điện cho tôi xong thì không còn sức lực, đã ngủ rồi. Thế là tôi biết, lần này Mễ Nhi vì muốn tôi tới đây, đã bịa ra lời nói dối___ gạt tôi anh ta không nghe khuyên can, muốn ra ngoài tìm tôi. Tôi sẽ nhớ kĩ, sau khi về sẽ tìm cô nàng tính sổ!

Đẩy cánh cửa gỗ lim chạm trổ hoa văn, tôi đi vào phòng ngủ, bên trong u ám, để dễ ngủ nên rèm cửa bị kéo lại. Vệ Phi ra hiệu, Lý mẹ đỡ anh ta ngồi dậy, kéo màn ra, lúc đi thì nhẹ nhàng đóng cửa.

Trời nhá nhem, ánh sáng dịu dàng xuyên qua tấm kính vào bên trong, Vệ Phi nửa nằm nửa ngồi dựa ở đầu giường, lông mày nhíu lại, sắc mặt tái nhợt, rõ ràng là bộ dạng sức khỏe không tốt, trong mắt là vẻ nặng nề và day dứt.

Tôi dựa vào tấm kính bên cạnh cửa ở ban công, nhất thời cũng không biết nói gì. Sau một lúc lâu, anh ta mới ho nhẹ một tiếng, mở miệng nói.

“... ..Mãi cho tới hai hôm trước, anh mới biết bản thân mình phạm phải lỗi lầm lớn bao nhiêu.” Giọng nói trầm trầm khàn khàn có chút không yên.

“Uhm.” Tôi đơn giản đáp lại một tiếng, sau đó cũng âm thầm kinh ngạc về bình tĩnh của mình.

“Anh không thể nói ”xin lỗi“.....bởi vì hai chữ kia căn bản___ , căn bản là không có cách nào dễ dàng xóa đi chuyện đã xảy ra.....”

“Quả thật là vậy.” Tôi nhìn anh ta. “Tôi cũng không muốn lời xin lỗi của anh.” Cái tôi muốn, là cố gắng quên đi chuyện này, nhưng dường như tôi không có cách nào làm được. Anh ta nhắm chặt mắt, lâm vào lặng im ngẩn ngui. Sau đó, anh ta chưa chút nói: “Em....hắn là vẫn luôn hận anh.”

“Phải.” Lúc nói ra chữ này, tôi cảm thấy bản thân mình lạnh lùng khác thường. Anh ta không nói, nhưng tay không tự giác ôm ngực, vẻ mặt ảm đạm. Tuy tôi nhìn thấy động tác của anh ta, nhưng lời nói lạnh lẽo vẫn tiếp tục phát ra từ miệng tôi. “Anh cho rằng ngoại trừ hận anh, tôi còn phải ôm cái cảm tình gì với anh?.....Hay là, tôi nên cảm ơn anh đã cho tôi trải nghiệm cảm giác mà cô gái khác có thể là cả đời không được biết. Thiếu chút nữa bị cưỡng đoạt, cuối cùng may mắn trốn thoát, cảm ơn bởi vì anh, mà tôi có thể tránh được sự vất vả khổ cực và phiền muộn của một bà mẹ đơn thân, hoặc là.....” Lời của tôi dừng lại khi sắc mặt Vệ Phi đột nhiên xanh mét. Khi tôi còn đang kinh ngạc làm sao bản thân lại có thể nói ra những lời cay nghiệt đến vậy thì Vệ Phi đã thở hổn hển, thân thể mất kiểm soát nghiêng về một bên, bàn tay tái nhợt ôm chặt ngực.

Tôi bước nhanh tới, lưu loát lấy lọ thuốc trị bệnh tim trong một đồng lọ thuốc từ tủ đầu giường, đổ ra hai viên, nửa quỳ trên giường. “Mau uống đi!” Tôi đưa thuốc tới, anh ta nhếch miệng, rõ ràng đau tới mức không còn sức lực, lại còn cố lấy tay đẩy tôi ra.

“...Anh không muốn sống à!” Tôi mắng anh ta, nhưng giọng nói lại run. Trước giờ cho anh ta uống thuốc, chưa bao giờ thấy anh ta như vậy.

Anh ta không nói chuyện, nhưng nhúu chặt mi khe lắt đầu. Mặc kệ cái ý kiến gì của anh ta, tôi ngồi xuống bên cạnh, nâng anh ta dậy, cưỡng ép anh ta uống thuốc. “Cho dù anh chết, cũng không bù đắp được cái gì đâu.”

Đợi khi viên thuốc rót cuộc vào miệng anh ta, tôi mới hơi thở hắt ra, giọng nói cũng vững vàng hơn. “Hơn nữa, nếu như thế thì tôi tuyệt đối sẽ không tha thứ cho anh!”

Tôi vừa mặt lạnh nói, vừa đỡ anh ta dựa nửa người, lót mấy cái gối sau lưng anh ta. Từ đầu đến cuối, Vệ Phi chỉ nhắm mắt, tôi cũng chỉ có thể từ hơi thở của anh ta dần dần bình ổn lại mà biết thuốc đã phát huy tác dụng. Tuy nhiên sắc mặt anh ta vẫn không tốt.

Tôi nói hết rồi thì lẳng lặng ngồi ở bên giường. Chỉ có bản thân tôi mới biết, khoảnh khắc vừa nãy, trái tim tôi đập kịch liệt bao nhiêu. Tay tôi đang run, giọng nói cũng run run, tôi thừa nhận, tôi rất sợ___có lẽ là do rất lâu rồi không nhìn thấy bộ dạng phát bệnh của anh ta.

“Vừa nãy, anh.....cũng không phải không muốn sống.” Sau một lúc lâu, Vệ Phi mở miệng, giọng nói rất nhẹ, yếu ớt và đầy mệt mỏi. “Anh chỉ là....thấy bản thân mình phải chịu trừng phạt.”

“Cho nên anh dùng cái này để trừng phạt mình?!” Cảm thấy tức giận vì lời của anh ta, trực giác của tôi muốn cao giọng lên, nhưng cuối cùng vẫn hạ giọng xuống.

Anh ta không trả lời, chỉ là mở mắt ra nhìn tôi, sau đó nói: “Tiểu Văn, để anh bù đắp lỗi lầm được không?”

“.....Anh muốn bù đắp thế nào?” Vốn lúc đầu là tôi định nói vĩnh viễn không có cách nào bù đắp được, nhưng liếc thấy sắc mặt xám trắng của anh ta, tôi thay đổi câu trả lời. Hơn nữa, tôi cũng hối hận mấy lời gay gắt vừa nãy.

“Anh vẫn yêu em, hãy cho anh một cơ hội.” Anh ta nhẹ nhàng nói, sau đó nhìn tôi thật sâu. Giọng nói rõ ràng rất nhỏ, nhưng lại nặng nề đập vào trái tim tôi. Yêu, cái từ kể từ sau khi rời khỏi anh ta tôi chưa từng nghe lại, nhưng hôm nay, lại khiến cho tôi có cảm giác phức tạp, ngù vị tạp trần. Cũng chính cái cảm giác này làm tôi nhất thời không biết nên trả lời thế nào___ trực giác nói với tôi, phải cự tuyệt ngay lập tức! Nhưng tôi vẫn cứ lưỡng lự, nên chỉ lặng lẽ đứng lên. Chợt cảm thấy giận bản thân không quyết đoán, không dấu vết tránh bàn tay đưa lên của anh ta, tôi nhất túi xách vút trên đất lúc hoảng loạn trước đó, sau đó nhìn về phía anh ta.

“Muộn rồi, tôi phải về.” Rồi không đợi anh ta đáp lại, tôi ra khỏi phòng ngủ, giả vờ như không nghe thấy câu nói kia của anh ta, giả vờ như chưa từng xảy ra cái gì hết.

8. Chương 8

Sau hôm trở về từ nhà Vệ Phi, tôi bị cảm. Bốn năm ngày đầu, tôi uống thuốc cảm, lại còn uống mấy loại khác nhau, sau đó thì dứt khoát mặc kệ, để cho bạch cầu trong cơ thể mình tự làm việc. Bệnh tình cũng trở nặng, rồi lại bớt, kéo hơn một tuần mà vẫn chưa khỏe lại được. Mà trong thời gian này, Vệ Phi nói muốn tôi lại cho anh ta một cơ hội nữa cũng không xuất hiện. Tôi nghiêm túc cự tuyệt cảm thụ trong lòng, hơn nữa, cũng quả thật không có nhiều thời gian rảnh cho tôi, bởi vì mùa đất hàng nhất đã đến, công việc trở nên lu bù. Có lúc cảm thấy thật buồn cười___hàng ngày thiết kế tín vật tượng trưng cho tình yêu hạnh phúc của người khác, bản thân lại không cách nào có được một phần cảm tình hoàn mỹ, thậm chí đối với tình yêu chỉ còn là trái tim nguội lạnh và cố gắng lảng tránh. Đạo này có nhiều trường hợp phải tiếp, mà cảm cúm làm ảnh hưởng linh cảm nên tôi thừa dịp khoảng thời gian nghỉ trưa, để Tề Phóng đưa tôi đến phòng khám

tư nhân của một người bạn mà cậu ấy vẫn luôn nhắc đến trước kia để khám bệnh. Khi y tá đẩy cửa phòng bác sĩ ra hộ tôi, một người đàn ông lịch sự nho nhã đứng lên sau bàn làm việc, mỉm cười lịch sự.

“Cậu ta là Trình Nhiên, mới du học từ Anh về năm trước.” Hai người họ quen thuộc chào hỏi nhau xong, Tề Phóng quay ra giới thiệu với tôi.

“Chào cô.”

“Chào anh.” Tôi đưa tay ra bắt tay với anh ta, khiến tôi cảm thấy không giống như bệnh nhân gặp bác sĩ, mà vừa rồi Tề Phóng giới thiệu anh ta với tôi, rõ ràng trên mặt còn có nụ cười mờ ám. Linh tính mách bảo, Tề Phóng giấu diếm tôi điều gì. Đang lúc nghi ngờ thì Trình Nhiên đột nhiên cực kì chuyên nghiệp mở miệng: “Tôi cho rằng, với tình trạng của cô thì tiêm thuốc có vẻ tốt hơn.”

“Đừng.” Tôi thu hồi ánh mắt, không nghĩ ngợi gì liền cự tuyệt. Sau đó mới phản ứng kịp: “Anh còn chưa kiểm tra, làm sao biết chính xác tình trạng của tôi?”

“Tôi nói giỡn thôi.” Trình Nhiên cười nhún vai, rồi nhìn qua Tề Phóng. “Tôi nghe nói cô không thích tiêm, nên muốn thử xem có phải thật không?”

“Giờ cô ngồi xuống, tôi kiểm tra một chút.” Nói rồi, anh ta ngồi xuống bàn làm việc, lấy ống nghe, vẽ mặt nghiêm chỉnh. Nếu như đổi lại là lúc bình thường, nhất định tôi sẽ cảm thấy tác phong của người này thật ngây thơ, vẽ mặt cũng thay đổi rất nhiều. Nhưng bây giờ, tôi chỉ ngoan ngoãn ngồi xuống. Bởi vì tôi phát hiện, nụ cười vừa nãy của anh ta không hiểu sao lại thu hút tôi. Rõ ràng là cười rất nhạt, khóe miệng cũng chỉ hơi hơi cong lên, nhưng quanh khóe mắt cũng có nếp nhăn, đồng thời trong mắt cũng vì ý cười mà chột sáng lên câu hồn người. Trong phút chốc, tôi hoàn toàn bị mê hoặc, giống như trúng bùa chú, chẳng biết nguyên nhân. Mãi cho đến khi kiểm tra xong, tôi và Tề Phóng ra về, tôi vẫn còn cảm thấy bản thân mình ngơ ngẩn lạ thường.

Trở lại công ty, tôi ném thuốc cảm mà Trình Nhiên đưa cho tôi vào ngăn kéo, tiếp tục vội vàng liên lạc với khách hàng, chỉnh sửa bản thiết kế. Buổi chiều uống cafe, tôi cầm ly tới phòng pha cafe, mới đi tới cửa, tiếng một đám nữ đồng nghiệp nói chuyện với nhau truyền ra. “Cô nghe nói gì chưa? Tổng giám đốc Vệ thị đích thân đến công ty chúng ta đó!”

“Sao lại không nghe nói được! Tôi còn tận mắt nhìn thấy kìa!”

“Đúng vậy, tôi cũng nhìn thấy, tuy đi lại hơi bất tiện, nhưng thật sự rất đẹp trai!”

“Nghe nói anh ta vẫn còn độc thân đó!”

.....

Tôi lẳng lặng đứng bên ngoài, hai chữ “Vệ thị” cực kì nhạy cảm xông vào trong tai. Vệ Phi đến đây___ khiến trái tim tôi đập thình thịch. Tôi yên lặng trở về, tuy không biết anh ta tới đây làm gì, nhưng giờ tôi chẳng còn tâm tình nào uống cafe.

Cửa phòng làm việc của Paul mở ra, tôi đứng xa xa, nhìn Vệ Phi đi từ trong ra, cách tôi càng lúc càng gần. Xung quanh có rất nhiều đồng nghiệp, Paul đi cùng với anh ta, tôi không chào, nhưng cũng không đi đâu. Mãi cho tới khi bọn họ đi qua bên cạnh tôi, Vệ Phi quay đầu, nhìn tôi, rồi một nụ cười thật nhạt hiện lên. Giờ phút này, tôi bị ai phát hiện, tôi rốt cuộc có thể giải thích được sự mê mẩn hồi trưa. Nụ cười không hiểu tại sao thu hút tôi của Trình Nhiên, rõ ràng lại giống lại giống nụ cười của Vệ Phi đến vậy.

9. Chương 9

Vệ Phi đi rồi, tôi bị gọi đến phòng giám đốc. “Vivian, trong tay em có vài đơn hàng phải không?”

“Hai món, sao thế?” Paul hỏi vậy, trực giác làm tôi nghĩ đến có liên quan đến chuyện Vệ Phi đến đây.

“Vừa nãy em cũng thấy đấy, Tổng giám đốc Vệ thị, Vệ Phi tới đây, chính là muốn chúng ta thiết kế một bộ trang sức.” Paul dừng một chút, sau đó nhìn tôi một cách cổ quái. “Mà anh ta chỉ định em làm.”

Nghe thế, tôi cũng không giật mình. Vệ Phi lợi dụng cơ hội này để tiếp xúc với tôi cũng là điều cực kì bình thường, anh ta không phải cái dạng như tôi nghĩ, vì lý do cá nhân mà tìm đến công ty chúng tôi, tìm đến tôi mà cũng không biết. Có lẽ, mục đích của anh ta cực kì đơn giản___ chỉ vì một bộ trang sức tinh xảo. Dù trên phương diện cá nhân, tôi muốn tránh tiếp xúc với Vệ Phi, nhưng tôi sẽ không lập đi lập lại mang tình cảm cá nhân và yêu đương vào công việc, nên tôi suy nghĩ một chút rồi đồng ý.

“Vệ Phi nói, muốn nhanh chóng bàn bạc với em về các chi tiết thiết kế...”

“Được. Ngày mai em sẽ liên lạc với anh ta.”

Hai ngày sau, tôi lại đi vào căn biệt thự ở sườn núi của Vệ Phi.

“Mời cô dùng trà, cậu chủ đang ở phòng đọc sách, lập tức sẽ ra liền.” Người giúp việc bưng trà hoa hồng mà tôi thích nhất lên, rồi lẳng lặng đứng bên cạnh. Không lâu sau, cửa phòng đọc sách mở ra, Vệ Phi mặc quần áo thoải mái đi từ trong ra. Tôi vẫn ngồi, cúi đầu uống ngụm trà, cố tình lơ đi hương thơm nhẹ nhàng mà mê người trên người anh ta. Anh ta đi tới ngồi xuống đối diện với tôi, người giúp việc đã sớm lấy đệm êm đặt trên đất, cẩn thận nâng chân anh ta để lên đó, rồi phủ tấm chăn mềm nhẹ lên.

Tôi yên lặng nhìn. Đã từng, những hành động liên tiếp này đều do tôi làm. Tôi nhìn tấm đệm màu cà phê dưới chân anh ta, đó là khi tôi đi du lịch nước ngoài, đặc biệt mua về cho anh ta, tôi thậm chí còn nhớ rõ khi anh ta đột nhiên nhận được quà, trong mắt đã tỏa ra ý cười ấm áp thế nào. Mà bây giờ, tất cả đã trở nên quen thuộc mà xa lạ.

Đợi người giúp việc rời đi, tôi hắng giọng một cái, mở sổ ghi chép ra, hỏi Vệ Phi: “Không biết anh Vệ muốn công ty chúng tôi thiết kế đồ trang sức, bao gồm những món gì?”

“Em cần gì phải dùng xưng hô như vậy?” Nghe thấy lời tôi, Vệ Phi vốn nhú mày, lại thoáng cười khổ bất đắc dĩ.

“Bây giờ chúng ta đang nói công việc, không phải sao?” Tôi trả lời với giọng điệu đương nhiên, rồi lại thêm một câu: “Đương nhiên là như thế, anh là khách hàng của tôi, nếu như anh muốn, tôi có thể đổi xưng hô khác.”

Vệ Phi khẽ thở dài, mặt mày nhú mày nói: “Anh chỉ hi vọng, em đừng vì công việc mà cố tình nói lạnh nhạt thế.”

“Công tư phân minh.” Tôi không thừa nhận mình “cố tình”.

“Được, tiếp theo mời anh nói cụ thể yêu cầu một chút.” Không muốn tranh cãi quá nhiều trong phương diện này, tôi đi thẳng vào vấn đề.

“Anh muốn em thiết kế giúp anh một bộ trang sức, bao gồm dây chuyền, khuyên tai, lắc tay.”

“Ừm...” Tôi ghi lại từng cái, sau đó hỏi anh ta, “Không cần nhẫn?”

Không hiểu vì sao anh ta lại không nói gì về thứ quan trọng nhất, có ý nghĩa nhất.

“Không cần.” Vệ Phi lắc đầu.

Thấy anh ta không muốn nói lý do, tôi buông lòng hiếu kì, quyết định tiếp tục thảo luận công việc với anh ta. “Như vậy chất liệu thì sao? Đá quý là kim cương?”

“Thủy tinh.”

“Thủy tinh?” Tôi vốn tưởng anh ta sẽ chọn kim cương, dù sao đó cũng là xu hướng mấy năm gần đây.

“Em vẽ xong bản thiết kế rồi thì anh sẽ đưa nó cho công ty của em.”

“Ừ.” Trong đầu tôi đã bắt đầu tưởng tượng ra hình dạng bộ trang sức được thủy tinh trong vắt, sáng long lanh tạo nên, xinh đẹp mà lại lấp lánh vô cùng, dưới ánh mặt trời lóe lên chùm sáng nhiều màu. Tôi phát hiện, chính mình lại có chút khẩn cấp muốn nhìn thấy hình dạng của chúng hiện ra ngay trước mắt.

“Hôm nay tới đây thôi.” Lời của Vệ Phi cắt ngang tưởng tượng của tôi. Anh ta gọi người giúp việc, khẽ dặn dò vài câu rồi mới từ từ đứng lên. “Công ty còn hai cuộc họp khẩn cấp phải mở, nếu như em rảnh rồi thì trưa nay ở lại ăn cơm đi.” Dừng một chút, lại thêm một câu: “Má Trương nghe nói em tới, từ hôm qua đã bắt đầu chuẩn bị rồi.”

Anh ta vừa dứt lời, má Trương lại đứng lúc đi ra, cười nói với tôi: “Tôi chuẩn bị đồ ăn cô thích nhất rồi, cô ở lại đi. Cô không biết, dạo này cậu chủ ăn rất ít, nếu như không có cô ăn phụ thì thật là lãng phí tài nguyên.”

Tôi nhìn bà ấy, lại nhìn về phía Vệ Phi. Hai người này cũng đang đợi câu trả lời của tôi. Tôi suy nghĩ, rồi cười nói: “Cảm ơn má Trương.”

“Ồi giờ, khách sáo cái gì. Giờ tôi liền đi nấu cơm.” Nói xong, má Trương cười tí mắt đi vào phòng bếp.

Vệ Phi nghe câu trả lời của tôi, không nói gì, chỉ là trở về phòng thay một bộ đồ khác, ra đến cửa, anh ta đột nhiên dừng lại, nói: “Buổi trưa anh sẽ về ăn cơm.”

Những lời này không biết là nói với người giúp việc, hay là với tôi nữa. Tôi không nói gì, chui vào phòng bếp, giúp má Trương nấu ăn. Gần đến trưa, Vệ Phi gọi điện về, họp còn chưa xong, không thể trở về ăn cơm. Vốn cho rằng anh ta không ở nhà sẽ làm tôi càng thoải mái vui vẻ hơn, nhưng mà khi tôi ngồi một mình ở chiếc bàn ăn rộng lớn, tôi cảm thấy mình có chút không quen. Tôi cũng không quên, trước kia, khi tôi vẫn còn ở trong căn phòng này, rất ít khi phải ăn cơm một mình giống vậy. Phần lớn thời gian đều là Vệ Phi và tôi, hai chúng tôi cùng ăn cơm. Khi anh ta bận rộn công việc, thì tôi đem cơm đến công ty anh ta, thay anh ta chăm sóc cái dạ dày của mình. Vì thế, bây giờ tôi lại một lần nữa trở lại tình cảnh quen thuộc, đối diện là chiếc ghế trống, tôi chợt cảm thấy mất mát, mất hứng thú với một bàn đồ ăn cầu kì.

Hồi ức, có đôi khi là một thứ rất đáng sợ.

Má Trương kéo tôi ngồi xuống nói chuyện cùng bà. Tôi biết, là bà muốn giữ tôi lại cho đến khi Vệ Phi quay về. Mà đối với cụ bà hiền lành xem tôi như con gái này, tôi lại không có cách nào cự tuyệt, thậm chí rất vui vẻ cùng bà chia sẻ những ngọt bùi đắng cay trong hai năm qua. Tôi giúp bà hình dung về những điều tai nghe mắt thấy ở Châu Âu, nói cho bà biết về điều kiện của trường học ở Pháp tốt đến thế nào, tôi đã gặp phải đủ loại người và chuyện thế nào, có vui vẻ, cũng có khổ đau. Khi má Trương hỏi tôi, có từng có bạn trai không, thì tôi cũng nói thật với bà, không có. Suy cho cùng, Vệ Phi cho tôi dù là hạnh phúc hay khổ đau thì vẫn khắc quá sâu vào trí nhớ. Tôi không còn tâm sức nào, cũng rất khó bắt đầu một mối tình mới, ít nhất là bây giờ không thể.

Chúng tôi nói chuyện mãi, phần lớn là tôi nói, bà nghe. Mãi cho đến khi có người giúp việc đi vào, nói Vệ Phi đã về, tôi mới nhớ ra tôi ở đây cũng lâu lắm rồi.

Tôi tạm biệt má Trương, cảm ơn đi ra ngoài, lại vừa lúc gặp phải Vệ Phi.

“Em phải đi sao?” Vệ Phi từ từ đi tới chỗ tôi.

“Ừm, còn có việc.” Thật ra, hôm nay là ngày nghỉ của tôi.

“Không ở lại một lúc nữa được sao?”

Tôi cười cười, vừa định mở miệng nói “Không”, anh ta lại giống như thay đổi ý định, nói ra trước: “.....Để anh cho tài xế đưa em về.”

Anh ta nói xong, vẻ mặt chợt hơi thay đổi, tài xế vẫn theo bên cạnh lập tức nhỏ giọng hỏi một câu, tuy nói rất nhỏ, nhưng tôi vẫn thính tai nghe được, anh ta nói: “Ngài có khỏe không?”

Vệ Phi không đáp lời, chỉ dặn dò anh ta đưa tôi về nhà.

“.....Anh sao vậy?” Do dự một chút, tôi vẫn hỏi.

10. Chương 10

Vệ Phi nhìn tôi, băng quơ một câu “Không có gì” rồi lại dặn tài xế đưa tôi về. Nếu anh ta đã không chịu nói, tôi cũng không có cơ gì hỏi nữa. Chưa kể, người giúp việc nhà anh ta rất nhiều, sẽ không tới lượt tôi lo lắng, tự nhiên sẽ có người chăm sóc anh ta thật tốt. Vì vậy, tuy là thấp thoáng thấy trên trán anh ta rịn ra vài giọt mồ hôi, tôi vẫn chào tạm biệt, đi theo lái xe vào xe. Khi xe từ từ rời khỏi Vệ trạch, tôi nhìn qua cửa kính thấy người giúp việc đi tới bên cạnh anh ta, đỡ anh ta vào phòng.

Xe chạy vững vàng trên con đường núi, tôi ngả người dựa vào ghế, nhìn cảnh vật dọc đường, lại mấy lần cảm giác được ánh mắt của tài xế. Anh ta vội vội vàng vàng nhìn tôi một cái, bộ dạng muốn nói lại thôi, tôi dứt khoát quay đầu lại nhìn anh ta. “Có chuyện gì sao?” Tôi hỏi.

Anh ta do dự một chút, dường như đang suy nghĩ có nên nói hay không, rồi, anh ta nói: “Cô à, kì thật hôm nay cậu chủ vốn định về nhà ăn cơm.”

“Ừ.” Anh ta làm một câu không đầu không đuôi, tôi cũng ừ một tiếng, chờ câu sau.

“Nhưng công ty nhiều việc quá, cậu chủ vì muốn về nhà sớm, liên tục họp đến hơn bốn tiếng, ngay cả thời gian nghỉ ngơi giữa chừng cũng không có.”

“Cho nên?” Tôi nhìn tài xế cho nhà họ Vệ năm năm này, chưa bao giờ giống như hôm nay, đột nhiên nói nhiều như vậy.”

“.....Mãi cho đến tận vừa nãy mới xong, cậu chủ còn chưa ăn một chút gì cả, cho nên.....lúc này ở trên xe, cậu chủ đã bắt đầu không thoải mái.” Nói xong, tài xế cũng không nói thêm gì. Tôi đương nhiên biết cái “không thoải mái” là chỉ dạ dày Vệ Phi đau, bình thường, khi anh ta ăn uống không đàng hoàng thì sẽ bị như vậy. Khó trách vừa rồi sắc mặt anh ta trở nên kém đến thế.

Tôi lại tựa đầu vào ghế, nhắm mắt lại. Đại khái tài xế cũng đoán không ra tôi đang suy nghĩ gì, nên cũng không lên tiếng. Bất tri bất giác, xe đã đi vào khu vực thành phố. Thừa dịp dừng chờ đèn đỏ, tôi nghe thấy anh ta lưỡng lự gọi tôi một tiếng. Tôi mở mắt ra, anh ta nghiêng đầu, trên mặt hơi lúng túng. “Cô à, tôi biết tôi không có quyền xen vào chuyện giữa cô và cậu chủ, nhưng mà.....nếu như cô không có chuyện gấp phải làm, tôi nghĩ, nếu như cô quay về gặp cậu ấy, cậu ấy nhất định sẽ rất cao hứng.”

Mặc kệ lời tài xế nói có phải thật hay không, tôi nghĩ, Vệ Phi cao hứng hay không cũng không có liên quan mấy đến tôi. Nhưng mà, nửa tiếng sau, tôi lại lần nữa đứng ở cửa phòng ngủ của Vệ Phi, càng kì quái hơn, tôi chẳng những đi rồi quay lại, còn chẳng hiểu sao lại đồng ý giúp má Trương vào trong đưa đồ ăn cho anh ta.

Đẩy cửa vào, Vệ Phi đang dựa vào đầu giường, cái bàn nhỏ dùng để ăn trên giường đang để máy tính đang bật. Thấy tôi xuất hiện ở cửa, anh ta dừng bàn tay đang di chuyển chuột, vẻ mặt hoảng hốt không che giấu được.

“Vệ thị từ khi nào suy sụp đến mức này rồi!” Tôi dừng lại ở cửa một lát, bưng khay tới, giọng điệu trào phúng.

Vệ Phi nhướng mày tỏ ý không hiểu, tôi nói tiếp: “Lại cần đến đích thân tổng giám đốc liên tục không ngừng xử lý công việc, liều mạng ngay cả cơm cũng chẳng thèm ăn.”

Dứt lời, tôi lại vô cùng hối hận. Vì sao tôi lại nói những thứ này! Hình như có vẻ tôi đang quan tâm anh ta. Quả nhiên, Vệ Phi vừa tắt máy, vừa nhìn tôi, dù không có vẻ mặt gì quá lớn, nhưng vẫn có thể nhìn rõ được ý cười trong mắt anh ta.

Để che giấu lúng túng, tôi lạnh lùng liếc một cái, mặt không chút biểu cảm đặt cái khay trên bàn cơm, rồi đứng bên cạnh. Chợt cảm thấy không biết nên cứ vậy mà đi ra ngoài hay ở lại chờ anh ta ăn xong, tôi có chút luống cuống.

Anh ta bưng chén lên, húp một ngụm cháo gà rồi mới chỉ chỉ vào sofa bên giường, nói: “Ngồi đi.” Không hỏi vì sao tôi quay lại, cũng không tỏ vẻ nghi ngờ gì đối với hành động đưa đồ vào của tôi, chỉ dùng giọng điệu vô cùng tự nhiên kêu tôi ngồi xuống, giống như tôi vẫn ở trong này, đưa cơm cho anh ta là chuyện bình thường. Không biết anh ta cố tình như vậy, hay là thật sự cảm thấy tất cả đều là đương nhiên. Nhưng chí ít, nó hóa giải sự lúng túng của tôi, nên tôi không có ý gì khác mà ngồi xuống. Cứ như vậy, tôi ngồi, anh ta nằm, rõ ràng là một ngày đầy sức sống, thời gian ồn ào náo nhiệt nhất, nhưng trong này lại yên tĩnh vô cùng, chỉ nghe thấy tiếng chiếc thìa thỉnh thoảng đụng vào chén.

Tôi không dấu vết quan sát cách bài trí trong phòng, căn phòng tôi đã từng ở, tất cả đều không thay đổi, chỉ trừ bức tranh sơn dầu vốn treo trên bức tường đối diện giường là bị lấy xuống. Đó là bức tranh chúng tôi đứng ôm nhau, năm tôi và Vệ Phi ra nước ngoài du lịch, đã mời một họa sĩ rất có tiếng vẽ. Nhớ lại cảnh tượng lần đó dạo phố ở Rome, đi thuyền chơi trên sông ở Venice, giờ lại nhìn vào bức tường trống trơn, một chút cảm giác buồn bã nổi lên. Thì ra, đó chính là cái họ gọi là “thể sự vô thường”(*). Năm đó, ai có thể ngờ được chúng tôi lại đi tới bước này. Có lẽ, chuyện tốt đẹp nhất định sẽ không có vĩnh viễn. Chính là bởi vì đã từ thật đẹp, thật tốt, nên khi bước nhầm một bước, thì sự đau xót sẽ tỉ lệ thuận với hạnh phúc trước kia, cho nên, tất cả đều khó mà bù đắp được.

(Thể sự vô thường: Chuyện đời không đoán trước được)

“Suy nghĩ gì thế?” Tiếng Vệ Phi cắt ngang mạch suy nghĩ của tôi. Lúc này tôi mới phản ứng kịp, bản thân lại đa sầu đa cảm, ngồi nhớ lại những kí ức.

“Không có gì. Anh không ăn sao?” Cháo trong chén còn hơn một nửa, bốn món cầu kì đẹp đẽ cũng chỉ đụng một chút.

“Uhm.” Anh ta gật đầu, tay để lên đùi, rõ ràng không định động đũa nữa.

“Xem ra lái xe nói quá, anh nhìn không giống như người chưa ăn cơm trưa.” Biết anh ta từ sau tai nạn vẫn không ăn nhiều, nhưng tôi vẫn không nhịn được vừa dọn khay vừa nói, chỉ có bản thân mới biết trong lòng ỉn ỉn tức giận thế nào.

Anh ta cười cười từ chối cho ý kiến, tôi cầm khay đi ra ngoài, lúc quay về đã thấy anh ta lại đặt máy tính lên bàn, nhìn chằm chằm vào màn hình, điều khiển chuột. Nhìn thoáng qua thấy một tay khác của anh ta hơi hơi dùng sức ấn lên dạ dày, tôi đi tới: “Một phút một giây anh không làm việc thì công ty cũng không sụp đổ được đâu.” Đưa tay nhấn vào nút nguồn cho tới khi màn hình tối đen, dưới ánh mắt của anh ta, tôi lấy máy tính đi.

“Buổi tối còn có một cuộc họp cấp cao.” Anh ta giải thích, rồi hơi dịch người.

“Chẳng liên quan tới tôi.” Tôi lấy túi sưởi điện trên tủ đầu giường, cắm điện lên, rồi nói với anh ta: “Tôi chỉ biết, bữa cơm này là tôi bưng tới, tôi không hi vọng công sức của mình bị uống phí, cũng không hi vọng nó không có hiệu quả gì.” Nói xong, cực kì rõ ràng liếc nhìn cái tay đang để trên dạ dày của anh ta.

“À.” Anh ta hơi nhếch miệng, nhìn tôi, trong mắt lóe lóe. “Anh còn nghĩ là em đang quan tâm anh đấy.”

“... ..Tôi chỉ có thể nói là anh hiểu lầm rồi.” Tôi liếc anh ta một cái, giọng điệu bình thản đến như thật. Quan tâm? Cho dù có một chút như vậy thì tôi cũng sẽ không thừa nhận.

“Thật không....vậy thì xem như là anh hiểu lầm.” Anh ta cười, nhưng trong mắt thoáng ảm đạm. Nhất thời tôi cũng không biết nói gì, đúng lúc đó, điện thoại vang lên, truyền đến một giọng nam nhẹ nhàng. “Cô Ôn, còn nhớ tôi không?”

“Không nhớ.” Tôi nói thật.

“Ha ha...” Bên kia truyền qua tiếng cười sang sảng. “Cảm cúm khỏi chưa? Nếu như chưa khỏe lên, thì chắc là phải chích thật rồi.”

Được sự “nhắc nhở” của anh ta, tôi mới nhớ ra chủ nhân của giọng nói này. Trình Nhiên.

“Sao? Nếu như cảm thấy thuốc tôi đưa cho cô có công hiệu, có thể nể mặt ăn cơm với tôi một bữa được không?”

“Uhm, đã hết cảm rồi.” Tôi cười nói. Người không biết chuyện thì thấy vẻ mặt và lời nói như vậy thân thiết bao nhiêu. Tôi vô ý nhìn về phía Vệ Phi, anh ta đang nằm ở đó, không có biểu tình gì, không biết đang suy nghĩ cái gì, cũng không nhìn về phía tôi.

“Vậy chuyện ăn cơm thì sao?” Trình Nhiên tiếp tục hỏi. “....có thể, khi nào anh rảnh là được.” Vốn là tôi không định đồng ý lời mời của một người mới gặp mặt vài lần, nhưng bây giờ, ma xui quỷ khiến thế nào mà tôi lại đồng ý.

“Ngày mai tôi được nghỉ, lúc đó sẽ liên lạc với cô, được không?”

“Được, ngày mai gặp.” Tôi cười cúp máy, quay đầu, mới phát hiện Vệ Phi đang nhìn tôi. Tôi đi tới đầu giường, cầm túi sưởi điện đưa cho anh ta, để anh ta làm ấm dạ dày. Anh ta nhận, nhưng cũng không nói gì. Tôi đụng phải ngón tay anh ta, thật lạnh. Rồi tôi cầm túi lên, nói: “Thời gian không còn sớm, tôi về đây.”

“Ừ.” Anh ta không giữ lại, chỉ là nhìn tôi thật sâu, vẻ mặt phức tạp. Thật ra, tôi cũng không ngu ngốc, thậm chí phần lớn thời gian lại cực kì nhạy cảm. Tôi có thể đoán ra, anh ta như vậy, tám chín phần là có liên quan đến cuộc gọi của Trình Nhiên, đây là trực giác của phụ nữ mách bảo tôi.

Ngồi lên xe rồi, tôi bắt đầu suy nghĩ, nếu tôi có thể đoán ra nguyên nhân Vệ Phi có phản ứng này, thì tôi phá lệ nhận lời mời của Trình Nhiên, mà lại còn ở trước mặt anh ta, rốt cuộc là xuất phát từ động cơ gì?

11. Chương 11

“Cô biết không, thật ra, cái hôm ở phòng khám cũng không phải lần đầu tiên tôi nhìn thấy cô.” Chọn món xong, Trình Nhiên ngồi ở đối diện, cười khanh khách nhìn tôi.

Tôi cười cười, không đáp.

“Uhm? Cô biết lâu rồi à?” Trình Nhiên giật mình, không nghĩ tôi không có chút biểu hiện nào.

“Không biết, nhưng cũng hơi kinh ngạc.” Tôi thành thật.

“Tại sao?”

“Bởi vì hôm đó, vẻ mặt Tề Phóng lúc giới thiệu tôi với anh rất kì quái.” Tôi nhấp một ngụm cafe, nói tiếp: “Cho nên tôi đoán hai người có thể là đã nhắc đến tôi từ trước.”

“Thật thông minh, cũng thật sắc sảo.” Anh ta cười khen.

“Sắc sảo không phải lúc nào cũng tốt.” Tôi cúi đầu, trong đầu hiện lên vẻ mặt phức tạp mà ảm đạm của Vệ Phi.

“...Lần đầu tiên tôi nhìn thấy cô là ở sân bay.” Tôi ngẩng đầu, trên mặt Trình Nhiên cười. Tôi không ngờ, ngay ngày đầu tiên trở về, anh ta đã từng thấy tôi.

“Lúc đó bạn cô giờ tấm bảng chào mừng cô, rồi không hiểu tại sao, tôi chợt muốn nhìn một chút xem ”Ôn Văn” là người thế nào.” Sau đó, anh ta hơi nghech đầu, giải thích: “Kích động kì quái.”

“Quả thật là vậy.” Tôi thoáng cười. Song, thật ra hành động lần đó của Mễ Nhi thật khó mà không khiến người khác chú ý.

“Sau đó, cô xuất hiện.” Trình nhiên đột nhiên thu hồi nụ cười, dùng giọng điệu nghiêm túc nói với tôi: “Về mặt lúc đó của cô, thật đáng yêu.”

“Tôi có thể xem đó là lời khen không?” Tôi cười tránh ánh mắt của anh ta, không cho mình có cơ hội tìm hiểu thâm ý trong mắt anh ta.

“À, đương nhiên.” Anh ta tiếp tục nói. “Càng khéo hơn là khi tôi vô tình nhắc đến cô với Tề Phóng mới biết, hóa ra cô là bạn của cậu ta.”

“Cô nói xem như vậy có tính là duyên số không?” Anh ta cười như không cười hỏi.

“.....chắc là tính.” Tôi giờ ly rượu lên. “Vì cơ duyên bạn bè giữa hai chúng ta, cạn ly.” Tôi không nhấn mạnh hai chữ “bạn bè” nhưng anh ta đại khái cũng nghe ra, hơi hơi sững sốt rồi nâng ly khẽ chạm với tôi. “Vì duyên số của chúng ta.”

Chất lỏng màu đỏ trong ly rượu ánh lên tia sáng, tôn lên vẻ đẹp rực rỡ trong mắt anh ta. Tối đó về đến nhà, đèn nhắc nhở trong máy trả lời tự động trong căn phòng tôi không ngừng lấp lóe, tin nhắn thoại Mễ Nhi để lại, muốn ngày mai tôi tới nhà cô nàng, có chuyện cần trao đổi. Không hiểu lúc này cô ấy lại có chuyện gì, tôi đi tắm, lại không nhận được nhớ lại cái câu của Trình Nhiên lúc đưa tôi về khi nãy, khi tôi chào tạm biệt, anh ta đột nhiên thần bí nói: “Chúng ta rất nhanh sẽ gặp lại. Tôi cực kì mong chờ.” Giọng điệu của anh ta rất chắc chắn, nếu như tôi nhớ không lầm thì trước đó tôi cũng không định hẹn hò tiếp gì với anh ta. Vì sao anh ta lại nói như vậy? Tôi cũng không rõ.

Tắm rửa xong, tôi mở máy tính lên, trong tay trừ của Vệ Phi ra, còn có hai bản vẽ khác đã gần như hoàn chỉnh, chỉ còn sửa chữa vài chỗ nữa, chắc tầm tối vài tiếng đêm nay là xong. Còn của Vệ Phi, có lẽ là còn cần liên lạc với anh ta một chút, xác định đúng phong cách yêu cầu của anh ta. Thủy tinh...Từ hôm qua, tôi vẫn luôn có kích thích, muốn nhanh chóng bắt tay vào làm bản vẽ này. Không biết là do trời sinh yêu thích với đồ vật long lanh trong suốt hay là vì người ủy thác là Vệ Phi mà khiến trong lòng tôi ẩn ẩn sự chờ mong.

Chiều hôm sau, tôi tới tòa nhà trung tâm thương mại của Vệ thị, đi thang máy lên tầng 33, thư kí bên ngoài văn phòng tổng giám đốc đứng lên tiếp đón tôi. “Tôi có hẹn với giám đốc Vệ, không biết bây giờ anh ta có thể tiếp không?”

“Thật ngại quá, giám đốc đang họp, một lát nữa mới xong.” Cô thư kí đó có một gương mặt thanh tú, giọng nói trầm nhẹ, cười rộ lên làm cho người khác có cảm giác thật chân thành, cũng không phải khách sáo một cách chuyên nghiệp. Gần như trong phút chốc, tôi nảy sinh thiện cảm với cô ấy, hơn nữa cô ấy còn cho tôi một cảm giác quen thuộc.

“Cô Ôn, cô có thể vào trong chờ trước.” Tôi báo tên xong, cô ấy dẫn tôi vào văn phòng giám đốc.

“Mời.” Lại bưng một ly cafe thơm mát tới, cô ấy mới nhẹ nhàng đóng cửa. Tôi đi tới cửa sổ sau bàn làm việc, nhìn quang cảnh bốn phía, lẳng lặng chờ. Không lâu sau, cửa được mở ra, Vệ Phi chống gậy chậm rãi đi tới, theo sau là thư kí. Cô ấy để một xấp hồ sơ trong lòng vào tủ hồ sơ rồi đi trước kéo ghế xoay ra, chờ Vệ Phi ngồi xuống, từ phía sau lấy áo khoác vest của anh ta ra, lại lấy một cái chăn lông từ trong một ngăn tủ khác, để lên đùi anh ta, cẩn thận sắp xếp xong mới đứng lên___tất cả động tác đều thuần thục tự nhiên. Tôi cũng ngồi lại xuống ghế sofa, rồi nghe cô ấy nói: “Một tiếng sau, ngài hẹn gặp giám đốc công ty Thắng Đạt, 4h30, trưởng bộ phận tiêu thụ muốn tới báo cáo thành tích, 7h có tiệc rượu, không biết.....”

“Tiệc rượu tôi không đi, chuyện này cô xử lý đi.” Vệ Phi mở một tập văn kiện trên bàn, kí tên xong đưa cho cô ấy. “Cái này cô đưa cho bộ phận tài vụ.”

“Vâng.” Cô ấy nhận văn kiện, lại đi tới máy lọc nước trong góc, lấy một cốc nước ấm cho Vệ Phi xong mới xoay người ra ngoài.

“Cô thư kí của anh rất giỏi.” Tôi lạnh lùng mở miệng. Vệ Phi đang uống thuốc bằng ly nước ấm cô ấy đưa cho vừa nãy, mà theo tôi, bọn họ phối hợp rất ăn ý.

“Cô ấy quả thật rất chuyên nghiệp.”

Tôi không đáp, trong lòng hơi buồn bực, bởi vì một loại các hành động quen thuộc vừa rồi của cô ấy, cùng với lúc cô ấy giúp Vệ Phi, vì vẻ mặt luyện mãi thành quen của anh ta.

“Sao vậy?” Vệ Phi hỏi.

“Không có gì.” Tôi nhìn anh ta. “Nghe Paul nói anh muốn nhanh chóng xác định đề án thiết kế nên sẵn dịp anh đang rảnh, mời nói ý tưởng một chút xem.”

“Em nhất định phải mỗi lần đều dùng cái giọng điệu công việc hóa này để nói sao?” Ngón tay Vệ Phi ấn lên trán xoa xoa, giữa đôi lông mày có một chút mệt mỏi.

“Không như vậy thì sao?” Tôi vặn lại. Anh ta cúi đầu buông tiếng thở dài, bộ dạng giống như một chết đi được, tựa lưng vào ghế nói: “Tùy em.” Giọng điệu cực kì bất đắc dĩ, điều này khiến cho lòng tôi lại càng không thoải mái.

“Được, anh Vệ, xin nói yêu cầu của anh đi!”

“Anh không có yêu cầu đặc biệt gì.” Vệ Phi nhắm mắt, lại mở ra, đôi mắt thâm thúy. “Tất cả các ý tưởng đều do em phụ trách, dù gì em cũng chuyên nghiệp, không hạn chế thời gian, cho nên em không cần vội....Anh chỉ hi vọng, em đem ý tưởng hài lòng nhất vào, anh tin tưởng ánh mắt của em.”

“Không giới hạn thời gian?”

“Đúng vậy.” Anh ta gật đầu, hơi dừng một chút. “Bởi vì với anh mà nói, chúng có ý nghĩa đặc biệt, nên anh hi vọng nó hoàn hảo nhất.”

Ý nghĩa đặc biệt.....tôi cố gắng để cho bản thân suy nghĩ chuyện tiếp theo, nhưng trong lòng lại không nhin được bắt đầu suy đoán xem cái “đặc biệt” anh ta nói là gì, hoặc là, nói đúng hơn là tôi muốn biết anh ta đưa bộ trang sức này cho ai.

“Tổng giám đốc.” Giọng nói cô thư kí vang lên từ trong điện thoại, còn tôi thì tận dụng khoảng thời gian này để ngăn mình không được suy đoán lung tung. “Giám đốc Thắng Đạt tới sớm, giờ đang chờ ở phòng khách. Ngoài ra, vé máy bay ngày mai đã chuẩn bị tốt rồi.”

“Ừm, tôi biết rồi.” Vệ Phi cúp điện thoại xong thì tôi cũng đứng lên. “Vây trước mắt cứ như vậy đi, không quấy rầy anh tiếp khách nữa.” Tôi cho là nếu như anh ta đã ủy thác tôi toàn quyền thì giữa chúng tôi cũng không có gì phải bàn lại nữa.

Vệ Phi nhếch môi, vừa định mở miệng thì thư kí gõ cửa tiến vào. Cô ấy đưa vé máy bay tới, tôi cũng quay đi, sau đó, tôi nghe thấy tiếng Vệ Phi: “Anh tiễn em.”

Tôi dừng bước, nhìn anh ta nhận cây gậy rồi cố hết sức đứng lên, bên cạnh có một đôi tay mảnh khảnh đỡ anh ta. Cảnh này làm tôi cảm thấy có phần chói mắt. Tôi rũ mắt xuống, nói một tiếng “Không cần” rồi vội vã rời khỏi phòng làm việc, vừa đi, trong lòng vừa nổi lên chua xót mà bản thân không muốn thừa nhận.

12. Chương 12

“Tiểu Văn, chúng ta cùng đi du lịch Ý đi.” Mễ Nhi ngồi trước máy tính, ôm túi bông ngô lớn, mơ màng nói. “Chúng ta?”

“Đúng vậy, cậu, mình, còn có Tề Phóng nữa. Hôm qua mình nói với cậu ta, cậu ta cũng đồng ý rồi...Viễn Trí thì khỏi tính, cậu ấy mới từ nước ngoài về với vị hôn thê, hơn nữa chúng ta cũng không muốn làm bóng đèn.”

“Sao đột nhiên nghĩ đến chuyện ra nước ngoài?” Tôi rảnh rỗi lật tạp chí trên giá sách của cô nàng. “Bản thảo của cậu viết xong hết rồi hả?”

“Chưa.” Cô nàng trả lời vô cùng dứt khoát. “Không có cảm hứng, mắc kẹt rồi. Có lẽ là mình cần ra ngoài đi dạo, tốt nhất là đụng phải một cuộc gặp bất ngờ nào đó, kích thích tế bào não của mình.” Nói xong, vẻ mặt đã khao khát, giống như có một anh chàng nước ngoài đẹp trai nào đang ở trước mặt cô nàng.

“Thôi đi! Cậu đừng có mà vì bệnh lười của mình mà kiếm cớ! Mình không có thời gian đi với cậu, mình còn phải kiếm tiền nuôi bản thân nữa.”

“Cậu có thể xin nghỉ phép mà.” Nói xong, người đã dính tới. “Người ta chính là muốn cậu đi cùng, mới có thể chơi đã mà. Anh chàng Paul kia không phải đàn anh của cậu à? Xin phép nghỉ chắc là không khó đâu. Hơn nữa, nếu anh ta không cho, còn có luật lao động bảo vệ cậu.”

“Rồi rồi, đi được.” Thấy cô nàng càng nói càng thái quá, tôi cắt lời. “Xin nghỉ phép chắc là không có vấn đề gì, ngày mai mình đi nói với ông chủ.”

“Thật sự?! Cậu đồng ý?” Mễ Nhi hưng phấn mở to hai mắt.

“Ừ.” Tôi gật đầu. Nói thật, khi cô ấy đề xuất ý kiến đi nước ngoài du lịch thì tôi cũng động lòng rồi. Cũng không biết vì sao, tôi mới về nước không lâu, nhưng tôi lại cảm thấy mệt mỏi, muốn đi đâu cho khuây khỏa. Dạo này, ở cái thành phố này, dường như có có tấm lưới thần bí từ từ bao phủ tôi, ép tôi đến ngột ngạt, đó là cảm giác không thể nào miêu tả được. Nghe thấy Mễ Nhi muốn ra nước ngoài, tôi cũng lập tức vội vã muốn cùng đi khỏi nơi đây, cho dù chỉ là một thời gian ngắn cũng được.

“Vậy thì cậu xin phép nghỉ được thì nói mình một tiếng, mình kêu Tề Phóng đi đặt vé máy bay.”

“Ừ.” Tôi lơ là đáp lời. Chợt cảm thấy bản thân trở nên yếu ớt, trong tiềm thức lại bắt đầu có ý trốn chạy. Không nghĩ tới, khi tôi mở miệng xin nghỉ phép với Paul, lại nhận được một tin tức khác—Vệ Phi cũng đi nước ngoài rồi. Lúc gần đi, anh ta gọi điện tới, muốn Paul nói lại với tôi, nói rõ lại một lần nữa, đây là một case không kì hạn.

“....Vậy nên em cứ đi chơi thỏa thích đi. Nhưng khi về thì phải nhớ mang quà về cho anh.” Paul cười tí mắt thay đặt lịch trình thay tôi và đám Mễ Nhi.

Nhưng mãi cho tới khi ra tới sân bay quốc tế, nhìn thấy bóng dáng cao ngất bên cạnh Tề Phóng kia, tôi mới biết thì ra bây giờ là đi bốn người.

“Sao? Tôi nói rồi, chúng ta sẽ gặp lại nhanh thôi mà.” Trình Nhiên xách hành lý đi bên cạnh tôi, dưới vẻ mặt mang ý cười rõ ràng của anh ta, tôi leo lên máy bay.

Máy bay tới Milan đã là 2h chiều. Tới khách sạn, nhân viên phục vụ dẫn chúng tôi tới phòng đã đặt trước nghỉ ngơi. Bay đường dài khiến đầu tôi nặng nề choáng váng, đau nhức khắp người, nên vừa vào cửa, chuyện đầu tiên làm là ném mình lên giường. Còn Mễ Nhi lại giải thích hành động của tôi là “sinh lực tràn trề”. Sau khi chỉnh sửa dung nhan, ngay cả hành lý cũng không dọn dẹp, cô nàng đã vội vã ôm mộng với kinh đô thời thượng quốc tế. Mà tôi thì mơ màng tiến vào mộng đẹp.

Khi tỉnh lại, ngoài trời đã tối đen. Ôm chăn ngồi một lát, tôi xuống giường tắm rửa, thay quần áo rồi ra ngoài. Lại vô tình gặp Trình Nhiên ở thang máy. “Nghỉ khỏe chưa?” Anh ta hỏi.

“Cũng tạm.” Tôi cùng anh ta bước vô thang máy. Tề Phóng đâu?”

“Lúc chiều hai chúng tôi đi thăm một người bạn cũ, lúc về, cậu ấy về phòng ngủ một giấc rồi.”

“Cô muốn đi đâu?” Anh ta quay sang hỏi tôi.

“Muốn đi uống một chút.”

“Vừa dịp tôi cũng muốn đi quán bar, cùng đi không?”

“Ừm.” Tôi nhìn con số màu đỏ trên cửa không ngừng nhảy nhót, thoải mái đáp.

13. Chương 13

Trình Nhiên quen thuộc dẫn tôi đến quán bar nổi tiếng nhất thành phố, dùng tiếng Ý lưu loát nói chuyện với bartender, và quay sang giới thiệu với tôi về kiến trúc và khu phố có tiếng ở kề bên này. Tôi chỉ yên lặng ngồi bên cạnh nghe. Anh ta cũng không biết tôi quen thuộc với từng mét đất ở nơi này, tôi từng ở đây hai tháng, cùng với Vệ Phi trong căn biệt thự chỉ cách đây có hai con đường. Lại nghĩ đến Vệ Phi, trong lòng lập tức dâng lên cảm giác gần như bị ai. Vì sao, dạo này mặc kệ là đi đến đâu, mặc kệ là làm chuyện gì, đều vô tình có liên quan đến anh ta. Ngay cả Mễ Nhi chọn thành phố này, cũng lưu giữ kỉ niệm giữa hai chúng

tôi. Vệ Phi tựa như một cái bóng mà tôi vĩnh viễn không thoát khỏi, cho dù là đi đâu, vẫn không ngừng đi theo tôi.

Ra khỏi quán bar, đêm đã khuya, trên đường phố vẫn tỏa ánh sáng lấp lờ, chất lỏng diêm dúa lẫn lộn với kí ức đã qua khiến tôi có một thoáng say mê. Tôi dầm dẫm giày cao gót, kéo cánh tay Trình Nhiên.

“Chúng ta đi đường khác đi.” Tôi kéo anh ta đi về hướng khác.

“Đi đâu?” Trình Nhiên hỏi.

“Về lại quán bar.” Tôi buông tay anh ta ra, tiếp tục đi. “Chúng ta đi đường tắt.”

“Làm sao cô biết?” Trình Nhiên đuổi theo, sau đó mới kịp phản ứng. “Trước kia cô đã từng ở đây?”

Tôi không đáp, chỉ là dẫn anh ta đi vào một ngõ nhỏ. Ra khỏi cái ngõ này, qua một con phố nữa là đi thẳng tới cửa sau của quán bar.

“Tôi nói này, cô hẳn là không bán tôi đi đó chứ!” Trình Nhiên đi bên cạnh, dùng giọng điệu thoải mái nói.

“Anh?!” Tôi dừng lại, làm bộ đánh giá anh ta từ đầu đến chân một phen, sau đó lắc đầu thật khoa trương. “Tuổi quá lớn, bọn buôn người sẽ không muốn đâu...Chẳng qua...” Tôi hơi dừng, chuẩn bị xong mới nói một lời: “Lấy sắc đẹp của anh thì làm trai bao cũng là lựa chọn không tồi.”

Vừa nói xong, tôi chạy vụt đi. Vài giây sau, chắc hẳn Trình Nhiên mới phản ứng kịp, tôi đã nghe tiếng bước chân từ phía sau, nhưng mà mới một xiu, đi giày cao gót tôi đây đã bị đuổi kịp.

“....Cô nói cái gì đó hả! Nói lại lần nữa xem!” Anh ta túm lấy cổ tôi từ phía sau, nghiêng răng nghiêng lợi.

“....Tôi đây là đang khích lệ anh, nghe không hiểu sao?” Tôi ngẩng đầu nhìn anh ta, vẻ mặt anh ta đùa rất vui.

“Vậy thì phải cảm ơn lời khen của cô rồi.” Anh ta cười, gương mặt dí sát lại một chút. “Cô nói xem tôi nên lấy cái gì để báo đáp cô đây?”

“Đều là bạn bè, không cần đâu.” Tay anh ta vẫn còn để lên cổ tôi, tôi dễ dàng kéo anh ta đi. “....Anh có thể buông tôi ra rồi đó!”

Trình Nhiên cười, vừa định trả lời thì cách đó không xa truyền đến một giọng nói mừng rỡ. “Anh cả!”

Anh cả?! Tôi buông tay, nhìn về phía giọng nói đó. Trình Nhiên cũng buông tay, ngay sau đó, một bóng người mảnh khảnh chạy tới, nhào vào Trình Nhiên. Nụ cười trên chốc ban nãy cứng đờ trên gương mặt mà không kịp thu lại, bởi vì trước khi cô gái chạy tới, tôi đã nhận ra cô ấy rồi, mà sau khi nhận ra người đứng sau lưng cô thì tôi hoàn toàn chết lặng. Vệ Phi, lẳng lẳng đứng cách tôi không tới 10m. Sắc trời quá tối, không nhìn rõ vẻ mặt của anh ta, nhưng tôi có thể cảm giác được anh ta đang nhìn tôi. Mà dường như đang có sự mất mát nặng nề tỏa ra từ người anh ta, trộn với vài cảm xúc phức tạp khác, nhanh chóng truyền ra, ép trái tim tôi hơi đau. Tôi buộc mình thu hồi tầm mắt, yên lặng mà đứng. Trình Nhiên bên cạnh đang cương chiều sờ đầu cô gái phía trước, hỏi: “Sao em lại tới đây?”

“Tổng giám đốc đến công ty con thị sát, em cũng đi theo.” Cô hơi ngừng một chút, cười hì hì chỉ vào Trình Nhiên. “Ngược lại là anh đó, bỏ mặc phòng khám, cũng không về nhà thăm ba mẹ, lại chạy tới nước ngoài trốn tránh.”

“Đi du lịch với bạn.” Nói xong, Trình Nhiên quay về phía tôi. “Tiểu Vân, đây là em gái tôi, Trình Duyệt.”

“Chúng tôi đã từng gặp rồi.” Không đợi Trình Nhiên giới thiệu, Trình Duyệt đã đưa tay ra rồi.

“Chị Ôn, chào chị.”

“Chào em.” Tôi cười. “Trí nhớ của em thật tốt.” Không nghĩ đến cô ấy còn nhớ rõ tôi họ gì.

“Bản năng nghề nghiệp mà.” Cô cười dí dỏm.

“Đúng rồi, đã trễ thế này mà sao em còn ở đây?” Trình Nhiên hỏi cô.

“Đằng trước là căn biệt thự của tổng giám đốc nhà em, vừa về, kết quả là gặp hai người.” Trình Duyệt nghiêng qua chỉ chỉ phía trước.

Tôi nghĩ tôi nhất định là say rồi, nếu không thì sao lại tự nhiên muốn đi đường tắt chứ? Mà tôi biết, đi đường này sẽ đi qua căn biệt thự của Vệ Phi.....Tôi không phải là muốn mượn điều này để tưởng nhớ cái gì đó chứ? Kì thật ngay cả bản thân tôi cũng không rõ. Lúc này, Vệ Phi chậm rãi tới gần. Nường theo ánh sáng ngọn đèn, tôi rút cuộc cũng có thể nhìn rõ vẻ mặt anh ta_____thật bình tĩnh. Tôi đứng cạnh anh ta, còn anh ta lại nhìn tôi không rời, khiến tôi không khỏi hoài nghi cảm giác mất mát vừa rồi cảm nhận được từ người anh ta có phải là do tôi ảo giác hay không.

“Chào anh, Vệ Phi.” Trước khi Trình Duyệt giới thiệu, Vệ Phi đã buông gậy ra, giơ tay về phía Trình Nhiên.

“Trình Nhiên, rất hân hạnh được biết anh.”

Hai người bắt tay xong, Vệ Phi lại đỡ lấy cây gậy mà vừa nãy Trình Duyệt cầm. Từ đầu đến cuối không nhìn đến tôi một cái. Trình Nhiên không biết quan hệ giữa tôi với Vệ Phi, nên sau khi nói tên khách sạn chúng tôi đang ở ra thì muốn cùng tôi đi.

“Chờ chút.” Trình Duyệt đột nhiên kéo anh ta lại, cười đến có phần thần bí, nói với tôi: “Em có chút chuyện muốn nói với anh trai em, không ngại chờ xíu chứ?”

Tôi lắc đầu, nhìn Trình Nhiên bị cô kéo ra xa. Nhất thời trong không gian lớn như vậy chỉ còn hai người chúng tôi, tĩnh lặng đến gần như có thể nghe thấy tiếng hít thở của mình. Cho đến khi hai anh em kia đã chẳng biết đi tới cái góc nào, chẳng còn thấy bóng dáng, Vệ Phi rút cuộc đưa mắt nhìn sang tôi. Trong giây phút đối mặt với đôi mắt sâu thẳm kia, tôi không muốn thừa nhận, từ nãy đến giờ tôi vẫn luôn có chút mất mát, vẫn một mực mong chờ. Nhìn vào anh ta vài giây, tôi mới lạnh lạnh mở miệng: “Mang theo người đẹp đi dạo đêm....thật lãng mạn.”

“Em với anh ta đùa rất vui.” Tựa như không nghe thấy lời tôi nói, anh ta ngược lại tự nói, dùng giọng điệu trần thuật nhìn tôi.

“Đúng vậy!” Tôi nhú mày. “Hai người cũng thật hăng hái.” Sắp nửa đêm rồi anh ta mới cùng với cô ấy đi về chỗ ở, nghĩ đến vậy, trong lòng đã cảm thấy khó chịu.

“Bọn anh mới vừa họp xong.” Anh ta bình tĩnh nói.

“Không cần phải nói cho tôi biết chuyện của các người. Chuyện này chẳng liên quan gì tới tôi cả, phải không?” Tôi nhìn thẳng vào anh ta.

Anh ta nghe vậy thì im lặng một chốc, đôi mắt u ám, sâu không thấy đáy. Sau một lúc lâu mới hỏi: “....Em nghĩ vậy?”

“....Phải.” Nhìn đôi mắt của anh ta, tôi có chần chừ trong chốc lát, nhưng cuối cùng vẫn cắn răng, bật ra một chữ này.

Vệ Phi nhăn tít chân mày, nhếch môi, ánh mắt âm u, nhưng lại có thể nhìn thấy rõ ràng sự tức giận bên trong. Tôi không được tự nhiên quay mặt đi nơi khác, vừa lúc nhìn thấy hai người Trình Nhiên từ trong hẻm đi ra.

“Chúng ta đi thôi! Tôi mệt rồi.” Tôi bước nhanh tới đón, như là muốn né tránh ánh mắt của Vệ Phi.

“Đúng vậy đó, đã khuya rồi, hai người cũng nên về nghỉ đi.” Trình Duyệt lời kéo cánh tay Trình Nhiên, nhìn tôi một cái, cười mập mờ. “Anh phải làm ‘hộ hoa sứ giả’ cho tốt đó! Sáng mai có thời gian, em sẽ đến khách sạn tìm anh.”

“Ừ.” Trình Nhiên đáp lời.

Tôi đã đi về phía khách sạn trước, rồi nghe thấy tiếng anh ta chào tạm biệt với Vệ Phi, sau đó là tiếng bước chân anh ta đuổi theo. Anh ta hỏi tôi sao mệt mà còn có thể đi nhanh như vậy, tôi không trả lời. Lúc này, trước mắt hiện ra ánh mắt tức giận của Vệ Phi. Trong ấn tượng của tôi, anh ta chẳng bao giờ thể hiện vẻ mặt này trước tôi. Có lẽ, lần này anh ta thực sự đang tức giận.

14. Chương 14

Suốt đêm, tôi mơ rất nhiều, mỗi một giấc mơ đều xuất hiện gương mặt của Vệ Phi, rõ ràng có, mờ nhạt cũng có. Tôi như trần trọc luân phiên trải qua từ vui sướng đến đau thương, từ ấm áp đến cô độc, ngực giống như bị cái gì đó đè nặng, một muốn chết đi....Cho đến một giấc mơ___Vệ Phi nhắm chặt mắt nằm trong căn phòng trống, gương mặt trắng bệch; một nỗi hoang mang khó hiểu trào lên trong lòng tôi. Tôi từ từ đến gần, nhưng khi sắp chạm vào anh ta thì anh ta đột nhiên biến mất....khoảnh khắc đó, sự sợ hãi thật lớn phủ xuống, cảm giác như chưa bao giờ hoảng sợ đến như vậy, giống như trong phút chốc, cả thế giới này chỉ còn lại một mình tôi, trong lòng cực kì trống rỗng, trống rỗng....

“Tiểu Văn!” Khi bừng tỉnh, Mễ Nhi đang ngồi bên giường gọi tôi.

“Cậu có điện thoại.” Mễ Nhi đưa điện thoại tới. “Là của Vệ Phi.”

Tôi sửng sốt___Vệ Phi.....Tôi lại nghĩ đến giấc mơ vừa rồi, cảm giác vẫn còn rất hoảng hốt. Tôi cầm điện thoại lên nghe, bên trong truyền đến giọng nói quen thuộc: “Dậy rồi à?”

Giọng nói của anh ta khiến cho tôi có cảm giác dường như đã qua mấy đời rồi, cực kì bình yên, trái tim vẫn luôn đập dồn dập thoáng cái đã bình ổn lại. Cho nên, tôi dùng giọng điệu dịu dàng hiếm thấy, cúi đầu “ừ” một tiếng.

“Anh muốn gặp em.” Giọng nói của anh ta bình tĩnh mà kiên quyết.

“... ..”

“Anh nghĩ, có lẽ là một số chuyện anh nghĩ sai rồi.”

“.....Là sao?” Tôi không hiểu anh ta nói “có một số chuyện” là chỉ cái gì.

“Lúc trước anh nói muốn bù đắp lỗi lầm trước kia, có lẽ quyết định của anh là thiếu suy xét.” Anh ta nói không một chút dừng lại hay phân vân, làm cho người ta có cảm giác anh ta muốn lập tức thu hồi cái quyết định kia. Mà điều này khiến cho tâm tình tôi trở nên phức tạp. Không đợi tôi nói, anh ta tiếp tục:

“Chúng ta như bây giờ, anh cảm thấy có phần mệt mỏi.” Tiếng nói rời rạc, tôi dường như nghe được một tiếng thở dài nhẹ đến gần như không nghe nổi. “Hôm nay em có thời gian không?”

“Có.” Tôi máy móc trả lời. Anh ta nói anh ta mệt mỏi, anh ta có ý định buông tha quyết định “bù đắp”___Một Vệ Phi trước giờ luôn kiên định với suy nghĩ của mình lại có một ngày dùng giọng điệu cực kì mệt mỏi nói ra như vậy....

“Anh tới khách sạn, gặp nhau rồi nói.”

“... ..Hay là để tôi tới đi.” Không biết sao, giấc mơ kia đột nhiên lại hiện lên trước mắt tôi, vậy nên trực giác tôi không muốn để anh ta ra ngoài.

“.....Ừ, anh chờ em.”

Tôi cúp điện thoại, Mễ Nhi ngồi bên cạnh lẳng lặng nhìn tôi, vẻ mặt muốn nói lại thôi. Tôi biết cô ấy cực kì lo lắng, nhưng bây giờ tôi không biết nên nói gì. Sự yên tĩnh tràn ngập căn phòng, đến lúc này, tôi mới cảm nhận một cách rõ ràng được cảm giác mất mát đang bao phủ trong lòng. Vì sao? Bởi vì tôi đọc được sự ảm đạm từ trong lời nói của anh ta? Bởi vì tôi cảm giác được anh ta sắp buông tha tôi, buông xuôi tất cả, từ nay về sau không còn liên quan nữa? Nhưng đó không phải là điều tôi hi vọng sao? Trong lòng vì sao vẫn có cảm giác bị xé rách, trở nên cực kì trống rỗng.....Có lẽ, mãi không buông được là chính bản thân tôi.

Khi cô giúp việc dẫn tôi vào phòng ngủ thì Vệ Phi đang tựa lên ghế dựa bên cửa sổ phê duyệt văn kiện.

“Ngồi đi.” Anh ta buông văn kiện trong tay, ngả đầu lên nhìn tôi.

Tôi ngồi xuống trước mặt anh ta, còn anh ta lúc này chỉ mặc một chiếc áo ngủ màu trắng, cổ áo rộng, chần len cashmere (*) màu cà phê phủ trên đùi, tóc còn hơi ướt.

(Cashmere là loại len siêu mềm và cực kì đắt đỏ được tạo ra từ giống dê Cashmere. Một sợi len Cashmere đạt chuẩn phải có đường kính ít nhất 18.5mm và chiều dài ít nhất 3.175cm. Sợi len Cashmere được lấy từ lông tơ của dê Cashmere, có độ mảnh nhỏ nhất trong các loại tơ lấy từ động vật, có khả năng cách nhiệt gấp 8 lần so với len)

“Lúc anh nói trong điện thoại là ý gì?” Tôi cố sức làm cho giọng nói của mình bình tĩnh mà hỏi.

Anh ta không lập tức trả lời, chỉ là lẳng lặng nhìn tôi, qua thật lâu, mới chậm rãi nói: “Nếu như em thật sự tìm được người tốt hơn, như vậy thì anh sẽ thu lại lời nói trước kia.”

“.....Tôi không hiểu ý của anh.” Nhìn anh ta, tay tôi bất giác nắm chặt.

“Mỗi lần chúng ta gặp nhau, em cũng không vui vẻ mà.” Anh ta hơi dừng lại, trên gương mặt tuần tú thoáng một nụ cười gượng như có như không. “Anh nghĩ rằng, anh đã quá ích kỉ.”

“Anh trân trọng em. Cho nên, nếu như em có thể tìm được một người đàn ông khác, cho em được hạnh phúc một lần nữa, thì anh có thể không kiên trì tiếp.”

Tôi im lặng nghe anh ta nói xong, vì một câu nói cuối cùng của anh ta kia, trong lòng chợt đau đớn_____đó là cảm giác không muốn khi sắp mất đi một thứ gì đó.

“Đây là điều anh muốn nói?” Tôi nhìn anh ta, trên mặt anh ta bình tĩnh, ít ra là tôi không nhìn thấy cảm xúc gì. Thật đáng thương! Có lẽ, ở trước mặt anh ta, tôi luôn là người thua cuộc. Giống như lúc này, đối diện với vẻ mặt bình tĩnh của anh ta, tôi lại không thể không đối mặt với nỗi lòng phức tạp.

“Bây giờ anh chỉ muốn biết suy nghĩ của em.” Vệ Phi chống hai tay lên tay ghế, hơi chỉnh tư thế, dùng giọng điệu cực kì nghiêm túc hỏi: “Tiểu Văn, giữa chúng ta còn có thể không?”

“... ..Anh đều đã quyết định rồi, hỏi lại vấn đề này liệu có còn ý nghĩa gì?” Tôi đột nhiên đứng dậy, giống như muốn dùng ánh mắt ở trên cao nhìn xuống để bù lại thế yếu của tình cảm.

“Đó cũng không phải là quyết định của anh.” Một thoáng bất đắc dĩ hiện lên trong đáy mắt, anh ta hơi ngửa đầu. “Anh chỉ muốn xác nhận cảm giác của em.....cảm giác của em với anh.”

.....Cảm giác của tôi với anh ta.....nói thật, ngay cả bản thân tôi cũng không thể xác định, rốt cuộc là yêu anh ta nhiều hơn, hay hận anh ta nhiều hơn. Tôi không muốn lừa gạt bản thân_____tôi với Vệ Phi, vẫn còn một chút yêu, hơn nữa là yêu khắc sâu từ trong đáy lòng. Nhưng nhiều lúc, tôi lại cố hết sức nhắc nhở chính mình, phải lạnh lùng đối với anh ta, phải rời xa anh ta. Thậm chí, phải quên anh ta đi. Vì thế, tôi cũng không có cách nào trả lời anh ta được.

“Thôi.” Vệ Phi lên tiếng phá vỡ sự im lặng của tôi. “Chờ em nghĩ rõ ràng, rồi lại trả lời anh.”

Dứt lời, anh ta nhướn mày chống tay lên ghế để ngồi dậy, hai tay nắm chặt chiếc chăn trên đùi, mím môi. “... ..Chuột rút.” Anh ta lắc lắc đầu, khẽ nói, thân trên dường như muốn đổ về trước, mà lại lực bất tòng tâm nghiêng qua một bên. Tôi vội vàng đưa tay giữ chặt eo anh ta, cảm giác cứng đờ.

“Anh đừng cố sức quá.” Xương sống ở thắt lưng của anh ta từng bị thương, trước giờ không thể chịu được sức nặng quá lớn. Tôi thuận thực đỡ hông anh ta, để anh ta từ từ nằm xuống lại, rồi để tay xuống chiếc chăn lỏng, cảm nhận rõ ràng cơ bắp chân anh ta run run. Tôi bắt đầu dựa theo cảm giác nhẹ nhàng xoa bóp các huyệt vị.....mãi cho đến khi cơ co rút từ từ giảm bớt. Tôi vô tình ngẩng đầu, đúng lúc đối mặt với đôi mắt sâu không thấy đáy của Vệ Phi, trong đó ánh lên sự đan xen phức tạp. Tôi cúi đầu, vô thức tránh ánh mắt của anh ta, ngón tay từ bắp chân xụi trượt xuống mắt cá chân biến dạng, sau đó, tôi cảm giác được sự khác thường của chúng. Tôi ngẩng đầu lên nhìn anh ta một cái, rồi lại lần xuống dưới nữa.....mu bàn chân cũng thế! Tôi xốc chăn lỏng lên, dưới áo ngủ, đối lập với bắp chân gầy mảnh vô lực là một đôi chân sừng phù. Tôi nhìn anh ta nhưng anh ta lại nhún vai tỏ vẻ không sao.

“Chẳng lẽ cả một đêm anh chưa từng nghỉ ngơi sao?” Nếu như tôi nhớ không lầm thì chân của anh ta chỉ có thể là đi rất nhiều, hoặc đứng lâu lắm mới sưng lên như vậy. Nhưng giờ rõ ràng là ở trong nhà, làm sao lại thế này được.

“Ngủ bốn tiếng ở chỗ này.” Anh ta chỉ chỉ cái ghế dựa đang nằm, giọng điệu bình thường, giống như đây là chuyện thường xuyên xảy ra.

“.....Tôi nghĩ tốt nhất là bây giờ anh nên về giường nằm.” Tôi nhin không được tròng anh ta. Không ngờ anh ta lại không chú ý thân thể mình như vậy. Cả đêm giữ nguyên tư thế này, hèn chi chân vừa lạnh vừa sưng.

Anh ta vẫn nhìn tôi không nhúc nhích, sau đó khước miệng hơi nhếch lên, nửa đùa nói: “Nếu như anh từ chối, có phải câu tiếp theo của em là ‘dù sao chuyện của anh cũng không liên quan đến tôi’, rồi lập tức rời khỏi nơi này không?”

Tôi sưng sốt, vì câu này của anh là hoàn toàn chính xác. “Khó được một lần giữa hai chúng ta không có mùi thuốc súng. Anh yên tâm, tôi sẽ không phá hư nó đâu...”

Nói xong, anh ta đã chống người ngồi thẳng dậy. “Vậy thì phải phiền em đỡ anh qua đó rồi.” Anh ta cười bất đắc dĩ.

Cho đến lúc này, tôi mới chú ý đến bên cạnh ghế dựa không có cây gậy, mà nghiêng về phía sau là xe lăn mà anh ta không hay dùng. Tôi không nói gì, cúi người, để anh ta vòng tay qua vai tôi, dùng sức nâng người anh ta lên. Mới vừa đứng thẳng người, anh ta liền dựa hẳn vào người tôi, mùi hương quen thuộc từ cổ anh ta tập kích thần kinh tôi. Từ chiếc xe lăn vừa rồi, thêm trọng lượng đè lên người tôi mà phán đoán, tôi gần như có thể khẳng định anh ta đã không còn sức mà đi nữa rồi. Cũng may là khoảng cách không xa, tôi cố sức đỡ, mặc dù có chút trầy trật nhưng vẫn đưa được anh ta lên giường, nâng chân anh ta đặt nhẹ lên nệm êm, rồi kéo chăn lên.

“Cùng ăn sáng không?” Anh ta thanh thoi dựa vào đầu giường.

15. Chương 15

Thẳng đến khi người giúp việc mang bữa sáng vào, tôi vẫn còn đang lúng túng, không hiểu sao bản thân lại đồng ý ở lại. Nhìn khước miệng anh ta có ý cười như có như không, tôi quyết định của mình là do vừa nãy hai người dựa vào nhau gần quá___bởi vì lâu lắm rồi không gần gũi, cảm nhận hơi thở của anh ta một cách chân thật như vậy, cho nên nhất thời đầu óc không tỉnh táo mới chịu cùng ăn sáng với anh ta. Anh ta cụp mắt xuống, động tác tao nhã như ngày thường, dường như rất chăm chú thưởng thức cháo gà đầu bếp nấu. Tôi cũng im lặng để mùi thơm của cháo kích thích vị giác, trong lòng có cảm giác không nói nên lời. Đã thật lâu không ngồi cùng ăn với anh ta như bây giờ, tôi ngồi bên giường, anh ta nửa ngồi nửa nằm, ánh mặt trời chiếu vào làm ấm căn phòng, mặc dù yên tĩnh nhưng lại có âm áp hiếm thấy và mập mờ khó nói.

“Cuối tuần sau anh bay đi New York, em thì sao? Còn ở lại đây bao lâu?” Vệ Phi buông bát, ngược mắt hỏi.

“Không biết nữa.”

“Vậy ngày kia em rảnh không?”

“Ngày kia? Không biết.” Tôi để cái khay về lại tủ đầu giường. “Sao vậy?”

“Không có gì.” Anh ta chống mép giường hơi ngồi dậy, vừa định nói gì thì di động trên đầu giường vang lên.

“Tôi phải đi.” Tôi đứng lên.

“...Ừ.” Anh ta suy nghĩ một chút rồi gạt đầu, không nghe điện thoại ngay mà ấn nút vào nút gọi trước.

“Hi vọng em cân nhắc kĩ vấn đề lúc trước.” Khi người giúp việc đưa tôi ra cửa, anh ta đột nhiên nhắc lại lần nữa.

Tôi quay đầu lại nhìn anh ta bằng ánh mắt đặc biệt chăm chú, khe khẽ gạt đầu.

“Sao rồi?” Tôi vừa vào cửa, Mễ nhi sẵn đón, vẻ mặt quan tâm. “Cậu sẽ không lại cãi nhau với Vệ Phi đó chứ?”

“Không.” Tôi đá giày ra, bò lên giường nằm.

“... ..Mình cãi nhau với anh ta lúc nào?” Tôi liếc cô nàng một cái, bởi vì cái chữ “lại” của cô nàng nói đặc biệt nhấn mạnh.

“Rồi rồi, coi như mình dùng sai từ.” Mễ nhi cũng nằm xuống cạnh tôi. “Tuy mình không dám chắc nhưng mình dám khẳng định cậu không cho anh ta sắc mặt hòa nhã gì.”

Tôi kéo chăn, phớt lờ cô ấy.

“.....Tiểu Văn.” Một lát sau, cô nàng gọi tôi, giọng rất nhỏ rất nhẹ. “.....Cậu có cảm thấy cậu đang thương hại anh ta không?.....Tuy mình không tận mắt chứng kiến cậu ở chung với anh ta thế nào nhưng với hiểu biết của mình về cậu, mình biết cậu nhất định lạnh lùng...” Cô nàng kéo chăn tôi đang che trên mặt, dùng ánh mắt chăm chú nhìn tôi. “Cậu có biết khi người ta dùng cách nói chuyện đó rất tổn thương người khác không? Nhất là với một người yêu cậu.”

“Anh ta yêu mình....cũng chỉ là chuyện trước đây thôi.” Tôi nhắm mắt lại, không nhìn mặt cô nàng, trong lòng lại bởi vì lời của cô ấy mà quay cuồng.

“Cậu hà cớ gì mà phải nói vậy chứ....Anh ta yêu cậu, bất cứ ai cũng thấy được. Cậu có biết vì sao cậu trở về không lâu lại gặp anh ta ngay dưới lầu nhà cậu không?”

Tôi mở to mắt nhìn cô ấy: “Là cậu nói cho anh ta?” Đúng là tôi nhớ lúc hỏi Mễ nhi, cô ấy phủ nhận rồi. Cô nàng cương quyết lắc đầu: “Đương nhiên là không phải mình.....Thật ra, trong thời gian cậu không ở trong nước, anh ta thường xuyên bảo lái xe lái đến dưới lầu nhà cậu mỗi khi tan tầm...”

“Tại sao?” Tôi hỏi một câu ngu ngốc. Thật ra là vì quá kinh ngạc, không ngờ anh ta lại làm như vậy!

“Không biết.” Mễ nhi lắc đầu. “Cái này cũng là do sau này mình hỏi lái xe của anh ta mới biết. Nhưng mình biết, nếu như đổi lại là mình, chỉ khi mình rất nhớ một người mới có thể thường xuyên đến nơi anh ấy từng ở, bởi vì chỉ có như vậy mới có thể cảm giác càng gần anh ấy....Thậm chí, chờ một ngày nào đó, cửa sổ quen thuộc lại sáng đèn, ảo tưởng anh ấy lại đột nhiên xuất hiện trước mặt mình.....” Giọng Mễ nhi vang lên đều đều, rất khê nhưng từng câu từng chữ lại như đánh mạnh vào tim tôi. Tôi lặng lẽ cầm góc chăn, nhắm mắt lại, gương mặt tuần tú của Vệ Phi hiện lên hết sức rõ ràng. Tuy vẫn nói anh ta hẳn là còn tình cảm với tôi, nhưng từ miệng Mễ nhi nói ra, trong lòng lại vọt lên một cảm giác khác thường. Nhớ.....trong 2 năm tôi ra đi, Vệ Phi cũng ôm loại tâm tình này, ở dưới lầu chờ tôi sao? Trong lòng bỗng chốc có một góc trở nên mềm mại, không biết là vì lời nói cảm tính của Mễ nhi hay là bởi vì cái từ tốt đẹp ẩn chứa ngọt ngào kia, hoặc có lẽ, chỉ vì là “anh ấy” đang “nhớ” tôi....

16. Chương 16

Ăn xong cơm trưa ở khách sạn, tôi quyết định tạm thời không nghĩ đến chuyện của Vệ Phi, thoải mái mà chơi hai ngày. Dù sao, có một số việc cần có đủ thời gian để suy nghĩ, tôi không muốn dồn ép chính mình, cũng không muốn trả lời qua loa. Mặc dù cảm thấy lòng mình đã không còn kiên quyết giống mấy tháng trước, nhưng, cũng không mềm lòng đến mức khiến cho tôi lần nữa tiếp nhận tình cảm giữa chúng tôi mà không giữ lại chút nào, cho nên, tôi cũng cần thời gian.

Milan, vốn cũng không phải là nơi người người hướng tới, thành phố chật chội mà huyền ảo. Trên thực tế, nơi này khắp nơi đều tràn ngập hơi thở thanh nhã, nghệ thuật và đặc biệt tràn ngập không khí văn hóa, giáo đường thời Trung Cổ, nhiều loại viện bảo tàng, quán vẽ, đặt mình trong đó, tất cả đều giống như trở nên trang nghiêm, siêu thoát, yên tĩnh.

Chỉ dùng thời gian một ngày rưỡi, chúng tôi đã dạo chơi mấy cảnh nổi tiếng nhất khắp thành phố. Buổi chiều ngày thứ hai, khi chúng tôi đi ra ngoài từ nhà thờ Doumo, chọn một nhà hàng Ý chính gốc có phòng ăn bài trí tinh xảo ở ven đường, ngồi xuống ăn cơm tối.

“Mệt quá!” Cái mông mới vừa đụng phải cái ghế, Mễ Nhi liền gào khóc than thở.

“Thật hiếm thấy! Lại có thể nghe thấy cô kêu mệt!” Trình Nhiên ở đối diện nháy mắt cười.

“Làm ơn, tôi đây mấy ngày nay hầu như không được nghỉ ngơi tốt.” Mễ Nhi cãi cò, “Dáng vẻ này của anh! Không phải núp ở trong phòng ngủ, chính là ngày ngày chạy đi hỏi thăm bạn bè. Các anh giống như tới du lịch sao? Thật lãng phí vô ích tài nguyên nơi này!”

Đối với “Chỉ trích” của cô, tôi chỉ cười không nói. Tôi biết rõ, Mễ Nhi nếu nói “Tài nguyên”, chính là chỉ hàng hiệu quốc tế cùng với trang sức và quần áo bản địa nổi tiếng tinh xảo cùng phụ kiện nhỏ. Với tư cách là một cô gái thành phố chính gốc, cô như thế nào chịu buông tha cơ hội lần này đây.

“Một người bạn dự định mở quán Bar, mời tôi và Trình Nhiên góp cổ phần, chúng tôi dĩ nhiên không giống đại tiểu thư như cô có nhiều thời gian như vậy.” Tề Phóng uống ly nước suối, cười giải thích.

“Như vậy đi. Em không phải là kêu mệt sao, vậy hôm nay ăn nhiều một chút, tôi mời khách, như thế nào?” Trình Nhiên tiếp lời.

“Vậy thì tôi không khách sáo!” Mễ Nhi cười.

“ Chuyện này như vậy tính ra, tôi chẳng phải là được ăn hai bữa tiệc lớn miễn phí sao. ” Nói xong, cô quay mặt sang nhìn tôi.

“Hả?” Tôi không hiểu nhìn lại cô.

“Cậu sẽ không nói với tớ, cậu quên ngày mai là ngày gì chứ? !” Nhìn vẻ mặt hoang mang của tôi, Mễ Nhi thất bại lắc đầu.

“Ngày mai! Ngày 22! Là sinh nhật Ôn Văn cậu! !”

“ Vậy sao? Ngày mai là sinh nhật cô?” Chờ Mễ Nhi bắt đầu dĩ nhiên nhắc nhở xong, Trình Nhiên lập tức hỏi, vẻ mặt hơi kinh ngạc.

“Ừ.” Thật sự là tôi mới nhớ tới. Những năm gần đây, một mình ở nước ngoài, chưa từng vì mình trải qua sinh nhật, tự nhiên cũng không thèm để ý.

“Đúng rồi! Tôi nhớ ra rồi.” Tề Phóng đột nhiên nở nụ cười nhìn về tôi và Trình Nhiên, “Hai người các cậu sinh nhật chỉ kém một ngày.”

“Ừ, tôi là ngày 23.” Trình Nhiên cũng lộ vẻ tươi cười nhìn tôi, sau đó nói: “Thật là trùng hợp!”

Câu “Thật là trùng hợp” này từ trong miệng anh nói ra, hợp với ánh mắt có thâm ý khác, tôi nghe ra, mập mờ tới cực điểm. Tôi không thể làm gì khác hơn là cười cười, coi như đáp lại. Sau đó, Mễ Nhi và bọn họ nhiệt tình thảo luận làm sinh nhật cho chúng tôi như thế nào, tôi nhớ tới sáng sớm hôm qua, câu hỏi của Vệ Phi.

Lúc đó anh hỏi: “Ngày mai có thời gian hay không?”

Thì ra là. Anh cũng nhớ.

“Mau rời giường! !” Sau một đêm ngủ không quá an ổn, sáng sớm, âm thanh của Mễ Nhi truyền vào trong tai.

“Sinh nhật vui vẻ! Phần quà tặng thứ nhất!” Vừa dứt lời, tôi còn chưa hoàn toàn tỉnh táo từ trong giấc mộng, một nụ hôn vang dội liền dán xuống mặt tôi.

“Vậy cũng là quà tặng sao?” Tôi tâm trạng tốt ngồi bật dậy, xoa một cái nơi cô mới vừa hôn qua, “Ngày trước chúng ta như vậy hôn tới hôn lui, số lần giống nhau cũng không ít đi. Thật là keo kiệt! Tổ sinh nhật, cậu lại lấy cái này làm lấy lệ.”

“Cậu giả bộ!” Cô ngồi chồm hổm, đẩy tôi một cái, “Cậu biết rõ tớ sẽ đưa phần đại lễ cho cậu! Dù sao đã hai năm chưa mừng sinh nhật cậu.”

“Đúng vậy đúng vậy. Khoảng cách lần sinh nhật trước, tớ đã già đi ba tuổi rồi.” Tôi cười xuống giường rửa mặt.

“Sợ già? Vậy hãy nhanh lập gia đình đi!” Âm thanh Mễ Nhi từ bên giường truyền đến.

Tôi mở nước rất lớn, làm bộ như không nghe thấy.

Không bao lâu, tôi từ phòng tắm đi ra, chuông cửa đúng lúc vang lên. Tôi mở cửa, cứ nghĩ là Tề Phóng và Trình Nhiên.

“Xin hỏi, ai là Ôn Văn?” Phục vụ lễ phép hỏi.

“Là tôi.”

“Cái này đưa đến khách sạn sáng nay, yêu cầu giao cho cô.” Nói xong, anh ta đưa cho tôi một cái hộp được đóng gói tinh xảo.

Nhìn thấy thời gian, lòng giật mình áy náy. Không cần hỏi, tôi cũng có thể đoán được, là ai đưa.

Sau khi phục vụ đi, tôi mở giấy gói ra, mở hộp giấy bên trong ra.

Trên tấm thẻ màu tím nhạt, là một lối viết thảo xinh đẹp: chúc sinh nhật vui vẻ! Phía dưới ghi tên là “Vệ Phi”. Sau đó, tượng một tòa thành mini được điêu khắc gỗ đột nhiên hiện ra trước mắt, hết sức tinh xảo hoa lệ! —— rõ ràng diện tích không lớn, bên trong có một cái bàn một cái ghế dựa tuy nhiên cũng đủ chân thật đến mức khiến người ta khâm phục. Giống như sắc màu mộng ảo, dây hoa nhỏ bé tinh tế, phong cách điêu khắc hoa lệ kiểu cung đình. Hoàn toàn chính là một tòa thành lữ được thu nhỏ lại.

“ Thủ công rất tinh tế, tám phần là tác phẩm danh giá.” Mễ Nhi thở dài nói.

Tôi vô ý thức vuốt ve màu sắc bên ngoài “Tòa thành”, không có lo lắng là ai chế tác, chỉ một lòng nghĩ tới, tại sao anh lại chọn cho tôi một phần quà như vậy.

“Gọi điện thoại nói cảm ơn đi!”

Tôi nhìn điện thoại được đưa tới trước mắt, nghĩ nhận, nhưng cuối cùng vẫn thu tay lại.

“Chờ một lát lại gọi thôi.” Tôi cẩn thận đặt quà tặng ở đầu giường, cẩn thận nhìn lần nữa.

Thật ra tôi nghĩ là, có lẽ một lát nữa Vệ Phi sẽ chủ động gọi tới. Nếu như hiện tại tôi gọi qua, hình như có vẻ có chút. Nói không rõ là cảm giác gì, tóm lại, tôi không muốn lập tức gọi cho anh nói cảm ơn.

Vậy mà, suy đoán của tôi sai rồi. Khi tôi cùng bọn họ ăn xong bữa trưa phong phú, lại cuồng hoan ăn mừng cả một buổi chiều, đêm đến mới về đến khách sạn, điện thoại Vệ Phi vẫn không có .

“Thật không hiểu cậu đang chờ cái gì!” Cầm áo ngủ chuẩn bị tắm Mễ Nhi lại đi vào phòng tắm trước, cô lăm lăm, thuận tay đem điện thoại nhét vào trên giường, trước mặt của tôi.

Đúng vậy! Lúc nào thì tôi lại biến thành một người nhạy cảm và không sáng khoái như vậy! Chẳng qua là một cuộc điện thoại nói cảm ơn, tôi lại suy đi nghĩ lại, đang do dự làm như thế nào nói với anh.

Tôi cầm điện thoại lên, bấm số điện thoại di động quen thuộc, vậy mà, ngoài dự đoán, không có nghe được âm thanh mong muốn, bên tai chỉ truyền đến âm thanh tiếng Ý nhắc nhở tắt máy đẹp đẽ.

Đột nhiên có một trận uể oải cùng mất mát —— thời điểm khi tôi nghĩ muốn nói chuyện với anh, thế nhưng anh lại không có ở đầu dây điện thoại bên kia, thậm chí, tôi ngay cả hướng đi cùng hành tung của anh cũng không thể xác định. Tại ngày sinh nhật của tôi, anh chỉ đưa tới một phần quà tặng, câu sinh nhật vui vẻ cũng không chính miệng nói, hơn nữa, tắt điện thoại. Tôi sẽ sởn sở nhìn ống nghe trong tay, cố ý coi thường dự cảm không tốt vừa lóe lên trong lòng.

17. Chương 17

Đến 12 giờ đêm, tôi lại gọi điện thoại cho Vệ Phi, vẫn là câu trả lời công thức hóa. Tôi gọi đến biệt thự, cũng không có người nghe. Người giúp việc nữ ở biệt thự là tạm thời, chỉ khi Vệ Phi tới Milan thì cô mới quay lại làm việc, ngoại trừ thời gian Vệ Phi đi Newyork, nếu không, cô không thể rời đi khi Vệ Phi chưa trở về.

Tuy nói cũng có khả năng Vệ Phi đã bay đi Newyork, nhưng cảm giác lo lắng trong lòng tôi đang từ từ tăng lên. Tôi luôn luôn tin tưởng trực giác của mình, nhưng lần này, tôi hi vọng cảm giác của mình là sai.

Ngày thứ hai, trời vừa sáng, tôi tỉnh lại từ giấc ngủ ngắn. Liếc mắt nhìn điện thoại đầu giường, tôi vấy vấy tóc, vào phòng tắm rửa mặt. Tôi không muốn gọi lại, hoặc là, không dám gọi lại, sợ lại không thể liên lạc được với Vệ Phi, suy đoán của tôi sẽ càng thêm hành hạ tôi. Cho nên, tôi yên lặng tự nói với mình, thuận theo tự nhiên, có lẽ chờ khi tôi không muốn biết tin tức của anh thì tự nhiên sẽ có người nói cho tôi biết.

Vì vậy, tôi giống như bình thường xuống lầu ăn điểm tâm, sau đó, cùng bọn Trình Nhiên đến nhà hàng nổi tiếng nhất ở đây để chúc mừng anh ta. Trình Nhiên giờ ly thủy tinh chân cao, rất chân thành nói: “Cùng mọi người trải qua sinh nhật, tôi rất vui.” Ánh mắt trong suốt, nhìn về phía tôi, lấp lánh động lòng người.

“ Tiểu Văn, cảm ơn.” Anh để ly xuống, đột nhiên lại gần, dường như ở bên tai của tôi, nói rất nhẹ.

Hơi thở nam tính lẫn vào một chút mùi rượu, như có như không phun ở bên cổ tôi. Tôi cảm thấy hơi mất tự nhiên, liền tránh ra không để lại dấu vết, “Không cần khách sáo.”

Sau đó, tôi xất tưng nhất trong đĩa thịt bò, giống như lơ đãng hỏi: “Trình Duyệt đâu rồi? Hôm nay cô ấy không tới sao?” “Cô ấy nói tối nay sẽ không đến.”

“Tại sao?” Cô ấy chưa đi, như vậy, Vệ Phi nhất định vẫn còn ở đây!

“Cô ấy ở bệnh viện, phải chăm sóc tổng giám đốc của cô ấy.”

“Nghĩa là sao!” Thần kinh toàn thân sau khi nghe hai từ “Bệnh viện” và “Tổng giám đốc”, cũng lập tức căng thẳng, tôi không tự chủ nắm chặt đĩa ăn trong tay.

“Tình huống cụ thể tôi cũng không rõ lắm. Sao vậy?” Có lẽ là tôi vô ý đề cao âm thanh làm cho anh cảm thấy kinh ngạc.

“Tôi có việc đi ra ngoài một chút.” Tôi cầm túi, đi nhanh khỏi phòng ăn, Mễ Nhi cũng đi theo ra ngoài.

Tôi thử bấm lại số Vệ Phi lần nữa, không ngờ, lần này lại thông.

“ Alô, tôi là Vệ Phi.”

“” Tôi nắm chặt điện thoại di động, âm thanh của anh lúc này tuy có vẻ suy yếu nhưng lại khiến cho tôi vô cùng an tâm.

Đầu kia sau một lúc chờ đợi, lần nữa truyền đến âm thanh của anh: “Tiểu Văn?”

“ Ừ.” Trong lòng giống như bị treo lên giờ mới hạ xuống được, tôi nhẹ nhàng trả lời một tiếng.

“Vừa định gọi điện thoại cho em.” Giọng nói anh bình tĩnh giống như ngày thường, tôi lại giống như có thể nghe được nụ cười thản nhiên, “Đã nhận được quà chưa? Có thích không?”

“Những lời này, nên hỏi ngày hôm qua mới đúng chứ!” Không trả lời ngay, tôi cố ý hỏi ngược lại.

“ Ngày hôm qua có chút việc.”

“Vẫn không có mở máy.” Tôi cắt lời anh.

Bên kia dừng một chút, hình như có chút kinh ngạc.

“Ngày hôm qua em tìm anh?”

“Ừ.”

“Xin lỗi. Đến buổi sáng anh mới mở máy.” Anh vẫn lạnh nhạt nói.

“Anh ở đâu?” Tôi không muốn cùng anh chơi loại trò chơi này, xem ra, anh không có ý định nói thật.

Anh trầm mặc một lúc, sau đó hỏi: “Nếu như anh nói ở nhà, em tin hay không?”

Xem ra anh đã đoán được tôi biết rồi, cho nên, tôi trực tiếp hỏi anh: “Chuyện gì xảy ra?”

Anh còn chưa trả lời, bên đầu điện thoại kia đã truyền tới một giọng nữ, nghe giống như y tá, nói tiếng Trung: “Anh Vệ, anh đã dựa quá lâu, tốt nhất nên nằm xuống.”

“Sao?” Tôi chờ anh giải thích.

Sau đó, tôi nghe thấy anh than nhẹ một tiếng, “Không có vấn đề gì lớn, chỉ là cần nghỉ ngơi một thời gian.”

“Vệ Phi!” Tôi lạnh lùng cắt lời anh, “Nếu như anh thật sự muốn từ nay về sau không ai lui tới, anh cứ việc nói những lời này! Tôi cũng thề, sẽ không bao giờ quan tâm anh nữa đâu!”

Âm thanh càng lúc càng lớn, một câu cuối cùng, tôi dường như quát lên. Đến khi người đi đường xung quanh đều nhìn qua, tôi mới ý thức tới sự luống cuống của mình.

Đầu bên kia điện thoại an tĩnh chốc lát, tiếp đó, truyền đến tiếng cười khê khàn khàn suy yếu của Vệ Phi.

“Tốt lắm! Em cúp máy đây!” Tôi tức giận nói.

“Đừng!” Ngay khi tôi vừa dứt lời, anh liền ngăn cản.

“Em quan tâm anh sao?” Mặc dù anh không có cười nữa, nhưng trong lời nói mang đầy ý cười cùng hài lòng, dường như rất hiếm khi thể hiện ra. Tôi đều có thể tưởng tượng ra giờ phút này trên mặt anh nơi khóe miệng anh đang cong lên, cùng với nếp nhăn tinh tế nơi khóe mắt khi cười.

“Thôi! Vấn đề này anh không cần trả lời em.” Anh dừng một chút, ngay sau đó tôi dường như mơ hồ nghe thấy tiếng hít khí, lại qua một hồi, mới nghe anh nói: “Anh đang ở bệnh viện Vệ thị của mình.”

“. Ừ.” Tôi đơn giản đáp một tiếng, liền lập tức ngắt điện thoại.

18. Chương 18

Dừng lại chốc lát ở bên ngoài phòng bệnh hạng nhất, tôi mới nhẹ nhàng đẩy cửa ra.

Bên trong phòng không có ai khác. Vệ Phi nằm trên giường, chân trái bị treo, mắt cá bị bó thạch cao thật dày. Anh nhắm hai mắt, nhìn như ngủ say, màu trắng của bao gối và mền quá chói mắt, làm nổi bật gương mặt tái nhợt của anh.

Tôi cởi áo khoác, giắt trên giá áo, sau đó, liền nghe thấy âm thanh của anh truyền đến từ phía sau lưng.

“Em đã đến rồi.”

Tôi quay đầu lại, Vệ Phi đã mở mắt ra, lông mày nhàn nhạt có vẻ suy yếu, ánh mắt lại rất sáng, xem ra rất có tinh thần.

“Chuyện gì xảy ra?” Tôi nâng cằm, nhìn về phía chân của anh.

“Gãy xương.” Anh cũng nhìn theo.

“Tại sao lại như vậy?”

“Một tai nạn xe nhỏ.” Anh bình thản nói.

Tai nạn xe nhỏ. Quả thật, tai nạn này so với tai nạn xảy ra mấy năm trước khiến cho hai chân của anh bị tàn tật thì đây có thể tính là “nhỏ”.

Tôi nhất thời im lặng, lặng lẽ đứng ở cuối giường. Vệ Phi đưa tay trái ra, nói: “Tối gần đây một chút.”

“Thế nào?” Tôi hỏi, đồng thời đi lên trước theo lời của anh.

Khi tôi đến đủ gần, anh giữ chặt tôi, sau đó đặt tay của tôi lên môi, khẽ hôn nhẹ lên ngón tay một cái.

“Sinh nhật vui về.” Đáp lại ánh mắt kinh ngạc của tôi là khóe miệng hơi nhếch lên trên của anh.

Tôi sửng sốt, sau đó, lập tức hốt hoảng tránh khỏi ánh mắt của anh, rồi vội vàng rút tay trái lại. Nhưng mà, có một dòng hơi nóng không thể khống chế mà tuôn ra từ trong hốc mắt Không nói một câu, tôi bước nhanh đường như là lao ra khỏi phòng bệnh. Sau đó ở bên ngoài cửa phòng, dựa vào bên tường nhắm mắt lại, tôi vẫn có thể cảm thấy ươn ướt ở trong mắt.

Động tác vừa rồi, sinh nhật hàng năm trong quá khứ, cũng sẽ xảy ra. Hôn ngón áp út tay trái của tôi, sau đó nói một cách đơn giản “Sinh nhật vui về”, tựa như một nghi thức riêng. Mà mỗi một lần, cái hôn khẽ đó giống như có thể dọc theo mạch máu nhỏ, rơi thẳng vào trong lòng tôi. Nhưng tôi không ngờ, sau hai năm rời xa, lại một lần nữa tiếp nhận lời chúc phúc sinh nhật đặc biệt này, lại làm cho tôi bị chấn động sâu hơn so với ngày trước.

“ Tiểu Văn?”

Bên cạnh truyền đến âm thanh, tôi mở mắt ra, bác sĩ Vương một thân áo choàng dài màu trắng đứng ngay trước mặt tôi.

“Bác Vương!”

Nhìn thấy ông ở chỗ này, tôi có chút giật mình. Ông là người có địa vị nổi tiếng nhất khoa thần kinh trên thế giới, đồng thời cũng là bác sĩ gia đình của Vệ Phi, hàng năm đều ở trong nước, không nghĩ rằng, hiện tại cũng đến Italy.

“ Bác đến đây lúc nào?”

“Ngày hôm qua đã đến. Anh ta không phải nên nghỉ ngơi thật tốt sao?” Bác sĩ Vương cầm hai tay trong túi, nhìn thoáng qua cánh cửa đóng chặt.

“Rốt cuộc anh ấy bị thương như thế nào?” Không để ý tới trả lời câu hỏi của ông, hiện tại tôi chỉ muốn ông giải đáp nghi vấn của mình. Dù sao, nếu giống như Vệ phi mới vừa nói khi nãy, gãy xương bình thường thì cũng không đến mức khiến ông phải cố ý chạy đến đây từ trong nước, hơn nữa, còn tới nhanh chóng như vậy.

“Anh ta không nói cho cô sao?” Bác sĩ Vương nhướng cao lông mi trắng, có vẻ có chút kinh ngạc, sau đó lại có chút hiểu rõ rồi lại bất đắc dĩ cười nói: “Tôi nên sớm nghĩ đến anh ta sẽ không nói.”

“ Mất cá chân trái bị gãy xương nát bấy, mặc dù trị liệu kịp thời, nhưng cô cũng biết, bản thân anh ta bị tàn tật tất nhiên sẽ ảnh hưởng đến tốc độ và thể chất, cho nên năng lực hoạt động của anh ta sau này có thể sẽ kém hơn.”

Tôi há to miệng, vừa định nói chen vào, ông vỗ vỗ vai tôi, trấn an nói: “Tôi nói chỉ là có thể! Kết quả cụ thể còn phải xem tình hình trong thời kỳ dưỡng bệnh mà xác định. Chỉ là.” Ông chợt chuyển đề tài, lòng của tôi không tự chủ cũng theo đó mà run lên, “So với chân của anh ta, thắt lưng bị thương càng nghiêm trọng hơn.”

“Thắt lưng?” Tôi nhin không được cất cao giọng, “Là vết thương cũ tái phát?”

“Một phần.” Ông nghĩ nghĩ, hình như đang nghĩ xem phải giải thích như thế nào, “Lần này phần eo của anh ta bị đụng trực tiếp, mặc dù tủy sống không bị tổn thương, nhưng thần kinh xương sống nhất định sẽ bị thương tổn, đồng thời làm động tới vết thương cũ, trong thời gian ngắn không thể lại gặp bất kỳ áp lực gì. Cho nên, tốt nhất là nằm nghỉ ngơi trên giường, nhưng cũng không thể nằm quá lâu, nếu không sẽ tạo gánh nặng cho phần eo. Về phần thời gian phục hồi dài hay ngắn, sẽ phải phụ thuộc vào tình hình nghỉ dưỡng.”

Bác sĩ Vương sau khi nói xong một chuỗi dài, vỗ vỗ tôi, sau đó xoay người vào phòng bệnh vì Vệ Phi phải làm kiểm tra. Tôi vẫn đứng tại chỗ, bởi vì vết thương của Vệ Phi, trong lòng cảm thấy vô cùng đau đớn.

19. Chương 19

Tôi không muốn quấy rầy việc kiểm tra, cho nên chờ đến khi cửa phòng bệnh được kéo ra, sau khi bác sĩ Vương đi khỏi, tôi mới đi vào lần nữa.

“Làm sao vậy?” Anh vẫn duy trì nguyên tư thế, nằm ở trên giường, nhìn thấy mặt tôi cứng ngắc, anh hỏi.

“Anh nói em làm sao!” Dùng vẻ mặt gió nhẹ nước chảy hướng về phía anh, tôi lạnh lùng đứng ở bên giường hỏi ngược lại.

Anh nhú mày: “Em hiện tại không phải đã biết sao? Lại nói, thực ra không có vấn đề gì lớn.”

“Đúng!” Tôi đón lời của anh, “Không có vấn đề gì lớn! Hơn nữa, dù sao thân thể cũng không phải của em, có nghiêm trọng hay không thì có quan hệ gì!” Không muốn nói ra lời như thế, nhưng bây giờ mỗi lần nhìn thấy vẻ mặt không sao cả của anh, liền không nhịn được tức giận.

“. Anh lại muốn lặp lại vấn đề trong điện thoại —— em là đang quan tâm anh sao?” Anh khẽ mỉm cười.

Nhìn ánh mắt của anh, trong lòng tôi có chút hối hận. Không phải là bởi vì bị anh nhìn thấu sự quan tâm của tôi, mà là, trước khi anh lộ ra nụ cười, tôi lại bất giác trong mắt anh chợt lóe lên cô đơn rồi biến mất. Có lẽ, Mễ Nhi nói rất đúng, có đôi khi lời tôi nói ra..., lại làm tổn thương người khác.

“Ở trong điện thoại anh cũng không nói, em cũng có thể không trả lời vấn đề này.” Không muốn tiếp tục đề tài này, tôi nhẹ giọng, hỏi anh: “Trình Duyệt đâu? Nghe nói cô ấy ở đây chăm sóc anh.” Lúc trước nghe Trình Nhiên nói, cô ấy đến tối mới có thể đi ăn mừng sinh nhật anh ta, nhưng kể từ khi tôi tới, vẫn không nhìn thấy cô ấy.

“Cô ấy đi về trước rồi.”

Vệ Phi vừa mới dứt lời, cửa liền mở ra, chúng tôi vừa nhắc đến nhân vật chính liền nhẹ nhàng bước vào.

Nhìn thấy tôi, Trình Duyệt cũng không tỏ vẻ kinh ngạc chút nào, ngược lại, trong mắt hiện rõ vẻ phức tạp.

“Không phải muốn cùng anh trai cô ăn mừng sinh nhật sao? Tại sao còn chưa đi?”

“À, tôi tới lấy ít đồ.” Cô nói xong quay qua đẩy một cánh cửa khác bên cạnh ra.

Gian phòng bệnh này có một buồng trong, cánh cửa kia thông đến gian phòng đặc biệt cung cấp cho người nhà bệnh nhân dùng để nghỉ ngơi. Khi cô cầm một ít vật dụng hằng ngày từ bên trong đi ra lần nữa, tôi quay đầu lại nhìn Vệ Phi một cái. Xem ra, buổi tối Trình Duyệt cũng sẽ ở nơi này cùng với anh. Mặc dù chuyện này cũng không có gì đáng trách, nhưng tôi thừa nhận, tôi có chút không vui!

Trình Duyệt cầm theo đồ, nói tạm biệt với chúng tôi, nhưng trước khi ra cửa thì lại nhìn tôi một cái, hình như có lời muốn nói.

Tôi nhìn Vệ Phi một chút, anh khép hờ mí mắt, trên mặt hiện rõ vẻ mệt mỏi.

“Anh nghỉ ngơi trước đi, hôm khác em lại ghé.” Biết anh hiện tại không có sức lực, không muốn làm cho anh phải gắng gượng, tôi cũng cầm áo khoác lên, cùng anh tạm biệt.

“Khi nào?” Anh mở mắt lần nữa, nhìn tôi cười, “Nhớ kỹ lời em nói.”

Lần này, tôi phát hiện nụ cười trên mặt anh đặc biệt đáng ghét. Chẳng qua là tôi thuận miệng nói một câu, anh cứ nhiên nhạy bén bắt được, hơn nữa còn đưa ra yêu cầu.

Cho nên tôi trừng mắt liếc anh một cái, không để ý đến anh nữa trực tiếp đi khỏi phòng bệnh.

Lúc xuống lầu, tôi nhìn thấy Trình Duyệt đang ở cửa thang máy, vì vậy tôi đi tới, đứng ở bên cạnh cô ấy.

“Thật xin lỗi, lúc trước tôi hiểu lầm.” Cô mở miệng trước.

“Hả? Có ý gì?” Tôi không biết cô ấy hiểu lầm cái gì?

“Đêm hôm đó, cô và anh tôi đang tản bộ. Lúc ấy tôi còn tưởng rằng các người đang tìm hiểu, cho nên, thái độ có chút mập mờ, hi vọng không tính là quá thất lễ.”

“À. Chuyện này không có gì.” Tôi cũng vậy nhớ đêm đó cô ấy vừa kéo Trình Nhiên đi vừa lặng lẽ nói rất lâu, sau đó nhìn tôi với ánh mắt rất quái lạ.

“Như vậy, tại sao bây giờ cô lại biết, giữa tôi và anh cô không có gì?”

“Đoán!” Cô quay đầu nhìn tôi, cười nói: “Cô có tin hay không?”

Tôi lắc đầu: “Cô cũng biết quan hệ của tôi và Vệ Phi rồi phải không?”

Lần này, cô giật mình: “Làm sao cô biết tôi biết?”

“Đoán!” Tôi đáp lễ cô.

“A.” Cô nhìn mặt đất cười.

“Thật ra thì tôi cũng vậy không rõ lắm các người rốt cuộc là quan hệ gì, nhưng, nếu như cô muốn biết một chút chuyện khác, tôi có thể nói cho cô biết.” Ở thời điểm cửa thang máy mở ra, cô đột nhiên rất nghiêm túc nói.

“Cô nói là, Vệ Phi bị thương lần này có quan hệ với tôi?” Tôi khiếp sợ nhìn cô, trong tay còn nắm thìa cà phê, không nhúc nhích.

“.Ngày hôm trước anh ấy đi ra ngoại ô, trên đường trở về xảy ra tai nạn xe cộ. Lúc đầu tôi cũng không biết anh ấy đi làm gì, sau đó anh ấy đem một phần quà giao cho tôi, nói tôi ngày thứ hai đưa đến khách sạn cho cô, tôi mới biết, anh ấy đi mua quà sinh nhật cho cô.”

Cô dừng lại một chút, nói tiếp: “Sau đó, nghĩ lại tình cảnh trước đây khi các người gặp mặt, tôi nghĩ, cho dù đoán không được chính xác quan hệ của các người, nhưng ít ra có thể nghĩ đến, giữa các người không giống bình thường thôi.”

Tôi không có tâm tư nghe cô phân tích ở bên dưới, trong đầu vẫn còn đang tiêu hóa lời cô mới nói vừa rồi — Vệ Phi vì chọn quà tặng cho tôi, mới có thể xảy ra tai nạn xe cộ! Mà anh, lại vẫn không có ý định nói cho tôi biết! Nếu như không phải Trình Nhiên vô tình tiết lộ, chỉ sợ tôi vĩnh viễn sẽ không thể biết!

“. Tại sao muốn nói cho tôi biết những chuyện này?” Nhìn ra được, cô ấy thích Vệ Phi! Cô ấy tại sao phải cho tôi hiểu rõ chuyện này?

“Tôi không biết.” Cô rất thành thực lắc đầu, “Tôi không biết giữa các người đã xảy ra chuyện gì, nhưng mà, tôi ở bên Vệ Phi hai năm qua, lần đầu tiên thấy anh ấy đối với một người phụ nữ để ý như vậy.” Trên mặt của cô lộ ra một màn cười khổ, “. Khi anh ấy từ trong phòng giải phẫu ra ngoài, sau khi tỉnh lại, chuyện đầu tiên nghĩ tới chính là nói tôi đi tặng quà thì tôi biết ngay, cô đối với anh ấy có ý nghĩa không tầm thường.”

“.”

Tôi không phản bác được. Trực giác của phụ nữ nói cho tôi biết, cô ấy thích Vệ Phi! Cho nên, hiện tại tôi không thể nói gì, bởi vì như vậy có thể sẽ tổn thương đến cô ấy.

“Những gì nên nói tôi đều nói xong rồi.” Cô nhìn đồng hồ, đứng lên, “Tôi cũng nên đi rồi, tạm biệt.”

Tôi nhìn theo bóng lưng Trình Duyệt rời khỏi quán cà phê, mới vừa rồi đầu óc còn hỗn loạn thì đã dần dần rõ ràng.

Mặc kệ trước kia như thế nào, cũng không bàn về quyết định sau này của tôi như thế nào, ít nhất hiện tại, có một số việc tôi tất yếu nên làm.

20. Chương 20

Quay lại phòng bệnh Vệ Phi lần nữa, đối diện là ánh mắt kinh ngạc của anh.

“Tại sao em quay lại?”

Không trả lời anh ngay, từ lúc vừa vào cửa, tôi liền nhìn thấy anh cầm trong tay một xấp tài liệu dày cộp, nhin không được nhúu mày. Anh hình như chưa bao giờ biết tự chăm sóc chính mình!

Tôi đi tới, trực tiếp rút đi một ít giấy in đầy những con số.

“Nếu như anh muốn vĩnh viễn ở trong bệnh viện, em có thể trả lại cho anh.” Tôi từ trên cao nhìn xuống anh.

“... Anh chỉ bị thương ở eo và chân, không phải đầu óc.” Anh đầu tiên là sững sờ, ngay sau đó thờ ơ nói, nhưng trong hành động cũng không còn kiên trì nữa, mặc cho tôi lấy đi bằng báo cáo.

“Hiện tại anh không thể tự đi Newyork, cho nên không thể làm gì khác hơn là để cho bọn họ gửi tài liệu tới đây trước.”

Tôi không có hứng thú để ý tới việc chi nhánh công ty ở Newyork kinh doanh như thế nào, hiện tại tôi chỉ nhớ Bác sĩ Vương nói —— Anh cần phải nghỉ ngơi đầy đủ. Đây cũng là mục đích khi tôi đã đi mà quay lại.

“... Ngược lại em, không phải đã đi về rồi sao?” Anh nói xong, cố hết sức chống người lên, muốn đổi tư thế nằm, rồi lại lực bất tòng tâm.

Tôi lập tức cúi người xuống, một tay nâng bờ vai của anh lên, một tay cẩn thận từng li từng tí đỡ bên hông của anh, để cho anh hơi dịch xuống. Trong lúc này, mặc dù tôi rất cẩn thận tránh động tác quá lớn, nhưng sắc mặt anh vẫn tái nhợt môi mím thật chặt. Tôi không biết hông của anh đau nhiều không, nhưng chỉ động tác nhỏ này mà lông mày của anh đã nhíu chặt cũng đủ để cho tôi khó chịu.

Anh hơi nghiêng người, mặt hướng về phía tôi.

“Có thể làm như vậy sao?” Tôi có chút lo lắng hỏi, “Bác sĩ nói hiện tại hông của anh tốt nhất không nên dùng sức quá mức.” Mà lúc này tư thế nằm nghiêng này, không biết có được cho phép hay không.

“... Không có việc gì.” Anh điều hòa hơi thở, nói: “Hai ngày nay đều nằm thẳng, cảm giác nửa thân trên đều tê hết. Như bây giờ ngược lại thoải mái một chút.”

Biết khuyên cũng không được, tôi không nói thêm gì nữa, chỉ là kéo hai cái gối đầu tới, tựa vào sau thắt lưng của anh. Nhưng bởi vì cứ như vậy không xếp đặt cố định được, không thể chịu lực, lại sợ ảnh hưởng đến vết thương của anh, tôi không thể làm gì khác hơn là ngồi xuống bên giường, một tay vòng qua bên eo của anh, điều chỉnh độ mềm cái gối, để cho anh dựa vào thoải mái.

Yên lặng nhìn hành động của tôi, một lúc sau, anh mới mở miệng hỏi: “Em vẫn chưa trả lời anh, tại sao lại trở lại?”

Tôi nghiêng đầu, không biết nên nói như thế nào.

“Hà? Thế nào?” Anh cầm cổ tay của tôi.

“Em.” Quay đầu, phát hiện anh đang chăm chú nhìn tôi chằm chằm, do dự một chút, tôi mới khó khăn nói: “Vì chăm sóc anh.”

Nói xong những lời này thật nhanh, hơn nữa âm thanh rất thấp, chữ cuối cùng thậm chí có cảm giác chưa nói ra hết. Nhưng mà, Vệ Phi vẫn nghe rõ ràng.

“Thật không?” Trong giọng nói mang theo ngạc nhiên và vui mừng, ngón tay của anh từ cổ tay của tôi dời đến lòng bàn tay, nhẹ nhàng nắm.

“... Ừ.” Ánh mắt của tôi mơ hồ không rõ, không dám nhìn thẳng vào mắt anh.

Lần này, là tôi chủ động bỏ xuống mâu thuẫn, bởi vì một màn vui mừng vừa rồi. Mặc dù chỉ là tạm thời, tôi vẫn cảm thấy rất lúng túng.

“Tại sao vậy?”

“Hả?”

“Tại sao đột nhiên đối với anh tốt như vậy?”

“Anh bị tai nạn xe lần này, tôi coi như cũng có liên quan, không phải sao?” Tôi thành thật nói.

Đây cũng là nguyên nhân chủ yếu tôi quyết định ở lại chăm sóc anh. Dù sao, tôi cũng nên chịu trách nhiệm với vết thương của anh.

Nhưng không ngờ, tôi vừa dứt lời, gương mặt vốn đang cười của Vệ Phi chợt lạnh xuống, trong mắt đều là ánh sáng lạnh sắc bén: “Em nói là, em bởi vì áy náy, cho nên mới phải chăm sóc tôi?” Anh dừng lại mấy giây, đồng thời buông tay của tôi ra, “Không cần! Em không cần tự trách mình, chuyện này không có quan hệ gì với em!” Nói xong, anh lạnh mặt, nhắm mắt lại, không nhìn tôi nữa.

Bởi vì anh đột nhiên đổi sắc mặt, tôi ngạc nhiên.

“Anh tức giận cái gì?” Tôi không hiểu vì sao anh giận.

Cho tới nay, tôi đều đối với anh lạnh nhạt, hôm nay, mặc dù vẫn không thể quên tổn thương trong quá khứ, nhưng dù sao tôi đã bắt đầu chủ động đến gần anh. Anh cần gì phải dùng thái độ này với tôi!

Mất đi cảm giác lành lạnh nơi đầu ngón tay anh, trong bàn tay tôi là một khoảng trống không cùng mất mát. Tôi liền đứng lên, nhìn gương mặt vẫn đang tức giận của anh: “Anh đã không cần em trông nom, vậy thì em đi!”

Không cho anh thời gian để phản ứng, tôi xoay người rời đi. —— sau đó, tôi nghe thấy sau lưng truyền đến một hồi tiếng rút khí rất rõ ràng, ngay sau đó là một tiếng kêu đau.

Lúc tôi xoay người thì Vệ Phi liền muốn nâng nửa người trên rời giường nhưng chán nản nằm trở lại, trở tay vỗ thất lưng, cúi mặt, giữa mi tâm đều là những nếp gấp thật sâu.

“Anh làm sao vậy? !” Tôi nhanh chóng trở lại bên giường, nhấn chuông gọi bác sĩ

Anh từ từ nhắm hai mắt, không nói, khớp ngón tay trở nên trắng nhợt. Sắc mặt và môi đều tái nhợt, giống như đang chịu một nỗi đau thật lớn, tiếng hít thở nặng nề truyền vào tai tôi rất rõ ràng.

Lập tức, bác sĩ cùng y tá bước nhanh vào. Giường bệnh bị vây kín, tôi không nhìn thấy anh, chỉ có thể lặng lẽ chờ ở bên ngoài.

Sau đó, tôi nghe thấy âm thanh của một y tá trong đó: “Chân bệnh nhân bị co rút!”

Tức khắc, sốt ruột cùng lo lắng như hai thanh đao bén nhọn, vạch vào lòng tôi.

21. Chương 21

Đợi đến khi tất cả bác sĩ cùng y tá đã đi ra ngoài, tâm trạng lo lắng vẫn không thể buông xuống. Lúc gần đi, bác sĩ nghiêm túc dặn dò một lần nữa lời nói lúc trước, sau đó, trong phòng bệnh to như vậy chỉ còn lại hai người là tôi và Vệ Phi.

Bởi vì bác sĩ chỉ thuốc an thần, anh đã an tĩnh ngủ. Dưới chăn mỏng màu trắng, tôi trước đây chưa từng thấy anh tái nhợt và suy yếu như vậy.

. Mới vừa rồi, anh là vì ngăn cản tôi rời đi, mới có thể tùy tiện đứng dậy sao.

Tôi đi lên trước, khoảng cách gần nhìn tới khuôn mặt bình tĩnh của anh. Vẫn như trước đây, thời điểm anh ngủ say, gương mặt yên tĩnh y hệt đứa bé thuần khiết. Tôi vươn tay, xoa mi tâm của anh, nơi đó, vẫn nhũn lại nhẹ, khiến lòng tôi cũng khẽ thất lại.

Vệ Phi —— gặp gỡ người đàn ông này, thật không biết là đúng hay sai. Vốn cho là đã đặt mình trong thiên đường, thế nhưng anh lại để cho tôi trong một đêm rơi xuống địa ngục; vốn cho là có thể oán anh, tàn nhẫn với anh, thậm chí từ đó quên anh, lại không nghĩ rằng, gặp lại lần nữa, chỉ là để cho tôi hiểu rõ lòng mình hơn.

“Tôi rất cuộc nên làm gì.” Tôi lẩm bẩm nói nhỏ, ngón tay từ cái trán đầy đặn của anh trượt xuống, đi qua sống mũi cao thẳng, lau đôi môi mỏng hơi mất máu. Vệ Phi, từng cử động của anh, giận dữ cười một tiếng, tất cả đều lơ đãng làm động tới tôi. Bất luận là ngày trước, hay là hiện tại.

“ Nếu như tôi tha thứ cho anh, chúng tôi thật sự có thể ở cùng một chỗ lần nữa sao?” Thật sự tôi không thể vĩnh viễn sống trong bóng ma khổ sở, tôi không muốn tổn thương người khác nữa, cũng không muốn lại tra tấn mình. Nhưng, vết rách tình cảm, còn có thể phục hồi như lúc ban đầu sao?

.

Đợi đến khi Vệ Phi tỉnh lại, bóng tối đã bao phủ cả thành phố.

Tôi đứng cạnh cửa sổ, nhìn anh từ từ mở mắt.

“Còn đau không?”

Anh nhẹ nhàng lắc đầu, lại nhìn tôi lần nữa, cũng không có bất kỳ bày tỏ gì.

“Còn đang tức giận?”

“Không có.” Giống như vẫn còn rất mệt mỏi, anh nhắm mắt lại lần nữa. Thật ra thì tôi hiểu rõ, anh còn đang mất hứng vì chuyện lúc này.

“Cho tới bây giờ anh không phải là người dễ dàng kích động.” Tôi từ từ đến gần, “Nếu như lời nói vừa rồi có gì ảnh hưởng đến vết thương của anh.”

“Anh đã nói rồi, đây không phải là trách nhiệm của em.” Anh cắt đứt lời tôi mà nói..., không lạnh lùng giống như trước, giờ phút này chỉ còn lạnh nhạt.

Tôi đứng ở bên giường, nhưng không thể vì thái độ của anh mà tức giận, ngược lại, trong lòng lại dâng lên một niềm vui. Bởi vì tôi hiểu rõ suy nghĩ cùng ý tứ của anh, hiểu rõ anh tại sao mất hứng, đồng thời cũng bởi vì, trong mấy canh giờ anh ngủ say, tôi đã có quyết định.

“Vệ Phi, anh còn nhớ không, đề nghị em cân nhắc vấn đề lần trước?” Tôi ngồi xuống, trịnh trọng hỏi.

“Em có đáp án rồi sao?” Anh mở mắt ra, nhìn tôi.

“Ừ.” Tôi dừng lại, bắt gặp ở đáy mắt anh lướt qua rất nhanh một chút mong đợi cùng khẩn trương, tôi nói tiếp: “Em không cách nào tự lừa gạt mình, em vẫn còn quan tâm anh.” Nói xong, tôi nhìn thấy ánh mắt của anh trong suốt sáng ngời, tôi nhìn xuống, tiếp tục: “Nhưng, em cũng không thể không nói, chuyện xảy ra trong quá khứ, em không có biện pháp quên không còn một mống! Em không thể xác định, mình có thể mang theo trí nhớ để cùng anh chung sống lần nữa giống như trước đây hay không.”

“Không xác định, tại sao không thử một lần?” Anh chăm chú nhìn tôi.

“ Có thể thử.” Đây cũng là quyết định của tôi từ trước, “Nhưng, nhưng nếu cuối cùng vẫn không thành công.”

“Anh sẽ buông tay!” Anh nói tiếp: “Anh nói rồi, nếu quả thật có một người đàn ông khác có thể cho em hạnh phúc, anh sẽ buông tay. Chỉ là, anh tin tưởng sẽ không có một ngày như vậy.” Trong mắt anh là ánh sáng tự tin và kiên định.

Trong không khí này, tôi vẫn không nhịn được cười khẽ. Anh vẫn giống ngày trước, đối với việc không biết kết cục niềm tin vẫn kiên định, mà thường thường sự thật chứng minh, anh luôn dựa vào thực lực của mình, khiến sự việc tiến triển theo ý của mình, cuối cùng đi tới kết cục làm anh hài lòng. Chỉ là, lần này, chuyện

tình cảm này, mấy ai có thể chân chính nắm trong tay. Ít nhất hiện tại, tôi không có cách nào bình phục lại vết thương đã qua.

“Có lẽ trước đây do anh không biểu đạt rõ ràng.” Nhìn một chút bàn tay đã bị anh cầm, tôi không có rút ra, một cảm giác thật ấm áp ở đầu ngón tay tràn ra.

“Em nói muốn ở lại để chăm sóc anh, không chỉ vì tự trách.” Phía sau, tôi không tiếp tục, tin tưởng anh có thể hiểu.

Anh từ từ cười lên, sau đó lắc đầu, “Anh hi vọng em một chút tự trách cũng không có.”

“Có biết vì sao anh tặng em món quà kia không?”

“Không biết.” Đây chính là nghi ngờ của tôi.

“Anh biết rõ em luôn luôn rất kiên cường, nhưng mà trong lòng anh, anh vẫn nghĩ sẽ che chở em, để cho em không bị tổn thương. Một điều này, từ trước anh đã thất bại. Cho nên, anh chọn tòa thành gỗ này.” Anh cũng không nói xong, anh hiện tại sẽ không nói quá nhiều lời ngon tiếng ngọt, nhưng, tôi cũng vậy đã hiểu ý tứ của anh.

Giúp tôi. Không để cho tôi lại bị tổn thương. Đây chính là ý của anh.

Vệ Phi nắm tay tôi, đầu ngón tay tuyệt đẹp nhưng hơi lạnh đặt trên mu bàn tay tôi nhẹ nhàng vuốt ve, tôi hơi lim dim mắt, hưởng thụ cảm giác quen thuộc đã lâu này.

Bắt đầu từ giây phút này, tôi cùng với Vệ Phi, lại lần nữa đi cùng nhau.

22. Chương 22

Năm ngày sau Vệ Phi xuất viện. Được bác sĩ cho phép, anh trở lại biệt thự nghỉ ngơi. Sau đó, lại qua hơn nửa tháng, anh có thể xuống giường ngồi xe lăn để hoạt động, nhưng mỗi ngày thời gian ngồi không được vượt quá bốn giờ. Mà ở giai đoạn này, tôi xin nghỉ phép ở công ty, ở lại chăm sóc anh. Tất cả giống như lại trở về ngày trước, lúc nhàn hạ, anh làm việc, tôi thì đọc sách ở thư phòng, khi đến lúc, liền đốc thúc anh về giường nghỉ ngơi; mỗi ngày cùng nhau ăn cơm, ngồi cạnh nhau ở bàn ăn, tôi không còn cảm giác cô độc, nhìn những món ăn trong chén anh tỉ mỉ gắp cho tôi, trong lòng liền dâng lên ấm áp.

Vệ Phi nói không sai, tôi vẫn luôn là người kiên cường độc lập. Không có anh bên cạnh hai năm, tôi vẫn có thể sống rất tốt, cho dù vẫn không quên được ngày trước, cho dù tình trạng đó tốt, nhưng vẫn tồn tại một phần giả tạo. Nhưng bây giờ, tôi phát giác, mình đang bắt tri bất giác trở lại quá khứ có chút lệ thuộc đó, có chút quật cường, thỉnh thoảng sẽ đối với anh làm nũng, có khi lại sẽ vì hành động vô ý của anh mà dâng lên cảm xúc ấm áp — tôi phát hiện, tôi đang lần nữa từ từ lâm vào tình yêu.

Vậy mà, cùng lúc đó, tôi lại hiểu sâu sắc, Vệ Phi và tôi, đều rất ăn ý không hề nhắc tới cái đêm phát sinh sự việc khiến mối quan hệ của chúng tôi thay đổi thân mật ấy.

Nhưng, không đề cập tới, cũng không có nghĩa không có xảy ra, cũng không có nghĩa nó đã được giải quyết.

Tôi hiểu rõ, tôi là theo bản năng trốn tránh. Chính tôi cố ý quên lãng, tựa như ban đầu bắt buộc mình quên lãng Vệ Phi — bởi vì quá lâu không có cảm nhận được ấm áp như bây giờ, bởi vì trong tiềm thức quá nhớ hơi thở trên người Vệ Phi, nhớ nhưng cái ôm làm tôi an ổn, còn có cặp mắt kia tại thời điểm cũng có thể làm cho tim tôi nhảy loạn.

Nhưng, ta không hiểu rõ chính là thái độ của Vệ Phi. Anh chưa bao giờ là một người thích trốn tránh vấn đề. Còn lần này, anh cũng lựa chọn lặng im, ít nhất, tôi cho đây là trầm mặc. Anh sẽ ở lúc tôi thúc giục thì anh nghe lời lên giường nghỉ ngơi; cũng sẽ tỉ mỉ phân phó người giúp việc, mua trái cây tôi thích, làm món ăn tôi thích nhất; mỗi sáng sớm cùng gần tới, tôi đều sẽ nhận được nụ hôn khẽ từ anh, cùng tầm mắt

chuyên chú nóng rực kia. Tất cả đều giống như quá khứ, nhưng, thế nhưng anh cũng không nhớ lại quá khứ.

Chúng tôi bình tĩnh, âm áp, cuộc sống thân mật, vẫn như trước kia. Nhưng tôi không biết, loại tình trạng này là tốt hay xấu.

Ba tháng sau, chân trái Vệ Phi tháo thạch cao, không ngờ sáng sớm tôi nhận được cuộc điện thoại — Trình Nhiên nói, anh ấy muốn gặp tôi.

Tôi giật mình vì anh mới cách mấy tháng, lại tới Milan lần nữa. Nhớ lần trước, ở khách sạn cùng bọn họ chia ra, cùng Mễ Nhi trên mặt chúc phúc bất đồng, Trình Nhiên vẫn dùng một loại ánh mắt gần như cố chấp nhìn tôi, lúc gần đi, anh ấy ôm tôi, nói: “Tiểu Văn, anh thích em!”

Âm thanh của anh ấy không nhỏ, tôi nhìn thấy Mễ Nhi giật mình, Tề Phóng thì không sao nhưng Trình Duyệt thì bất đắc dĩ, còn tôi thì một câu cũng nói không nên lời. Vẫn luôn hiểu rõ, nhưng khi anh ấy chân chính nói ra, tôi mới phát hiện mình không phản bác được. Anh ấy rất tốt. Nhưng, tôi không thể tiếp nhận.

Còn lần này, trong điện thoại anh nói “Tiểu Văn, anh muốn gặp em!” , kiên quyết khác thường.

Tôi cúp điện thoại, nhìn trước cửa chỗ Vệ Phi.

“Có chuyện gì sao?”

“Ừ.”

Tôi đi tới, đứng ở bên chân anh, “Trình Nhiên đến rồi, muốn gặp em.”

“Đi đi.” Tay của anh khoác lên trên vai của tôi, khẽ dùng sức nắm.

“Vậy anh ở bệnh viện chờ em?”

“Được.” Anh gật đầu, sau đó phân phó người giúp việc đẩy anh ra cửa.

Tôi đứng lên, nhìn bóng lưng của anh đi xa. Tôi quyết định đi gặp Trình Nhiên, không phải bởi vì giọng nói kiên quyết của anh ta, mà là tôi cho rằng, một ngày nào đó cũng phải nói rõ ràng mọi chuyện.

Tôi gõ cửa, xuất hiện trước mặt của tôi là một Trình Nhiên nhìn nhếch nhác mà ngày trước tôi chưa từng thấy qua.

Cho tới nay, anh đều là ưu nhã thành thực, tất cả đều vừa đúng hoàn mỹ. Vậy mà hôm nay, áo sơ mi của anh nhăn nhúm, cà vạt lỏng nghiêng giắt trên cổ, trong đôi mắt có tia máu, mang theo mùi rượu rõ ràng.

“Tiểu Văn, anh nhớ em lắm.” Anh một tay chống khung cửa, nhìn chằm chằm tôi, nói ra câu nói đầu tiên sau khi gặp mặt.

.

Khi tôi chạy tới bệnh viện thì đã sớm qua thời gian tháo thạch cao. Tôi đi tới phòng bệnh, Vệ Phi đang ngồi ở xe lăn, trầm tĩnh nhìn ngoài cửa sổ, gò má vô cùng tuần mỹ.

“Em đã đến rồi.” Anh nghiêng đầu, mỉm cười, mắt trong suốt sáng ngời.

Tôi đi tới, ở trước mặt anh ngồi xổm xuống, cẩn thận nâng chân trái vô lực của anh lên, nơi đó, khớp xương mắt cá chân khô lõm xuống.

“Cảm giác như thế nào?”

“Rất tốt.”

“Bác sĩ nói thế nào?” Chuyện liên quan đến thân thể anh, lời của anh luôn luôn không thể tin, tôi chỉ muốn nghe đáp án đúng nhất.

“Có hết sức có thể sẽ đi được.”

“Ừ.” Nhìn chân anh có chút co rút, lòng hơi đau.

“Thế nào nhanh như vậy đã tới rồi?” Anh vuốt tóc tôi.

“Nói xong, liền đến thôi!” Tôi nhẹ nhàng đem chân anh thả lại trên bàn đạp, không muốn nói cho anh biết, thật ra thì tôi muốn cùng anh tháo thạch cao, nhưng vẫn không kịp.

“Anh không hỏi em, em cùng Trình Nhiên đã nói cái gì sao?” Ngồi chồm hổm đã mệt, tôi ngồi thẳng trên nệm dưới đất, ngẩng đầu nhìn gương mặt bình tĩnh giống bình thường của anh.

“Em sẽ nói sao?” Anh nhếch mày thật cao, trong mắt có nụ cười.

23. Chương 23

Đối với riêng tư của tôi, Vệ Phi luôn luôn tôn trọng. Cho nên, tôi sớm biết anh sẽ không hỏi bất kì cái gì.

Tôi nhìn xuống, nhìn mặt thắm màu rượu đỏ, suy tư chốc lát, sau đó lần nữa nhìn anh, cười lắc lắc đầu khẳng định.

“Em ở đây có ý trêu chọc anh sao?” Anh cũng cười, đối với hành động của tôi, hoàn toàn không có ngạc nhiên.

“Không phải.” Tôi vẫn lắc đầu, “Có lẽ sẽ có một ngày, em sẽ nói cho anh!”

“Chúng ta ngày đó.” Lần này, vẻ mặt của anh rất nghiêm túc.

Tôi nhún nhún vai, đứng lên, đi vòng qua phía sau anh, đẩy anh đi ra ngoài.

Hôm nay quyết định đi gặp Trình Nhiên, cũng không sai. Tôi chẳng những giải quyết được vấn đề giữa anh và tôi, thậm chí, còn thu hoạch được đáp án mà cho tới nay tôi vẫn nghĩ không thông. Tựa như trước vẫn vậy ở trong bóng tối, hôm nay rốt cuộc tìm được ánh sáng.

Sau bữa cơm chiều, Vệ Phi nửa nằm ở ghế sofa.

“Tiểu Văn, tuần sau chúng ta trở về nước, có được hay không?” Anh khép lại sách trong tay, nhìn tôi.

“Ừ.” Tôi liền đáp lời, động tác trong tay không ngừng.

Chân Vệ Phi, bởi vì mấy tháng qua không có vận động tốt, càng lộ vẻ suy yếu mỏng manh. Chân trái bởi vì khép lại không được, biến hình càng thêm nghiêm trọng, hơn nữa, rõ ràng so với ngày trước càng vô lực rất nhiều.

“Như vậy, sau khi trở về, em dời tới nơi đó ở với anh không?”

Tôi trầm mặc, chỉ tiếp tục chuyên tâm thay anh xoa bóp.

“Tiểu Văn, em ở đây lo lắng cái gì?”

“... Anh cho là em nên lo lắng cái gì?” Tôi hơi nghiêng túc, nhìn anh.

“Chuyện lần trước, sẽ không xảy ra nữa.” Anh khẳng định nói tiếp. Sau đó để sách xuống, dời thân thể một cái.

Tôi nhướng mi nhìn anh, đã lâu như vậy cho tới nay, chúng tôi lần đầu tiên nhắc đến vấn đề liên quan đến quá khứ. Đặt nhẹ chân anh ở trên nệm êm, sau đó kéo thảm mỏng qua đắp kín cho anh, tôi đi tới bên cạnh anh ngồi xuống.

“Em còn tưởng rằng anh vĩnh viễn sẽ không nói tới vấn đề này. Nếu như mà em nói, em đến bây giờ vẫn chưa có biện pháp quên chuyện lần đó?” Tôi nghiêm túc nhìn anh, muốn xác định một chuyện.

“Tại sao muốn quên?” Anh không trả lời mà hỏi lại.

“Hả?” Tôi sửng sốt.

Anh chống tay lên ngồi một chút, kéo tay của tôi qua: “Có một số việc, không phải nói quên là có thể quên. Cũng có chút chuyện, đại khái chúng ta vĩnh viễn đều sẽ nhớ. Nhưng, nhớ cùng sa vào là hai việc khác nhau. Trước đây anh vẫn không nhắc lên, cũng không phải hi vọng mọi người quên nó. Mà là anh cho là, cùng quá khứ so sánh với bây giờ cùng tương lai quan trọng hơn. Anh có thể làm, không phải hết sức tiêu trừ quá khứ không vui, mà là bắt đầu từ bây giờ, anh dùng hết khả năng, dùng hạnh phúc để đền bù quá khứ đã làm tổn thương em. Anh nghĩ, nếu như có đủ thời gian, một ngày nào đó, quá khứ lại thật sự chỉ là quá khứ rồi.”

Vệ Phi nói xong, lắng xuống, càng thêm dùng sức cầm tay của tôi, giống như đang đợi phản ứng của tôi. Mà tôi cúi đầu, trầm mặc không nói .

. Dùng hạnh phúc đền bù tổn thương. Để cho những chuyện đã qua đi trở thành quá khứ. Bây giờ cùng tương lai quan trọng hơn. . . .Nghe những lời này từ chỗ Vệ Phi, tôi liền nghĩ tới Mễ Nhi cùng Trình Nhiên ——

Mễ Nhi từng nói: “Không nên dùng quá khứ đau thương trói buộc mình, cũng hành hạ người khác.”

Trình Nhiên ngày đó cuối cùng nói với ta: “Nếu như em thật lòng thương anh ta, nên cố gắng quý trọng thời gian hiện tại cùng anh ta chung sống, nếu không mất đi, lưu lại sẽ chỉ là một đoạn ký ức khổ sở”

Tôi cười. Thì ra là, những đạo lý này, Vệ Phi hiểu, Mễ Nhi hiểu, Trình Nhiên cũng hiểu. Chỉ có tôi, mặc cho mình không ngừng vui lấp trong ký ức của quá khứ, lấp đi lấp lại, cho tới bây giờ mới hiểu được.

“Vệ Phi ——” tôi ngẩng đầu lên, chống lại đôi mắt vẫn đang nhìn chăm chú vào tôi.

Anh lặng lẽ chờ, trong mắt có mong đợi.

Tôi cười, chậm rãi tới gần anh, rất nhẹ nằm ở trong ngực anh. Dùng hành động tỏ rõ tâm ý cùng quyết định bây giờ của tôi.

Tay của anh tự nhiên vòng chắc vai của tôi, nhiệt độ xuyên thấu qua quần áo thật mỏng, lan tràn đến trên người tôi, thật ấm áp. Tôi thỏa mãn nhắm mắt lại.

Chuyện tương lai, không thể đoán được. Nhưng tôi biết, anh và tôi, đều đang cố gắng.

Ngoại truyện:

Sáng sớm, tôi tỉnh lại, bất ngờ, vừa chống lại một đôi mắt trầm tĩnh như đêm tối.

“Chào buổi sáng!” Nụ cười nhẹ nhàng khoan khoái xuất hiện trên khuôn mặt dễ nhìn của Vệ Phi.

“Chào buổi sáng!” Tôi rút đầu lại, rất tự nhiên hướng ngực anh xông qua.

“Còn nhớ rõ tối hôm qua em đồng ý với anh cái gì không?” Tay của anh ở trên tóc tôi khẽ vuốt ve, cảm giác rất thoải mái.

“Hả? Cái gì?” Tôi nhắm hai mắt, âm thầm hưởng thụ mùi thơm ngát từ trên người anh tỏa ra.

“ ”

“Là cái gì? Anh nói à?” Tôi chờ, đỉnh đầu truyền tới cũng là một trận trầm mặc.

“Hả?” Lại đợi mấy giây, tôi nhận không được ngẩng đầu, đã nhìn thấy gương mặt rõ ràng mất hứng.

“Thế nào?” Tôi hướng về phía trước một chút, cùng anh nhìn thẳng, lời kéo cổ áo ngủ của anh, nửa nằm ở trước ngực anh.

“Em thật không nhớ rõ sao ?”

“Không nhớ rõ.” Tôi lắc đầu khẳng định, nhìn thấy trong mắt anh đầy bất mãn, trừng mắt nhìn, cười nói: “Đối với vấn đề em không muốn trả lời, em tự động quên lãng.”

Anh sửng sốt một chút, rất lâu mới vui mừng nói: “Em cố ý? !”

Nhìn vẻ mặt anh y hệt đứa bé, tôi cười haha, “Em đã nói rồi, không muốn trả lời, anh nhất định ép em, em không thể làm gì khác hơn là tạm thời ứng phó anh.” Nói xong, tôi ngồi dậy, xuống giường, “Em muộn giờ làm rồi. — em nói rồi, về sau có lẽ sẽ có một ngày, em sẽ nói cho anh, nhưng, không phải bây giờ!” Tôi quay đầu lại cười bỏ xuống một câu, không nhìn anh nữa, liền đóng cửa phòng tắm.

Một năm trước, chúng tôi trở về nước, sau đó vào một ngày nào đó, tôi “Vô ý” tiết lộ, thật ra thì chúng tôi đạt được nhận thức chung hơi muộn, tôi đã bối vì một câu của Trình Nhiên mà thay đổi quan điểm, quyết định không chấp nhất quá khứ không vui ấy nữa. Mà từ đó về sau, Vệ Phi liền đối với việc nói chuyện hôm đó giữa tôi cùng Trình Nhiên trở nên hết sức để ý. Mỗi lần nói tới, trên vẻ mặt luôn luôn bình tĩnh của anh cũng sẽ lộ ra tò mò cùng ghen tuông, anh luôn nghĩ, đến tột cùng Trình Nhiên nói với tôi cái gì, cư nhiên một lần gặp mặt ngắn ngủn, là có thể thay đổi ý nghĩ của tôi.

Tôi tựa ở trước bồn rửa tay, hồi tưởng tình cảnh ngày đó ở quán rượu —

“Thật xin lỗi.” Tôi nhìn Trình Nhiên nói. Mặc dù tôi rất không muốn nói ra ba chữ này, nhưng, vào giờ phút này, tôi không thể không nói.

“Anh sẽ giải thích.” Anh ngồi ở đối diện tôi, tịch mịch gật đầu.

“Vốn cho là, anh có thời gian và cơ hội, lại không nghĩ rằng, trong lúc bất chợt, em cũng đã thành bạn gái người khác.”

“Em cùng Vệ Phi đã biết nhau từ trước rồi.” Vẻ mặt của anh nhìn tôi rất khó chịu, nhưng tôi nghĩ một lần giải quyết cho xong chuyện này.

“Anh hiểu rõ.” Anh gật đầu, “Anh đã hỏi Tề Phóng rồi, anh ta nói cho anh biết, các người trước kia từng là người yêu.”

“Ừ.”

“Anh cũng không rõ ràng các người tại sao phải chia tay, chỉ là nghe Tề Phóng nói, anh ta làm tổn thương em.” Nhìn anh ấy, mang theo ánh mắt dò hỏi.

“Đúng vậy.”

“Như vậy, bây giờ tại sao em lại cùng anh ta hàn gắn?”

“Anh nghĩ sẽ mạo phạm riêng tư của em, ” anh bổ sung: “Chỉ là, nếu đã từng bị tổn thương, tại sao em. . .”

Tôi nhìn tới anh, anh tuy là đang hỏi tôi, nhưng mà trên mặt lại không thấy nghi ngờ, hình như chỉ muốn xác định cái gì.

Tôi hít một hơi thật sâu, đáp án tôi sớm đã có, chỉ là đối với anh mà nói, có lẽ rất tàn nhẫn.

“Bởi vì em yêu anh ấy!” Tôi nhìn một điểm nào đó sau lưng anh, kiên quyết nói.

“À. . . .” Anh nhìn bên cạnh cửa sổ, đột nhiên phát ra một hồi cười nhẹ, trong tiếng cười có khổ sở cùng bất đắc dĩ.

Một hồi lâu sau, anh quay đầu, khóe miệng vẫn như có như không cong lên, “. Thật ra thì ngay từ lúc anh tới nơi đây, cũng đã biết đáp án này rồi, anh chỉ là muốn nghe chính miệng em chứng thật ý nghĩ của anh.”

Anh dừng lại một chút: “Em biết không, cảm giác trong lòng anh, em mặc dù thoát nhìn rất ôn hòa, rất dễ thân cận, nhưng trên thực tế, em luôn mang theo một tia xa cách cùng lạnh nhạt, điều này có lẽ ngay cả chính em cũng không phát hiện. Nhưng hôm nay, em lại có thể dứt khoát như vậy khẳng định chữ ‘yêu’ mãnh liệt này đối với một người đàn ông! Anh không thể không nói, anh rất ghen tỵ với Vệ Phi.”

Nói xong, anh đứng lên, kéo tay của tôi: “Nhưng so với anh ta, anh đến chậm rất nhiều năm, mặc dù không cam lòng, nhưng không thể làm gì. Đặc biệt là thời điểm mới vừa rồi em nói em yêu anh ta, anh biết ngay, mình đã không có hi vọng rồi.”

Tôi hơi cúi đầu, nhìn dưới mặt đất, không biết nên nói tiếp như thế nào.

“Tiểu Văn, em thật giống như còn thiếu anh một món quà sinh nhật thôi.” Anh đột nhiên đổi đề tài.

“Hả?” Tôi ngẩng đầu lên.

“Cho anh một cái ôm! Giống bằng hữu ôm nhau, được không?”

“ Ừ.” Đôi mắt chân thành của anh, tôi không cách nào cự tuyệt, cũng không muốn cự tuyệt, bởi vì, anh vốn là bằng hữu của tôi, anh cũng rất vui vẻ xem tôi là bằng hữu.

Lồng ngực ấm áp hướng gần đến tôi, sau đó, cánh tay của anh nhốt chặt tôi.

“Tiểu Văn, nếu như em thật thương anh ta, phải quý trọng thời gian bây giờ cùng anh ta chung sống. Nếu không, nếu như mất đi, đối với các người, đều để lại một đoạn ký ức khổ sở. Anh hi vọng em hạnh phúc.”

Chính là câu này, để cho tôi trên đường từ khách sạn đi bệnh viện nghĩ thật lâu. Trình Nhiên nói đúng, vì một đoạn quá khứ đã qua, mà không quý trọng cơ hội bây giờ, cuối cùng đem đổi lấy một đoạn quá khứ khác làm tôi hối hận. Tôi yêu Vệ Phi, một điểm này, từ trước đến bây giờ, chưa từng thay đổi. Cho dù đã từng, tôi lừa gạt chính mình, nhưng ít ra hiện tại, tôi lại nhìn thẳng đoạn tình cảm này lần nữa. Mà tôi, cũng có thể tin tưởng anh, tin tưởng đêm đó ở trước giường bệnh, anh cho tôi tòa thành kia và lời hứa.

Cho nên, từ ý nào đó mà nói, tôi nên cảm tạ Trình Nhiên, anh để cho tôi ở thời điểm mâu thuẫn nhất, rốt cuộc tìm được lối ra.

Lần nữa kéo cửa phòng tắm ra, tôi nhìn thấy Vệ Phi đã ngồi dậy, tựa vào đầu giường.

“Em không phải buổi chiều mới đến công ty sao? Sao không ngủ nhiều một chút?” Tôi đi sang thuận tay cầm sợi dây chuyền trên bàn trang điểm, trở lại bên cạnh anh ngồi xuống.

Anh nhận lấy dây chuyền, giơ tay lên vì tôi đeo vào.

“Ở nhà ăn xong điểm tâm lại đi, đi đường cẩn thận!” Tôi xoay người, anh vỗ vỗ mặt của tôi.

“Em biết. Anh cũng nhớ, không cho phép quá mệt mỏi!” Tôi nhẹ nhàng tựa đầu tựa vào trước ngực anh, đưa tay vòng chắc hông của, ở sau lưng anh xoa nhẹ.

“Ừ.” Anh nâng mặt của tôi lên, ở trên trán tôi khẽ hôn một cái.

“Em phải đi làm.” Tôi cười muốn đứng dậy, lại bị anh ôm càng chặt hơn.

“Ở lại với anh một lát, coi như là đền bù em tối hôm qua lừa gạt anh.” Đáy mắt anh trong suốt tràn đầy ý cười.

“Không được!” Tôi nghe giọng nói của anh như đứa bé ăn vạ, không nhận được hôn một cái lên môi anh, “Em không giống anh! Em là đi làm, em không muốn bị trừ tiền lương.”

“Không có tiền lương cũng không còn quan hệ. Anh nuôi em.” Anh một tay đè đầu của tôi lại, không để cho tôi rời đi, ngón tay thon dài ở trên môi của tôi vuốt ve qua lại.

“ Anh có thể nuôi em bao lâu?” Đôi môi bởi vì cử chỉ của anh mà tê tê ngứa một chút, rồi lại không bỏ được loại cảm giác này, không nghĩ tới .

“Cả đời có đủ hay không.?” Anh một bên hỏi một bên nâng mặt của tôi, ở trên môi tôi ấn xuống một nụ hôn.

“Ừ. để em suy nghĩ một chút.”

“Vậy em có thể hay không cùng nhau suy nghĩ chuyện khác một chút?”

“Cái gì?”

“Gả cho anh, có được hay không?”

Mặt của chúng tôi ở rất gần, gần đến nỗi đủ để tôi nhìn thấy đáy mắt anh đầy thâm thúy và nghiêm túc.

“ Để em suy nghĩ.”

“ Bao lâu?”

“ Thật lâu.”

“ Có biện pháp nào hay không nhanh một chút?” Anh lần nữa hôn lên môi tôi.

“ Nếu như có tí vật em thích ở trước mặt em, có thể sẽ suy nghĩ nhanh một chút.” Vòng hông của anh, hưởng thụ cảm giác mềm mại ấm áp kia, tôi không chút để ý trả lời.

“ Màu hồng có được hay không?” Anh hơi rời đi một chút.

“Ừ. Tùy anh ——”

Tôi nhắm hai mắt, lần nữa đung phải môi của anh.

Ánh mặt trời xuyên thấu qua rèm cửa sổ mỏng, chiếu vào bức tranh sơn dầu trên tường. Sợi dây chuyền trên cổ tôi, đang lóe ra ánh sáng thủy tinh trong suốt.

— ——oOo The end oOo—— —

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tha-thu-tinh-yeu>